

Giới thiệu Yêu Em Thì Phải Ăn Em Trước

Haizz, thật là nhớ, thật là nhớ mà muốn cô đấy!!

Mỗi khi con mèo ngốc kia không chút đề phòng nằm ở trên giường anh.

Anh rất muốn biến thành ác lang nhào lên ăn sạch sành sanh cô.

Không phải anh thấy sắc lại nhất gan, mà là anh không dám đối mặt với bóng ma tình yêu.

Dù sao cô đang ở bên cạnh anh không có đi đâu cả, anh có rất nhiều cơ hội

Vậy mà "Mèo mẹ" tuyên bố muốn dẫn cô về nhà

Sao có thể hả! Mắt nhìn trúng con mèo lại chạy.

Anh vút bỏ cổ kị mượn rượu giả điên ăn cô vào bụng.

Ha ha! Có như vậy thì anh mới có thể đem cô về làm của riêng.

Nhưng sau khi gạo đã nấu thành cơm, sao cô lại có dáng vẻ không sao cả?

Chẳng lẽ tính toán của anh đã lầm rồi, căn bản cô không hề quan tâm?

Xem ra anh chỉ có thể sử dụng chiêu cuối cùng, làm cô “thế này thế kia” một phen.

Phải ép cô chịu trách nhiệm phá hư “trong sạch” của anh. . .

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thì Phải Ăn Em Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Đây là một bí mật nhỏ mà cô vẫn luôn chôn giấu dưới đáy lòng, định cả đời này sẽ không nói cho bất kỳ ai. . .

Hôm nay cô là người trực nhật, sau khi tiết thể dục cuối cùng kết thúc, thì mang bóng của cả lớp trở về phòng thể dục.

“A Linh, cầu xin cậu, tớ sắp trễ lớp học bỏ tức rồi, có thể phiền cậu tự đi trả mấy quả bóng này không?” Một người trực nhật khác mang theo vẻ mặt áy náy nói.

Từ trước đến nay, Trương Linh Ngọc không biết làm sao để từ chối người khác, hướng chỉ đáng về người ta gấp gáp đến vậy, cô nhìn hai thùng đựng bóng nặng chệch người kia, còn phòng thể dục ở vị trí bên kia sân thể dục, vẫn nhắm mắt nói—

“Có thể! Cậu nhanh đi học bỏ tức đi, đi trễ thì không tốt đâu.”

“Cám ơn cậu.” Bạn học Giáp cảm động đến rơi nước mắt nói, “Mặc dù có chút nặng, nhưng chắc chắn cậu có sức hơn tớ, tớ đi đây.”

Ai quy định vóc người cao thì chắc chắn sức lực lớn hả? Trương Linh Ngọc nở nụ cười có chút cứng ngắc, nhưng vẫn thờ dãi một cái, chấp nhận số phận kéo thùng đựng bóng đầu tiên.

Dù sao, coi như cô nói mình mang không nổi, có lẽ cũng không có ai tin tưởng.

Ì ạch! Dùng hết sức lực, kéo thùng đựng bóng tới trong thao trường, Trương Linh Ngọc quyết định đề nghị với trường học, gắn bốn bánh xe ở dưới thùng đựng bóng, khi đẩy sẽ không dùng nhiều sức lực.

Vào lúc cô đang cam chịu làm cu li, một máy bay giấy không có mắt bay trúng vào đầu cô.

Ai vậy? Trương Linh Ngọc nhìn trái phải không có người, kỳ quái nhất máy bay giấy kia lên, lập tức phát hiện phía trên có chữ viết.

Không phải cô nhìn coi riêng tư của người khác, mà là mấy dòng chữ lớn đến mức làm cô giả bộ không thấy cũng không được.

Mèo Trương ngốc, làm cu li miễn phí à?

Trương Linh Ngọc phồng má, loại người tự cho là đẹp trai, chữ viết rồng bay phượng múa, còn có hai chữ “mèo ngọc”, khỏi cần nghĩ cũng biết là tên đầu heo kia nhân rồi không có việc gì làm nhạo báng cô rồi...

Cô tức giận nhìn bốn phía xung quanh, quả nhiên nhìn thấy Nhạc Hiên Lam cười hì hì dựa vào ban công lầu hai nhìn cô.

Người này, lại quang minh chính đại cúp tiết rồi!

Hừ, khinh thường! Trương Linh Ngọc cố tình làm mặt quỷ với anh, sau đó cúi đầu tiếp tục làm cu li nhỏ.

Không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy cô rầu rĩ không vui hoặc không muốn để ý đến người khác, Nhạc Hiên Lam sẽ vô cùng khẩn trương, anh dùng tốc độ nhanh nhất chạy xuống lầu, đi tới trong thao trường, ngăn Trương Linh Ngọc lại.

“Làm gì không để ý tới tớ?” Hai tay anh nhẹ nhàng bắt lấy, kéo cái thùng mà Trương Linh Ngọc giầy vò sắp chết, “Hòn dỗi à?”

“Mới không có, tớ làm gì mà hòn dỗi?” Có người giúp một tay là tốt nhất, Trương Linh Ngọc vừa nói vừa quay về, định tự mình kéo một cái thùng khác.

“Bỏ xuống, để tớ giúp cậu, cậu chỉ cần nói chuyện phiếm với tớ thôi.” Nhạc Hiên Lam cười lộ ra hàm răng trắng với cô, cười vô cùng anh tuấn, tự nhận đây là một nụ cười tràn đầy thành ý, lấy lòng, bởi vì anh sợ cô không muốn nói chuyện với anh, nhưng mà đối với Trương Linh Ngọc, đó căn bản là đang đùa bỡn.

Trương Linh Ngọc yên lặng đặt thùng xuống, cùng Nhạc Hiên Lam sóng vai lướt qua sân thể dục, cố ý bày ra vẻ mặt bình thường, thật ra thì cô rất vui khi nhìn thấy anh, chỉ là lúng túng nên mới làm ra vẻ không có phản ứng gì, cô rất may mắn khi Nhạc Hiên Lam không có vì vậy mà cảm thấy cô khiến người ta chán ghét.

“Một mình cậu mang à, tại sao lại đồng ý với người ta?” Giọng điệu của Nhạc Hiên Lam có chút tức giận.

Anh tức giận cái người giao công việc này cho cô, không quan tâm lý do là gì, đều làm anh tức giận.

Căn bản là ăn hết mèo ngọc Trương, quá dễ ăn hiếp!

“Cậu ấy có việc gấp mà, lỡ trễ thì làm sao?”

“Xách một đồng đồ này không tốn bao nhiêu thời gian, căn bản là lấy có.”

“Rất nhiều người đều như vậy, cũng không phải chỉ có mình cậu ấy lười biếng...” Trương Linh Ngọc nói, nói xong vừa nghĩ đến, bạn học bên cạnh cô đây hôm nay cũng lấy có trốn học, trốn cả buổi.

Nhạc Hiên Lam không nghĩ nhiều như vậy, tự nhiên nói: “Nhưng đáng về cậu tựa như có một con gió thổi qua sẽ ngã, tại sao có thể ném chuyện này cho cậu?” Anh càng nghĩ càng giận, nếu là lúc trước thì anh đã bày ra bộ dáng hung thần cảnh cáo người khác chớ lại gần rồi.

Chỉ là con mèo ngọc này từng thấy anh đánh nhau với người khác, kết quả bị sợ đến chừng mấy ngày cũng không nói chuyện với anh, anh đã hao phí rất nhiều thời gian mới làm cô tin tưởng thật ra thì mình rất “hòa ái dễ gần”, anh không muốn giẫm lên vết xe đổ lần nữa.

Gió thổi sẽ ngã? Trương Linh Ngọc chột nở nụ cười.

“Sao vậy?” Thật mặt cô lại kéo căng như trái khổ qua, tâm tình của Nhạc Hiên Lam cũng khá lên.

“Không có việc gì.” Cô lắc đầu một cái.

Từ nhỏ đến lớn, từ xưa tới nay chưa từng có ai sẽ nhìn ra cô cực kỳ yếu ớt, mọi người đều xem như là đương nhiên cho rằng cô là một người luôn làm tốt mọi chuyện.

Nhưng chỉ là cô có vóc người cao một chút, không có thói quen học theo những cô gái khác nói giọng mềm nhũn, nhưng không có nghĩa là cô không cần giúp đỡ và chăm sóc.

Nhưng dần dà, cô cũng quen và tự nhủ mình phải kiên cường

“Đúng rồi, thứ Bảy cậu có rảnh không?” Trương Linh Ngọc đột nhiên hỏi.

“Rảnh! Sao thế? Muốn hẹn hò cùng tớ à?” Nhạc Hiên Lam nhìn về phía cô, hà hà cười cười.

Khó có dịp Linh Ngọc chủ động hẹn anh, anh vui mừng còn không kịp...

Trương Linh Ngọc cố ý không nhìn anh, sợ mình đỏ mặt quá rõ ràng.

“Cậu nghĩ quá nhiều rồi.” Cô thật sợ tiếng tim đập của mình sẽ bị anh nghe thấy, giả bộ bình tĩnh nói, “Là em gái tớ hẹn cậu.”

“Ồ.” Khuôn mặt tươi cười của Nhạc Hiên Lam sụp xuống, hai người cũng không phát hiện sự nhiệt tình trong giọng nói của anh chợt giảm xuống.

Từ trước đến giờ, Trương Linh Ngọc không phải là người khỏe mạnh nổi bật, điều duy nhất làm người ta chú ý đến, chính là vóc người cao của cô.

Nhưng khi mọi người phát hiện, em gái của cô chính là Trương Oánh San, là hoa hậu giảng đường đứng đầu trường A được các học sinh cao trung công nhận, thì cô bắt đầu thành người nổi tiếng—thư tình của các bạn nam giống như tuyết rơi đều hướng về cô, đương nhiên là nhờ cô thay mặt chuyển hộ.

“Muốn làm gì?” Anh lười biếng hỏi, giọng điệu mất hứng.

Đắm chìm trong suy nghĩ của mình, căn bản Trương Linh Ngọc không phát hiện.

“Sinh nhật của em ấy!” Cô kỳ quái nhìn về phía Nhạc Hiên Lam, phát hiện anh rất không lịch sự ngáp một cái thật lớn, cô tức giận: “Tất cả mọi người đều đang bàn tán, cậu không nghe thấy à?”

Oánh San đúng là công chúa trong trường A, ngay cả mấy học sinh của trường đại học gần đây cũng công khai theo đuổi cô ấy, chỉ là không có được sự ưu ái của công chúa.

Mấy ngày nay, rất nhiều nam sinh cũng bởi vì được mời đến tham gia tiệc sinh nhật của Oánh San mà cực kỳ kích động.

Nhạc Hiên Lam là người Oánh San chỉ đích danh, nhờ cô nhất định phải mời được người đến, đương nhiên không nỡ từ chối yêu cầu của em gái duy nhất của mình, hơn nữa, cô tin không ai không vui vẻ khi được Oánh San cố ý muốn mời, vì vậy cô phải thu lại sự ích kỷ nhỏ nhen trong lòng, tình cảm thâm mến của mình, bày ra khuôn mặt vui vẻ mời Nhạc Hiên Lam tham dự.

“Nghe được cái gì?” Cả ngày anh đi học đều ngủ, không thì trốn tiết cầm máy chụp hình đi chụp ảnh, thật sự không có hứng thú gì với mấy tin bát quái.

Thiếu chút nữa mắt Trương Linh Ngọc trợn trắng.

“Tóm lại cậu rảnh là được rồi, tớ sẽ nói với Oánh San là cậu đồng ý tới.”

Oa! Nhạc Hiên Lam trợn to mắt.

Anh nói anh có rảnh, nhưng không có nói là anh muốn đi!

“Qua bên kia làm gì? Vậy cậu cũng sẽ đi sao?” Anh điên cuồng hỏi.

“Nói nhảm, tiệc ở nhà tớ, tớ sẽ không có ở đó sao?” Hỏi vấn đề ngu ngốc gì vậy? Thua anh luôn, một học sinh xuất sắc đứng trong top 20 toàn khối học kỳ này, mặc dù cô thật sự rất nghi ngờ, mỗi lần lên lớp đều ngủ hoặc trốn lớp, lấy thời gian đâu mà học bài? Nhưng ông trời chính là không công bằng ở chỗ này....

Giống như anh bây giờ, rõ ràng chưa bao giờ có mặt trong tiết thể dục, nhưng mang những dụng cụ kia đã đi cùng cô qua hơn phân nửa sân thể dục rồi, mà mặt vẫn không đỏ, hơi thở không gấp.

Trương Linh Ngọc không biết bình thường Nhạc Hiên Lam vì chụp ảnh, còn đi làm ở phòng làm việc, thường phải khiêng mấy dụng cụ rất nặng trèo non lợi suối, chuyện này thì tính là gì hả.

“Vậy cũng được!” Dáng vẻ anh gắng gượng, tiếp đó lại cười hi hi nói: “Ngày đó cậu là chủ thì phải tiếp đãi tớ thật tốt đó!”

Dù sao chỉ là một bữa tiệc, anh phải lộ mặt, đến chúc sinh nhật vui vẻ, là xem như có đi rồi phải không? Hơn nữa địa điểm lại là nhà của con mèo ngốc... chuyện này cũng ngang với việc cô hẹn anh đấy! Nhạc Hiên Lam rất nhanh kết luận, trên mặt lại lộ ra vẻ phấn khởi, bắt đầu lên kế hoạch ngày hôm đó muốn Trương Linh Ngọc cùng anh đi lên núi Dương Minh ngắm cảnh, còn có đi bờ biển hóng gió...

“Hừm! Cậu nghĩ hay thật!” Trương Linh Ngọc cười, thưởng cho anh một cái liếc mắt.

Chủ nhân của bữa tiệc là Oánh San chứ không phải là cô, cô còn phải hao tổn tâm trí ngày đó nên làm gì đây! Bởi vì bây giờ cô không có quần áo phù hợp, có thể mặc vào ngày trang trọng...

Buổi tiệc ngày hôm đó, hiển nhiên Trương Oánh San là tiểu công chúa tôn quý, bên cạnh là các nam sinh và nữ sinh có quan hệ tốt vây quanh, đương nhiên Trương Linh Ngọc đảm nhận chuyện tiếp đãi, dù sao cô mặc quần jeans, chạy ra chạy vào cũng thuận tiện.

Khi Nhạc Hiên Lam đến, đúng lúc Trương Linh Ngọc cùng với quản gia xác định thực đơn ở sân trước, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy Nhạc Hiên Lam vừa vào cửa chính thì lộ ra khuôn mặt tươi cười với cô, rất là rục rịch.

Trương Linh Ngọc còn chưa kịp vui mừng vì nhìn thấy người trong lòng, thì cô đã nhủ chân mày bước đến.

“Nhạc Hiên Lam, không phải tớ đã nói với cậu, hôm nay là tiệc sinh nhật của em gái tớ sao?” Cô chống nạnh đứng trước mặt anh.

Nhạc Hiên Lam vẫn cười hi hi nhìn con hổ nhỏ trước mặt.

“Tớ biết rõ chứ! Cậu làm gì mà tức giận thế? Trách tớ không mang quà tặng? Hết cách rồi, tớ...”

“Không phải.” Trương Linh Ngọc cắt ngang lời anh, “Cậu mặc cái gì thế?” Cô chọc chọc vào ngực của anh, tiếp đó cầm lấy cánh tay của anh, phát hiện phía trên còn có bùn đất và cỏ dại, rất thuận tay vuốt bọn chúng xuống.

Người không biết, còn tưởng rằng anh mới thám hiểm trở về từ Châu Phi.

“Buổi sáng tớ phải ra ngoài chụp ảnh cùng với phòng làm việc!” Nhạc Hiên Lam vừa nói, vừa rất tự nhiên khoác tay lên vai cô, giống như kẹo kéo dán chặt cô, “Vi đồng ý cuộc hẹn hò của cậu, ngay cả nhà tớ cũng không về liền trực tiếp đến đây đó!”

“Hẹn hò gì?” Trương Linh Ngọc đỏ mặt, vừa bực mình vừa buồn cười, khá ngượng ngùng với hành động thân thiết của Nhạc Hiên Lam, cô sợ mình đỏ mặt sẽ làm người khác nghi ngờ, rất nhanh lấy tay của anh ra, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, nói: “Em gái tớ đang đợi cậu, nhanh lên một chút đi.”

“Làm gì?” Chờ anh làm gì? Anh và Trương Oánh San không quen thân, anh cũng không cảm thấy bọn họ có lời gì để tán gẫu, anh đến tham dự đơn giản là vì Linh Ngọc mời...

Hơn nữa anh cũng không mang quà tặng.

Trương Linh Ngọc mặc kệ anh nói gì đấy, đẩy Nhạc Hiên Lam đi vào đại sảnh.

Dù sao danh tiếng trong trường của Nhạc Hiên Lam cũng không thua gì Trương Oánh San, cao lớn đẹp trai, thành tích xuất sắc, tuổi còn trẻ nhưng đạt không ít giải thưởng lớn chụp ảnh thanh thiếu niên trong và ngoài nước, mặc dù bây giờ anh không mặc đồ trang trọng, nhưng vẫn anh tuấn xuất sắc, đẹp hơn cả mấy người con trai trong vũ hội này.

Cho nên vừa vào đến đại sảnh, lập tức có rất nhiều bạn học thân thiện chào hỏi với anh, toàn bộ tiêu điểm của đám người rất nhanh chuyển đến trên người anh, rất nhiều ánh mắt yêu thích và ngưỡng mộ chứng kiến đoạn cao trào nhất của vũ hội này, người quen biết Trương Oánh San đều biết, Nhạc Hiên Lam là người duy nhất được chỉ đích thân mời đến, bọn họ nhìn thấy cuộc gặp gỡ xinh đẹp giữa hoàng tử và công chúa... và bát quái.

“Nếu như cậu dám để Oánh San thất vọng, hoặc luống cuống trước mặt mọi người, thì tớ sẽ không để ý đến cậu nữa!” Bỗng Trương Linh Ngọc dùng giọng nói chỉ có hai người nghe được, tiếp theo trong lúc Nhạc Hiên Lam còn chưa kịp phản ứng, lẩn vào trong đám người.

Có ý gì? Nhạc Hiên Lam muốn kéo Trương Linh Ngọc về, nhưng đã không kịp rồi.

Xoay người, Trương Oánh San đã cười tùm tùm đứng ở trước mặt anh.

Sẽ không để ý đến cậu nữa.

Nhạc Hiên Lam chỉ nhớ rõ những lời này, nhìn Trương Oánh San cười tươi duyên dáng, đành phải nhắm mắt mời cô ấy khiêu vũ.

“Anh nhảy rất khá, ai dạy anh thế?” Trương Oánh San cười hỏi, gương mặt của cô ấy có chút giống với Trương Linh Ngọc, chỉ là khí chất và tính cách của hai chị em hoàn toàn trái ngược nhau, cộng thêm màu da, chiều cao... những khác biệt nhỏ khác, vân vân, tạo nên một người từ bé đã là công chúa được ngồi tít trên cao, và một con vịt xấu xí lúc nào cũng không được quan tâm tới.

“Cô tôi rất biết khiêu vũ.” Nhạc Hiên Lam trả lời có chút không yên lòng, anh liếc thấy Trương Linh Ngọc ngây ngô đứng ở góc nhìn anh và Trương Oánh San khiêu vũ, nghĩ đến lời cảnh cáo của cô, thì ra là muốn biểu lộ vẻ mặt đáng thương, nhưng lại muốn trêu tức cô không nghe anh nói chuyện, liền làm mặt quỷ với cô.

Con mèo ngốc Trương! Không hiểu sao lại kêu anh đối xử tốt với em gái cô, còn mình thì đứng bên cạnh hóng mát...

Trương Linh Ngọc nhìn nét mặt của Nhạc Hiên Lam, bĩu môi, trong lòng âm ỉ.

Nhạc Hiên Lam này, khi nói chuyện với Oánh San thì nhã nhặn, thấy cô liền le lưỡi nhát ma, cô biết mình thật sự không có bản lĩnh, cũng không có lập trường để ghen, cho dù hoàng tử ăn mặc giống như tên ăn xin, thì vẫn là hoàng tử, chỉ có công chúa mới xứng với anh, cô sẽ không có bất kỳ mong chờ và ảo tưởng nào...

Trương Linh Ngọc muốn trốn tránh trở về phòng của mình, cô không có cách nào mạnh mẽ giả bộ tươi cười cho đến lúc buổi tiệc kết thúc, buổi tiệc của quân gia thu xếp, cô có ở đây hay không, dù sao cũng sẽ không có ai để ý.

Chỉ là, cho dù đến thật lâu về sau, Trương Linh Ngọc vẫn không biết, hôm đó cô xoay người rồi đi, lực chú ý của Nhạc Hiên Lam vẫn thủy chung, không cách nào rời khỏi trên người cô, trên mặt lộ ra vẻ không biết làm sao, nếu như không phải nhớ đến lời cảnh cáo của Trương Linh Ngọc, sợ thất lễ với buổi sinh nhật của người ta, thì Nhạc Hiên Lam sẽ đuổi theo.

Cuối cùng, Nhạc Hiên Lam vẫn luôn không tập trung, đắm chìm trong suy nghĩ cùng nhảy một bài khác với Trương Oánh San tâm tình vui vẻ.

Trương Linh Ngọc không xuất hiện nữa, Nhạc Hiên Lam thấp thỏm, căn bản không nhớ rõ ngày đó trừ lời nói của Trương Linh Ngọc ra thì những người khác nói cái gì.

Ngày hôm sau đến trường học, xác định Trương Linh Ngọc bình thường với anh, anh mới buông tảng đá lớn trong lòng xuống.

Buổi tiệc đó tựa như vẽ ra một đường ranh giới số mệnh của ba người bọn họ, Trương Linh Ngọc chôn sâu tình cảm của mình càng sâu hơn, không quan tâm câu chuyện gặp gỡ xinh đẹp giữa hoàng tử và công chúa mà mấy người qua đường bắt đầu tô vẽ lên, mặc dù Nhạc Hiên Lam hoàn toàn không để ý đến mấy người nhiều chuyện thêm mắm dặm muối, nhưng cuối cùng cũng không thể không bị miệng nhiều người đẩy thuyền tới, anh và Trương Oánh San giống như đồng thoại của hoàng tử và công chúa, vốn trong hiện thực sẽ viết thành một kết cục hoàn mỹ, nếu như không có việc ngoài ý muốn kia...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thì Phải Ăn Em Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chương 1

Edit & Beta: Tịnh Hảo

Tám năm sau

Mặt Trương Linh Ngọc sáng khoái bước vào phòng chụp ảnh Phong Nhạc, giống như trước kia, cách ăn mặc nhẹ nhàng rất soái, tóc ngắn gọn gàng, da mầu bánh mật khỏe mạnh, lại cao 1m78, gần như làm người ta lầm tưởng là một chàng trai anh tuấn, giống như hôm nay, chiếc xe cừu nhỏ (*) của cô bị bể bánh đã đem đi sửa, phải đón xe bus đi làm, lại làm một đám nữ sinh trung học trên xe bus đồ mắt quan sát rất lâu.

“Chào buổi sáng.” Trong lúc Trương Linh Ngọc đang chào hỏi với đồng nghiệp, cửa phòng làm việc của ông chủ Nhạc Hiên Lam bị dùng sức mở ra, cô gái xinh đẹp có mái tóc dài hùng hổ đi ra, nháy mắt một nhóm người trong phòng làm việc yên lặng như tờ, tất cả mọi người nhìn ra được cô gái này là người mẫu đang hot.

“Cô Diệp...”

Bốp!

Diệp Nhu tát một tát vang dội lên má trái của Trương Linh Ngọc.

“Hạ lưu!” Diệp Nhu trợn mắt, không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của Trương Linh Ngọc và tiếng kinh hô của mọi người, dậm chân, không quay đầu lại rồi đi.

Cô trên ai ghẹo ai à? Trương Linh Ngọc nói thầm trong lòng, tay không nhịn được xoa mặt.

Móng tay của Diệp Nhu dài nhọn, kéo ra ba đường vết máu ở trên má của Trương Linh Ngọc.

“Chị không sao chứ?” Các đồng nghiệp vây quanh.

“Thật xin lỗi.” Nhạc Hiên Lam chưa kịp ngăn cản ý muốn đánh bắt ngờ của Diệp Nhu, đi ra phòng làm việc đúng lúc nhìn thấy màn kia, trong lòng hồi hận không thôi, anh không ngờ Diệp Nhu sẽ ra tay đánh cô.

Trương Linh Ngọc trợn mắt nhìn anh hồi lâu, biểu lộ vẻ mặt cắn răng nghiền lợi.

Nhạc Hiên Lam biết đây là vẻ mặt bắt đầu hỏi tội của bạn thanh mai trúc mã kiêm trợ lý này, vì thế gơ hai tay lên đầu hàng.

“Tớ sẽ giải thích, đi vào rồi nói.” Mi dài thanh tú của anh khẽ nhủ lại, vẻ mặt có chút không đành lòng được.

Trương Linh Ngọc đi theo Nhạc Hiên Lam vào phòng làm việc, khép cửa sau lưng cô lại.

“Tốt nhất là lời giải thích của cậu làm tớ cảm thấy được, cậu có thể không cần ăn quả dấm của tớ.” Trương Linh Ngọc ngênh ngang ngồi xuống trên ghế sofa duy nhất trong phòng.

“Cậu đánh đi! Cái tát trên mặt cậu kia, vốn là của tớ.” Nhạc Hiên Lam lục hộp thuốc trong ngăn kéo, ngồi xuống bên người cô, “Cậu biết đấy, tớ không có cảm tình với đối tượng làm việc với mình, nhưng cô ta không chấp nhận lý do của tớ.”

Anh lấy thuốc mỡ tiêu viêm và thuốc xoa.

Trên mặt của Trương Linh Ngọc có vết rách, anh lo lắng vết thương bị nhiễm trùng, cũng sợ trên mặt cô sẽ để lại sẹo, cẩn thận xử lý, tuy da cô không tính là trắng, mầu sùng đỏ cũng không rõ ràng, nhưng ba vết cào lại thấy khá rõ, chọt giống như ba cọng râu của con mèo...

Anh nhịn không được cười ra tiếng, “Phù. Xin lỗi.”

“Còn cười?” Trương Linh Ngọc tức giận, nửa trách nửa giận.

“Tớ không biết cậu đi làm đúng giờ này, tớ nghĩ có lẽ hôm nay sẽ đến trễ...”

Cùng ở chung lầu trên dưới trong một căn biệt thự, mới đầu Nhạc Hiên Lam còn tốt bụng lên lầu gọi cô thức dậy đi làm, chỉ là cô nhóc này thật sự quá xấu rồi, thường để anh đứng trước cửa gỗ cửa đến hàng xóm muốn báo cảnh sát, còn cô thì vẫn chưa rời giường mở cửa, cho nên sau này liền tùy cô.

“Là cô ta hiểu lầm” Nhạc Hiên Lam chuyên tâm thoa thuốc cho cô, động tác tương đối nhẹ nhàng, “Bởi vì muốn tránh cô ta, chuyện làm việc mà có dính tới tình cảm thì sẽ thành trở ngại, cho nên chỉ nhận người mẫu nam của công ty bọn họ, cô ta hỏi tớ có phải thích nam không, tớ liền thuận theo suy đoán của cô ta, sau đó...”

“Sau đó cậu đáng chết lấy tớ làm bia đỡ đạn?” Đây tay của anh ra, Trương Linh Ngọc nổi giận quát.

Mặc dù không phải là lần đầu bị ngộ nhận là đàn ông, nhưng lại bị lấy ra làm vật hy sinh như thế, sao không oan uổng chứ?

“Là cô ta tự hiểu lầm.” Nhạc Hiên Lam giờ hai tay lên đầu hàng lần nữa, nhếch miệng lên thành một đường cong khả nghi.

Biết mình không nên hờ hững khi người gặp họa, quả thật anh không có ý đó, chỉ là vẻ mặt tức giận của Trương Linh Ngọc, thật giống như một con cọp nhỏ...

Trương Linh Ngọc thờ phỉ phò quay đầu sang bên kia.

Nhạc Hiên Lam đuối lý đành phải nhẹ nhàng chịu tội.

“Tớ đã nói cậu cứ đánh đi, cậu đánh đi! Đến khi cậu hết giận mới thôi.” Vẻ mặt của anh tựa như lúc tráng sĩ bị chặt tay.

Trương Linh Ngọc bĩu môi.

“Đánh cậu còn phải lãng phí hơi sức của tớ, huống chi bản cô nương còn chưa ăn sáng, lấy sức đâu ra mà đánh?”

“Vậy tớ mời cậu ăn sáng.” Anh ngồi vào bên người cô, thân mật ôm bả vai của cô, nở nụ cười, thì ra khuôn mặt đẹp trai càng thêm quyến rũ không đỡ được.

Trương Linh Ngọc không nhìn tới anh, giọng nói mang vẻ khinh thường: “Tớ vì cậu mà bị tát, chỉ có giá bằng một bữa sáng?” Không tìm không gan không có nước mắt.

“Hôm nay, bữa ăn sáng, trưa, tối tớ đều mời, cộng thêm bữa khuya, tùy cậu muốn đi tiệm nào ăn.”

“Được!” Trương Linh Ngọc bắt đầu kể ra một số quán ăn nổi tiếng có giá cao ở Đài Bắc, vừa lộ ra vẻ bẽ mặt.

“Cậu là Vampire à?”

“Ồi chào!” Cô ngã về phía bên cạnh, “Hình như gương mặt của tớ sưng to lên đấy!” Sau đó, cô kêu gào như con mèo quý, hoàn toàn không có chút dè dặt và tính cách của phái nữ.

“Đủ rồi đấy!” Nhạc Hiên Lam có chút dở khóc dở cười, lại bại vì cô, “Cậu vui là được rồi, được chưa?”

“Mặt trắng giống như trái chanh.”

Đêm khuya yên tĩnh, trong ngõ hẻm của khu dân cư truyền đến một tiếng hát đáng sợ không rõ.

“Treo trên bầu trời thật cao.”

“Xin cậu yên lặng một chút.” Nhạc Hiên Lam ôm Trương Linh Ngọc xuống xe, một tay cầm điều khiển hạ cánh cửa gara xuống.

“Cậu. Làm cái gì mà che. mặt trắng lại?” Trương Linh Ngọc say lao đảo muốn cướp máy điều khiển trên tay anh.

“Đừng làm rộn.” Hai tay của Nhạc Hiên Lam mạnh mẽ nắm chặt cô, ôm cánh tay vẫn không ngừng vẫy vẫy, hai chân đá loạn của Trương Linh Ngọc, đáng về làm cản này không thể làm khó anh, thật may là anh cao 1m90, đáng người cũng rắn chắc mạnh mẽ, nếu không thì làm sao khống chế được người phụ nữ mỗi lần uống rượu là say khướt này?

Từ lượng không tốt, nhưng lại thích uống, mặc dù dưới sự kiểm soát của anh, gần như cô không hề uống rượu, nếu như không phải vì để hôm nay cô vui vẻ, anh căn bản sẽ không cho phép cô uống rượu.

“Cậu làm gì mà giấu mặt trắng đi hả.” Cô giống như một cô gái nhỏ cần quấy.

Nhạc Hiên Lam cẩn thận không để cô lộn xộn đụng vào tay vịn cầu thang và vách tường, lúc ôm dụng cụ chụp hình nhập khẩu châu Âu đắt tiền nhất cũng không khấn trương như thế.

Ngoài công việc ra, anh không phải là người có kiên nhẫn, có lẽ chỉ có lúc dụ dỗ cô mới đặc biệt tốt tính.

Anh là một quý công tử nhẹ nhàng, phụ nữ say mê sự dịu dàng và quyến rũ của anh, lại hiểu rõ tuyệt đối không được cố tình gây sự trước mặt anh, bởi vì anh sẽ trực tiếp quay đầu rồi đi.

Duy nhất chỉ có Trương Linh Ngọc là ngoại lệ.

“Tớ không có giấu đi, chờ một chút cậu trở về nhà thì thấy.” Anh vừa đi lên lầu vừa nói.

“Không lừa tớ chứ?” Cô nín thở, nghi ngờ hỏi.

“Không có, cậu còn ăm ỹ nữa, trắng sẽ trốn thật đấy.” Giọng nói của anh giống như anh trai đang dụ dỗ em gái.

“Vậy tớ không làm ồn nữa.” Trương Linh Ngọc dùng ngón trỏ tạo thành hình X ở trước môi, cười khúc khích, sau đó tựa đầu lên vai anh, giống như con mèo đang cọ cọ làm nũng.

Nhạc Hiên Lam không nhịn được cũng cười.

Thật ra thì chỉ muốn dụ dỗ cô, cô lại dễ thương tựa như một cô gái nhỏ.

Anh đang đứng ở lầu hai của mình thì dừng lại, để cô trở về lầu ba anh không yên tâm lắm, dù sao đi nữa hồi trước bọn họ thường chen chúc trên một giường lớn ngủ, không ngại nam nữ gì cả, từ khi anh quen biết Trương Linh Ngọc, từ đầu đã không hề tồn tại, cho nên anh rất tự nhiên ôm Trương Linh Ngọc vào phòng anh, đặt ở trên giường, liền vào phòng tắm đi tắm.

Tắm xong trở về phòng, anh chỉ lấy khăn tắm quấn nửa người dưới, ung dung tự do tựa như thường ngày lúc ở nhà, nhưng không thấy bóng dáng tiểu quỷ say khướt trên giường.

“Mặt trắng như trái chanh.” Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng hát như quý mèo kêu.

Sau lại là câu hát này nữa, có thể đổi cái khác không?

Không đúng! Nhạc Hiên Lam đột nhiên lấy lại tinh thần, trọng điểm không phải là cô chỉ biết hát câu này, mà là, bên ngoài cửa sổ trong phòng anh không có gì cả!

Anh vọt tới cửa sổ như một mũi tên, cửa sổ mở rộng, gió đêm thổi làm rèm cửa sổ tung bay phát phơ, sau đó anh nhìn thấy Trương Linh Ngọc giống như một con mèo, ngồi chồm hổm ở trên bệ cửa sổ.

Cũng may, bệ cửa sổ đủ chiều rộng, cũng có lan can, nhưng lan can rất thấp, sợ ý một chút vẫn sẽ té xuống.

“Cậu ở đây làm cái gì? Mau xuống đây!” Tiểu quỷ say này! Đúng là không thể phớt lờ! Nhạc Hiên Lam vừa tức, vừa nóng nảy, vừa buồn cười.

“Ha ha. Cậu tới rồi?” Trương Linh Ngọc quay đầu lại cười khúc khích, “Mau lên đây cùng với tớ đi.” Cô vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh.

“Cùng cái đầu cậu!” Nhạc Hiên Lam lập tức vươn cánh tay, ôm eo cô kéo vào phòng.

Anh dùng lực đóng cửa sổ lại, khóa chặt chẽ lại, xác định cô khỏe mạnh ngồi ở đằng kia, tìm mắc nghẹn ở cổ họng mới thoáng hạ xuống, thiếu chút nữa muốn túm cô ngồi dậy đánh một trận vào mông cô.

Trương Linh Ngọc ngồi ở mép giường, cặp mắt vô tội nhìn anh.

“Còn leo bậy chạy loạn nữa, cẩn thận té đánh vào mông cậu!” Nhạc Hiên Lam hung thần đe dọa nói, làm cơ thể Trương Linh Ngọc khẽ rụt một cái, cặp mắt vẫn vô tội nháy mắt rồi nháy mắt.

“Giả bộ vô tội cũng vô dụng.” Những lời này căn bản là nói cho mình nghe, anh thật sự bó tay với cô, nhìn cô buồn ngủ vuột mất, thái độ cường ngạnh lập tức mềm xuống.

Thật rất giống mèo. con mèo bản!

“Đi tắm, bản rồi, toàn thân đầy mùi rượu.” Nhạc Hiên Lam đỡ cô ngồi dậy đi đến phòng tắm.

Hai người chung đụng vẫn không có gì kiêng kỵ, Nhạc Hiên Lam xách cô qua giống như một con mèo nhỏ hay là con gà con.

Lúc học cấp 2, Trương Linh Ngọc đã cao hơn người khác một bậc, cho dù là con trai cũng chưa chắc cao hơn cô, cho đến lúc học cấp 3 gặp gỡ Nhạc Hiên Lam, dù Trương Linh Ngọc có cao tới đâu, thì cơ thể vẫn là con gái mảnh khảnh, đứng bên cạnh Nhạc Hiên Lam cao lớn, thì lại lộ ra vẻ nhỏ nhắn hiếm thấy.

Nhạc Hiên Lam lấy áo ngủ trong tủ ra cho cô, sau đó ném cô vào phòng tắm.

“Đừng quậy nữa, ngoan ngoãn tắm sạch sẽ, nếu không thì tớ đi vào giúp cậu tắm đấy.” Nhạc Hiền Lam uy hiếp nói.

Trương Linh Ngọc làm mặt quỷ với anh.

Nhạc Hiền Lam vào phòng bếp rót hai ly trà nóng rồi trở về phòng. Trương Linh Ngọc mặc áo ngủ, đầu tóc rối bời ẩm ướt đã dang tay dang chân nằm lỳ ở trên giường thành hình chữ đại, chiếm cứ cả giường của anh.

Anh ngồi bên mép giường, đưa tay xoa mái tóc rối bù hệt như con mèo nhỏ lông xù của cô.

Trương Linh Ngọc có mái tóc mềm mại đến khó tin, tóc ngắn hơi màu vàng, thường làm anh không nhận được vuron tay, dùng năm ngón tay dịu dàng xuyên qua từng sợi tóc của cô.

Điều này làm nhớ đến con Chinchilla (1) nuôi hồi đại học, cũng lông xù, sờ vào rất thoải mái.

(1) Chinchila hay còn gọi là sóc sin-sin là một loài động vật gặm nhấm hoạt động về đêm (chỉ ra ngoài hoạt động từ lúc hoàng hôn đến bình minh), có kích thước lớn hơn sóc đất (ground squirrel) một chút và cũng khỏe hơn, có nguồn gốc từ dãy núi Andes ở Nam Mỹ.

Nhìn gương mặt đang ngủ của cô, còn có xúc cảm mềm mại truyền đến trên tay, Nhạc Hiền Lam không nhận nổi đã ngờ ngạc mắt hờn.

Thời gian thật sự trôi qua rất nhanh, anh nhớ đến thời đại học vui vẻ giữa anh và Trương Linh Ngọc— bóng ma Oánh San tự sát có thể biến mất khỏi lòng anh nhanh như vậy, gần như là công là của Linh Ngọc.

Tốt nghiệp trung học năm ấy, Oánh San đi rồi, anh một mình xuất ngoại đến Pháp du học, một mình cô độc, không hợp với ai, không kết bạn với bất kỳ ai, lại càng không thổ lộ tình cảm với người khác.

Cho đến ngày ấy, bóng dáng con mèo ngây ngô này xuất hiện trước cửa nhà anh thuê.

Từ Đài Loan đuổi theo anh bay đến nước Pháp, Trương Linh Ngọc tìm đến chỗ ở của anh, mệt mỏi đứng ở cửa ngủ mất, anh mang theo sự kích động và đau đớn, rồi lại run rẩy, ngắm nhìn mặt cô tỉ mỉ rất lâu, cho đến một khắc kia rốt cuộc anh mới phát hiện, thì ra lòng của anh giống như mùa đông đã nguội lạnh, không phải là vì cái chết của Oánh San, mà là Linh Ngọc không có ở bên cạnh anh. . .

Nhưng.

Nhạc Hiền Lam theo bản năng không muốn nghĩ xa hơn nữa, giữa bọn họ có tình yêu hay không.

Oánh San nói thương anh, hai chữ tình yêu này, bức bọn họ vào ngõ cụt, anh thờ không nổi, mà Oánh San cao ngạo không muốn tiếp nhận bố thí, thà chết ở trước mặt anh.

Tình yêu, hai chữ này đáng sợ cỡ nào!

Cho dù không đi tìm hiểu giữa anh và Linh Ngọc có tồn tại tình yêu hay không, buồn cười giống như đà điểu, như vậy thì thế nào?

Linh Ngọc sẽ vẫn luôn ở bên cạnh anh, vậy thì đủ rồi.

Trương Linh Ngọc đang ngủ say theo bản năng đưa tay gãi lên mặt, nhưng Nhạc Hiền Lam đã nhanh tay bắt được.

Nhìn trên má sưng đỏ của cô, ý cười trong mắt mất hết.

Anh tuyệt đối sẽ không nhận thêm case của Diệp Nhu nữa, người phụ nữ kia cũng đừng nghĩ tới chuyện bước nửa bước vào phòng làm việc của anh!

Nhạc Hiền Lam đặt trà lên bàn ở bên cạnh, lấy hộp thuốc trong ngăn kéo ra, nhẹ nhàng thay thuốc cho cô.

Mặc dù vết thương nhỏ, nhưng không cẩn thận vẫn có thể bị nhiễm trùng.

Mặc dù da của Trương Linh Ngọc không gọi là trắng nõn, nhưng chất da tinh tế không tí vết làm nhiều người mẩu hăm mộ, anh cũng không muốn vì lần này mà làm cô để lại sẹo trên mặt, cho dù là một chút xiu, anh cũng không muốn thấy.

Bôi thuốc lần nữa cho cô, dán băng keo cá nhân, chẳng biết Trương Linh Ngọc tỉnh lúc nào, hai hàng lông mi uể oải đóng mở.

“Tỉnh.” Nhạc Hiền Lam lại không nhận được xoa tóc của cô.

Trương Linh Ngọc chỉ xoay đầu sang phía anh, không nhúc nhích nằm yên.

“Tớ buồn ngủ quá.” Cô vừa dứt lời ngáp một cái.

“Trà cho cậu, có thể giải rượu, ngày mai sẽ không nhức đầu.”

Trương Linh Ngọc ngồi dậy, nhận lấy trà anh bung tới, Nhạc Hiên Lam cất hộp thuốc, ngồi cạnh mép giường uống trà cùng cô, mặt nhìn ra ánh trăng ngoài cửa sổ.

“Hôm nay cậu không ở cùng với bạn gái à?” Trương Linh Ngọc dùng bả vai đẩy Nhạc Hiên Lam, cười như không cười hỏi, thật ra thì trong lòng rất vui vì anh có thể ở cùng với cô.

Người này thường vừa tan tầm liền cùng hồng phấn tri kỷ của anh ở chung một chỗ, Trương Linh Ngọc biết mình không có quyền ghen, cũng đã quen, ít nhất cô luôn tự nói với bản thân là như vậy.

“Hôm nay nghỉ phép.” Anh vừa uống trà nóng, vừa cảm thấy rất vừa lòng, nếu như bên cạnh đối thành người phụ nữ khác, anh tuyệt đối sẽ không thể nào nhẹ nhàng như vậy.

Thật ra thì anh từng không chỉ một lần nghĩ tới, nếu như anh và Linh Ngọc đều độc thân cả đời, có lẽ hai người vẫn ở chung một chỗ giống như vậy, làm tri kỷ và anh em cả đời.

Trương Linh Ngọc đưa tay tắt đèn.

“Như vậy ngắm trăng mới có không khí.” Cô giờ tỉnh trẻ con nói.

Nhạc Hiên Lam chỉ cười, không để ý cơ thể cô lười nhác dựa vào trên người mình.

Mái tóc cô mềm mại lướt nhẹ qua cổ của anh, làm anh không nhìn được muốn vuốt tóc của cô, anh dí má vào sợi tóc của cô, có sự kích động muốn hôn trán và gương mặt của cô.

Tựa như chủ nhân đối với sủng vật vậy, tràn đầy dịu dàng.

Ngay cả lòng của mình ở trên người ai đều phải nói láo với chính mình.

Chỉ là mỗi khi vào lúc này, ánh mắt của Oánh San mang theo hận ý và giọng nói sẽ hiện lên trong đầu của anh.

Anh dám nói anh không yêu Linh Ngọc?

Tay Nhạc Hiên Lam rút ra, thân thể cũng nhẹ nhàng dịch về phía bên cạnh.

“Cậu tỉnh rượu rồi thì trở về phòng của mình ngủ đi.” Anh chợt nói, đặt ly đã cạn của Trương Linh Ngọc và của mình lên trên bàn.

“Không cần, tớ muốn ngủ ở trong này.” Lời cô còn chưa nói hết, liền chui vào chăn, cướp đi hơn phân nửa cái chăn.

Anh buồn cười nhìn hành động giờ tỉnh trẻ con của cô.

Có lẽ Oánh San nói không sai, khi anh luôn cố gắng không ở cùng Linh Ngọc nghĩ đến Oánh San, cho nên chưa bao giờ phát hiện chỉ cần một câu nói của Linh Ngọc, một hành động mờ ám, mây đen che ở trong lòng anh sẽ lập tức tan thành mây khói.

“Tùy cậu.” Anh kéo nửa bên chăn qua, lách qua bên cạnh cô, “Ngủ đi, con mèo ngủ.”

Người đàn ông này, đúng là không hề coi cô là phụ nữ! Trương Linh Ngọc phồng má.

“Cậu không thể làm vậy với tớ đấy!” Cô cố ý nói.

Trong bóng tối Nhạc Hiên Lam cười thật to thành tiếng, Trương Linh Ngọc tức giận đá anh một cước ở trong chăn.

“Cậu yên tâm đi, cho dù phụ nữ toàn thế này đều chết sạch, tớ cũng sẽ không đụng vào cậu.” Anh cố ý nói như vậy, trong giọng nói mang theo đầy ý cười.

Tức chết người! Cô thật muốn đập bẹp anh.

“Cậu cho rằng tớ muốn bị cậu đụng vào à? Cho dù đàn ông toàn thế giới đều chết sạch, tớ cũng không muốn bị cậu chạm vào!” Cô cố ý mạnh mẽ xoay người, khiến giường lò xo không ngừng lắc lư lên xuống.

“Vậy rất tốt, chúng ta đều vậy.” Nhạc Hiên Lam vẫn bất động như núi như cũ.

Cơ thể của Trương Linh Ngọc tựa như có gai, cứ xoay qua xoay lại, muốn đánh thức anh.

Đáng ghét! Ta xoay người, xoay người nữa, dùng sức lần.

Cuối cùng, Trương Linh Ngọc mệt mỏi, ngay cả sức lực xoay người cũng không có, nhưng bóng lưng của Nhạc Hiên Lam bên cạnh vẫn như cũ, cô bĩu môi, tức giận nheo mắt lại, chỉ chốc lát sau liền ngáy to ngủ mất.

Nhạc Hiền Lam vẫn luôn nhắm mắt giả vờ ngủ say, nghe âm thanh mê mang rất nhỏ truyền đến từ phía sau, ở trong bóng tối mở mắt ra, nhìn không được bật cười, sau đó nhếch miệng lên, độ cong càng lúc càng lớn.

Thật sự là, rất ngây ngô rất ngây ngô, đáng yêu làm cho anh vừa tức vừa buồn cười!

Sáng sớm, Nhạc Hiền Lam vẫn thức sớm hơn, cây kim đồng hồ báo thức trên tường đã chỉ gần tới bảy giờ.

Sau đó anh phát hiện có một con gấu koala ôm chặt mình, thì ra là Trương Linh Ngọc bên cạnh đang mơ mộng đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn dán chặt vào ngực của anh, tư chi giống như bạch tuyết tám chân quần quanh anh.

Anh không nhìn được bật cười một trận, vốn muốn gọi cô tỉnh, nhưng nhìn gương mặt ngủ hạnh phúc của cô, lại không nỡ.

Mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ ngây ngô của cô, trong lòng Nhạc Hiền Lam cũng rất do dự.

Rất muốn siết chặt cô, khi dễ cô, rồi lại sợ cô thật sự khóc lên, anh nhớ lúc học cấp 3 có một lần thấy cô vì đau bụng, mà ngồi chồm hổm ở bên cạnh rơi nước mắt, khi đó anh khăn trương đến sắp phát điên lên.

Cho nên anh thật sự không nỡ ức hiếp cô, không thể làm gì khác hơn là vuốt tóc của cô, vừa nghĩ tới, tay Nhạc Hiền Lam lại sờ lên mái tóc mềm mại của Trương Linh Ngọc, cuối cùng bởi vì sợ quấy rầy mộng đẹp của cô, động tác trên tay đành ngừng lại.

Thờ dãi một cái, anh nhẹ nhàng dời đi tay của Trương Linh Ngọc, vì không đánh thức cô, động tác xuống giường đơn giản tốn mấy phút đồng hồ.

Anh đắp kín chăn cho Trương Linh Ngọc, dường như Trương Linh Ngọc mất đi ‘gối ôm’ nên có chút bất mãn, gương mặt ngủ mê mang nhũn nhặn, ừm một tiếng, Nhạc Hiền Lam nhìn quanh phòng một cái, cuối cùng ánh mắt rơi vào con gấu bông Doraemon cực lớn ở trên ghế trước cửa sổ.

Đương nhiên anh không thể nào mua loại đồ vật này rồi, đó là mấy ngày trước Trương Linh Ngọc chạy đến phòng anh xem phim kinh dị, ôm xuống từ chính phòng cô lại quên ôm trở về.

Nhạc Hiền Lam để cô ôm lấy Doraemon, trong giấc mộng cô lần nữa được ôm gối, nhếch miệng lên mỉm cười ngốc nghếch, làm anh cũng không nhìn được cười.

Cho đến khi anh rửa mặt xong, Trương Linh Ngọc vẫn ngủ say trên giường do đêm qua say rượu, anh cũng không muốn đánh thức cô.

Hiếm thấy anh làm hai phần ăn sáng đơn giản, một phần anh mang theo định đến phòng làm việc ăn, một phần khác đặt lên bàn, cũng xác định trong tủ lạnh không có bia, chỉ có sữa tươi và trái cây, mới yên tâm ra cửa đi làm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thì Phải Ăn Em Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 2.1

Edit: Tịnh Hào

Mùi thơm cà phê tràn ngập dưới ánh đèn vàng, không khí yên lặng và cách bài trí đơn giản tao nhã, dường như quên sạch tất cả hỗn loạn trong thế giới, ở nơi đó, làm người ta hưởng thụ sự thanh thoi an nhàn, nhâm nhi thưởng thức cà phê.

Nhạc Hiền Lam ngồi một mình ở một góc, hôm nay là ngày anh nghỉ phép, trong một năm đầu, gần như anh làm việc quần quật cả năm không ngừng, ngay cả ngày sinh nhật của mình cũng bán cho công việc, cô đơn ngày qua ngày, anh gạt bỏ tất cả cuộc hẹn, một người một chỗ.

Ngày này anh cũng giống như 6 năm trước, ở nhà nghỉ ngơi, vậy mà gần trưa có một cuộc điện thoại, lại làm sắc mặt của anh trầm xuống, nụ cười ở mắt từ trước đến giờ trở nên thâm trầm và phức tạp.

Hẹn đối phương gặp mặt ở tiệm cà phê, sau khi đưa cà phê tới trước mặt anh, anh không hề nhúc nhích.

Người phụ nữ đi vào tiệm cà phê, phong cách y hệt ánh sáng mặt trời tụ hợp lại, lập tức thành tiêu điểm của mọi người, cách ăn mặc của bà rất tuyệt vời, hợp với bộ xương và vóc người hoàn mỹ của bà, làm những món thời thượng mà các quý bà xinh đẹp thích điên cuồng ở trên người bà càng lộ vẻ giá trị xa xỉ, bà không lấy mất kính xuống, cũng không do dự đi về phía Nhạc Hiền Lam.

“Chờ lâu lắm rồi?” Người phụ nữ tùy ý hỏi, gọi phục vụ ly nước chanh thêm nước, sau đó lấy mắt kiếng xuống.

Ở Đài Loan, gương mặt đó có lẽ không phải rất quen thuộc, nhưng ở giới thời trang, toàn bộ thế giới, gương mặt này cũng đủ để người phụ nữ này được xưng là nữ vương.

Bà là siêu người mẫu trên sàn catwalk thế giới, không có ai sau khi nhìn thấy gương mặt đến khó tin kia của bà, sẽ tin tưởng đây đã là chuyện của hai mươi năm trước!

Hôm nay bà là người phụ trách của công ty đứng đầu Âu Mỹ, dưới công ty có mấy nhãn hiệu riêng của mình, khắp năm châu đều có công ty con, vang dội thế giới, có thể nói là nữ vương đứng đầu trong giới thời trang, người phụ trách của tập đoàn quốc tế Hi Nhã, Ngũ Kha Phương.

Nhạc Hiền Lam chỉ trầm mặc lắc đầu một cái.

Ngũ Kha Phương khẽ mỉm cười, mang theo sự tán thưởng với cặp mắt nhạy cảm của model nổi tiếng.

“Cậu vẫn không hề thay đổi chút nào... Không, phải nói là càng lộ ra sự quyến rũ hơn năm đó, nếu đứng trên sàn catwalk, dưới ống kính của cậu tất cả mọi người đều sẽ thay đổi.”

Mấy năm gần đây, Nhạc Hiền Lam mới bắt đầu đã nổi tiếng trong giới chụp hình cho người mẫu, sớm phụ trách một loạt người mẫu đếm không xuể, cũng không có ai bì kịp phong độ của anh.

Nhạc Hiền Lam xem thường.

“Những tác phẩm tôi chụp đều là tốt nhất.” Đây là sự chuyên nghiệp và kiêu ngạo của anh.

Ngũ Kha Phương khẽ cười gật đầu một cái.

“Dù sao cậu cũng là nhiếp ảnh gia, rất nhiều người tranh nhau mời chụp hình, ngay cả công ty của chúng tôi cũng hứng thú.”

Lời khen tặng xuất phát từ miệng của bà, Nhạc Hiền Lam chỉ có đứng ngồi không yên.

Ngũ Kha Phương uống một ngụm nước chanh vừa mới đưa lên, đi thẳng vào vấn đề nói: “Lần này tôi trở về, trừ chuyện công việc, còn muốn lấy lại một ‘món đồ’, món đồ mà sáu năm trước tôi đặt ở bên cạnh cậu.”

Vốn là Nhạc Hiền Lam định tuần này tự mình chụp ảnh cho người mẫu dưới công ty, nhưng điện thoại gọi tới, yêu cầu thời gian chụp ảnh dời trước thời hạn là ngày hôm nay.

Bởi vì là đột ngột thay đổi thời gian, phim trường của phòng làm việc chụp ảnh Phong Nhạc đã sớm sắp xếp cho những người khác, phim trường của Tùng Cơ cũng có nhóm người khác đang sử dụng, cho nên tập đoàn Tùng Cơ mượn phòng chụp ảnh của đài truyền hình.

Mà hôm nay khó có dịp Nhạc Hiền Lam nghỉ phép, bất đắc dĩ, Trương Linh Ngọc quyết định tự mình mặc áo giáp ra trận, thay ca cho Nhạc Hiền Lam.

Nhưng mà quyết định này, lại làm cho người được Tùng Cơ phái tới và người mẫu tức giận.

“Nhạc Hiền Lam không đến, tôi sẽ không chụp.” Tân Ny bỏ lại những lời này, liền quay đầu đi vào phòng nghỉ ngơi.

“Tùng Cơ là công ty lớn đứng nhất nhì châu Á, Tân Ny cũng là người mẫu nổi tiếng nhất ở Đài Loan, không phải người tùy tiện là có thể chụp được.” Người phụ trách của công ty Tùng Cơ ở Đài Loan - Sơn Hạ Thành dùng thái độ hung hăng vĩnh viễn vào nói.

“Là các người đột nhiên thay đổi thời gian, cũng không hỏi chúng tôi, hôm nay Hiền Lam không làm việc.” Trương Linh Ngọc thuận theo nói.

Sơn Hạ Thành mang theo giọng điệu giễu cợt nói: “Chúng tôi biết hôm nay Nhạc Hiền Lam không đi làm, cho nên mới chuyển đến ngày hôm nay, chính là không muốn làm chậm trễ công việc khác của anh ta, chẳng lẽ Tùng Cơ của chúng tôi hẹp hòi với những công ty khác?”

Trương Linh Ngọc tức giận.

“Dù sao các người cũng phải thông báo trước đó, không thể đến hôm nay mới nói cho chúng tôi biết, tóm lại Hiền Lam sẽ không tới, phải để cho ‘người tùy tiện’ như tôi đây chụp, nếu không thì đẹp.”

Sắc mặt của Sơn Hạ Thành biến đổi, “Cô nghĩ rằng chúng tôi không tìm được người khác tới chụp sao?”

“Vậy thì bỏ đi.” Trương Linh Ngọc chẳng thêm hờn dỗi với anh ta nữa, xoay người muốn rời đi.

“Trừ Nhạc Hiền Lam, tôi không muốn những người khác.” Đại tiểu thư Tân Ny chợt đi ra.

“Tân Ny.” Sơn Hạ Thành có chút khó xử.

“Chậm một chút cũng không sao.” Tân Ny nói: “Hôm nay tôi sẽ chờ anh ấy.”

Trương Linh Ngọc thật không biết nên khen cô ta chuyên nghiệp, hay là cười cô ta cố chấp.

“Cả ngày hôm nay Hiền Lam đều không đi làm, trừ phi các người chờ đến trời sáng, vậy thì lại là chuyện khác.”

“Cô” Gương mặt như búp bê của Tân Ny tức giận kiềm chế.

“Trợ lý Trương. “Người của đài truyền hình đi tới, nói với Trương Linh Ngọc: “Có người tìm cô.”

“Ai vậy?” Trương Linh Ngọc có chút bất ngờ.

Là Hiền Lam đặc biệt chạy tới chữa cháy sao? Không thể nào! Cô căn bản chưa nhắc với Hiền Lam chuyện này, thậm chí không cho phép người của phòng làm việc thông báo với anh.

Thật vất vả mới có một ngày anh có thể nghỉ ngơi cho tốt, cô cũng không muốn bất kỳ ai quấy rầy đến anh.

“Cô ấy nói là...” Tiếng của người ở đài truyền hình chưa nói xong, giọng của người phụ nữ đã vang lên.

“Cũng chỉ là biến thành người khác chụp hình, sao có thể làm âm ỹ thành như vậy.”

Người ra vào ở phim trường vây xem, lập tức nhường đường, mọi người khiếp sợ, khí thế của người đang đến giống như của nữ vương, tất cả đều yên lặng như tờ.

“Tổng. Tổng giám đốc?” Mắt của Sơn Hạ Thành trợn thật lớn.

Ngay cả cấp trên của anh ta còn chưa chắc đã gặp qua nữ vương trong giới model, người phụ trách của tập đoàn Hi Nhã quốc tế, Ngũ Kha Phương.

Tùng Cơ Nhật Bản đặt ở châu Á, cũng là một chi nhánh của Hi Nhã.

Sơn Hạ Thành lập tức nghênh đón.

“Tôi là người phụ trách của Tùng Cơ ở Đài Loan, Sơn Hạ Thành.” Sau đó anh ta kéo Tân Ny qua, “Vị này là Tân Ny, là người đại diện của Tùng Cơ.”

Ngũ Kha Phương lấy chiều cao 1m80, từ trên cao nhìn xuống quan sát Tân Ny một lúc lâu, mới nói: “Cũng không tệ lắm, gương mặt tinh tế, thật phù hợp với hình tượng của Tùng Cơ... chỉ là hơi lùn một chút.”

Sơn Hạ Thành muốn giải thích chút gì đó, lại thấy Ngũ Kha Phương đi về phía Trương Linh Ngọc đang trợn mắt thật lớn.

“Sao hả?” Ngũ Kha Phương đứng trước mặt của Trương Linh Ngọc rồi dừng lại, giọng điệu vẫn cao cao tại thượng như cũ, nhưng giọng điệu mang theo sự dửng dưng hiếm thấy: “Mấy năm không gặp, cánh cứng cáp rồi à, thấy mẹ cũng không kêu một tiếng?”

Trương Linh Ngọc lúng túng cười hai tiếng, trong lòng lại bị dự cảm chẳng lành bao phủ.

“Mẹ, sao mẹ lại rảnh rồi trở về Đài Loan?”

Đoạn ngắn trong ký ức của anh, là đang nằm mơ, hay là anh đang tỉnh táo?

Cơ thể thiếu nữ nhỏ yếu giống như nhị hoa nhỏ lúc nào cũng có thể bị gió mạnh thổi rơi, một mình đứng ở tầng 25 cao nhất của bệnh viện, làm tim người khác gần như ngừng đập muốn ôm lấy người trên lan can.

“Oánh San, mau xuống đây!” Nhạc Hiền Lam mở miệng nói, phát hiện cổ họng mình khàn khàn và bị nghẹn.

Thiếu nữ vô hồn nhìn anh, môi đỏ chậm rãi khép mở, “Anh là bởi vì yêu em, mới đồng ý lấy em, hay là chỉ đang thương hại em?”

“Oánh San, con đang nói gì thế?” Bên cạnh Nhạc Hiền Lam là Ngũ Kha Phương, là nữ cường trong giới model, giờ phút này hốt hoảng run rẩy, giống một người mẹ bình thường. “Đương nhiên Hiền Lam yêu con...”

“Con muốn nghe anh ấy tự mình nói.” Mặt Trương Oánh San không chút thay đổi.

“Oánh San.” Nhạc Hiền Lam khó khăn mở miệng, “Anh thật sự nguyện chăm sóc em cả đời.”

Trương Oánh San lộ ra nụ cười thê lương.

“Ngay cả lòng mình ở trên người ai anh cũng muốn nói dối với chính mình, lại muốn em gánh tội danh hủy con đường phía trước của anh?”

“Oánh San, con xuống đi, cái gì mẹ cũng đều cho con.” Nước mắt Ngũ Kha Phương chảy xuống.

Mà ánh mắt của Trương Oánh San, vẫn là yêu hận đan xen.

“Ngay cả vốn thuộc về chị gái, mẹ cũng muốn đoạt lại cho con sao?”

Ngũ Kha Phương sững sờ, thế mới biết, người đàn ông bên cạnh này, mới là đầu sỏ hại hai đứa con gái của bà thất thường.

“Hiên Lam, em rất yêu anh, anh có biết không?” Trương Oánh San mỉm cười, sau đó cơ thể nghiêng về phía sau...

Tiếng gào thét xé gan xé ruột vì nhị hoa rơi xuống đất không thể trở về.

Có lẽ Trương Oánh San không ngờ, câu nói cuối cùng kia của cô, và khoảnh khắc cô lựa chọn nhắm mắt tự tử, biến thành một ma chú đáng sợ, khắc sâu vào trong đầu của Nhạc Hiên Lam, quấn thật chặt quanh anh.

Ngũ Kha Phương chuyển nỗi đau mất con gái lên người Nhạc Hiên Lam

“Cậu hại chết Oánh San, đừng mơ tưởng cướp đi Linh Ngọc từ bên người tôi, tôi muốn cậu khổ sở cả đời!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thì Phải Ăn Em Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 2.2

Edit & Beta: Tịnh Hào

Nhạc Hiên Lam thức tỉnh, trải qua một trận không biết là mơ hay là sự thật.

Bình rượu trên bàn đã voi đi một nửa, anh mờ mịt nhìn căn phòng trống rỗng, một lúc lâu mới có thể để ác mộng ở sâu trong nội tâm không trở ra ngoài quấy nhiễu anh.

Chỉ cần là cảnh mơ liên quan đến khoảng thời gian kia, sau khi tỉnh lại anh sẽ cự tuyệt nhớ lại.

Cách tốt nhất để quên đi một chuyện chính là không thêm nghĩ đến nó nữa, Nhạc Hiên Lam không biết đây có gọi là trốn tránh không.

Oánh San đối với anh mà nói giống như là âm hồn, một bóng ma, trôi giạt trong góc mà anh muốn quên đi, góc kia cất giấu một chìa khóa, một chìa khóa tháo bỏ tất cả khúc mắc và yêu hận, chẳng qua lúc nào Nhạc Hiên Lam cũng giả vờ quên nó đi.

Xoa xoa huyết thái dương, anh nhắm mắt lại, thần trí ngây ngốc tỉnh táo lại một chút.

Lần này tôi trở về, trừ công việc ra, còn phải lấy lại một món “đồ”, món đồ mà tôi đặt ở bên người cậu sáu năm.

Buổi chiều, câu nói của Ngũ Kha Phương ở quán cà phê trở về đầu của anh.

“Thứ gì?” Chột nụ cười của Nhạc Hiên Lam có chút cứng ngắc, nhưng rất nhanh khôi phục, vẻ mặt nghiêm túc đến làm người ta không nhìn ra anh đang giả ngốc.

Ngũ Kha Phương nhún mày, cũng không đánh đố anh, “Linh Ngọc.”

“Cô ấy không phải là đồ vật.” Giọng điệu của anh không tự chủ vọt lên, anh nghĩ đến sự uy quyền và cường thế của Ngũ Kha Phương, không muốn thừa nhận mình bởi vì tham muốn muốn giữ lấy Trương Linh Ngọc mà cảm thấy tức giận.

“Cũng đúng.” Ngũ Kha Phương cũng không thêm để ý mình tìm từ có thích hợp không, “Tôi muốn Linh Ngọc cùng tôi trở về Paris.”

Nhạc Hiên Lam không nói lời gì nữa, cũng không biết mình có lập trường gì để mở miệng.

Linh Ngọc có quyết định của chính cô!

Anh muốn giải thích như vậy, nhưng không nói nên lời, vào lúc này, anh lại không cách nào xác định Linh Ngọc có lựa chọn ở lại bên cạnh anh không.

Anh dựa vào gì mà khẳng định đây?

Tối hôm đó, sau khi hai mẹ con Ngũ Kha Phương và Trương Linh Ngọc ăn cơm xong, Ngũ Kha Phương liền trở về khách sạn, Trương Linh Ngọc lái chiếc xe cừu nhỏ về nhà, thuận đường đến cửa hàng tiện lợi mua bia và đồ ăn vặt.

“Không ở nhà à?” Trương Linh Ngọc từ ngoài nhà nhìn vào, khoảng không gian bên trong đen kịt.

Căn biệt thự này có bốn tầng lầu, chỉ có hai người Trương Linh Ngọc và Nhạc Hiên Lam, lầu một bị biến thành nhà xe và chất một đống đồ hỗn loạn, lầu hai và ba đều có bố cục hai phòng hai sảnh và phòng tắm, nhà bếp, lầu bốn là ban công.

Đương nhiên Trương Linh Ngọc là người duy nhất có chìa khóa nơi ở của Nhạc Hiên Lam, mới mở cửa, cô liền ngửi thấy mùi khói đầy phòng, trong

phòng khách được sơn màu đen có chút ánh sáng màu đỏ đang chớp lên.

Nghĩ cũng biết có lẽ Nhạc Hiên Lam nhốt mình cả buổi chiều ở trong phòng hút thuốc lá.

“Sao không bật đèn? Trương Linh Ngọc đưa tay sờ trên tường, mở đèn.

Ánh đèn chợt lóe lên, khiến Nhạc Hiên Lam khẽ nheo mắt lại.

Áo của anh vẫn giống như cái vào buổi chiều ở quán cà phê, chỉ là nút cổ áo bị kéo mở, lộ ra cơ ngực bắp thịt rắn chắc, tóc có chút xốc xếch, ngón tay thon dài đang kẹp thuốc lá đang bốc cháy lượn lờ.

Cho dù là đáng về chán chường như vậy, Nhạc Hiên Lam vẫn ưu nhã giống như con báo nhỏ lười biếng.

Cửa sổ mở ra, đêm nay gió có chút lớn, vừa đứng xua đi mùi thuốc lá cả phòng.

Trương Linh Ngọc đóng cửa lại, đi tới phòng bếp để bia vào tủ lạnh.

“Hôm nay mẹ cậu tìm tó.” Giọng nói của Nhạc Hiên Lam không mang theo khó khăn, thuận tay dập tắt khói.

Anh có chút nghiện thuốc lá, nhưng anh luôn nhớ mùi của Trương Linh Ngọc dị ứng, người thấy mùi thuốc lá sẽ không thoải mái, cho nên lúc có cô tuyệt đối không hút thuốc.

Động tác trên tay của Trương Linh Ngọc dừng một chút.

Thật ra khi Ngũ Kha Phương biết cô và Nhạc Hiên Lam ở cùng nhau, lại không nói gì, Trương Linh Ngọc đã cảm thấy không bình thường

Người mà cả đời này Ngũ Kha Phương hận nhất, chính là Nhạc Hiên Lam.

Nữ vương trong giới thời trang, xinh đẹp nhưng cứng rắn, con gái lớn của bà – Trương Linh Ngọc thì bình thường, nhưng con gái nhỏ - Trương Oánh San chiếm phần lớn tình yêu của mẹ, bởi vì cô ấy kế thừa gương mặt xinh đẹp và trí thông minh của mẹ, một ngày nào đó hai mẹ con sẽ cùng đứng trên sân khấu ở thế giới, Ngũ Kha Phương sẽ giao cả giang sơn của bà cho tiểu công chúa bà thương nhất.

Nhưng ngày này sáu năm trước, công chúa cao ngạo tự sát trước mặt nữ vương.

Ngũ Kha Phương mất đi con gái rượu, đem hết hy vọng còn lại gửi gắm lên người Trương Linh Ngọc, cực kỳ nghiêm khắc với Trương Linh Ngọc, nhưng dù sao Trương Linh Ngọc không phải là Trương Oánh San, Ngũ Kha Phương rất nhanh liền thất vọng, toàn bộ tâm sức ném vào trong công việc, việc này mới làm Trương Linh Ngọc có cơ hội len lén chạy tới nước Pháp tìm Nhạc Hiên Lam, từ đó canh giữ ở bên cạnh anh.

“Bà ấy.” Trương Linh Ngọc khản trương, “Bà ấy không nói gì chứ?”

Buổi chiều, sau khi mẹ xuất hiện ở phòng chụp ảnh, vẫn luôn cùng làm việc với bọn họ.

Thái độ của Sơn Hạ Thành lập tức chuyển đổi 180°, không ngừng khen ngợi kỹ thuật chụp ảnh của cô là “Trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy”, còn nịnh bợ với Tân Ny, Tân Ny ngay cả mỗi lần chụp đều oán trách cũng phối hợp tựa như thay đổi thành một người khác.

Sau khi kết thúc công việc, hai mẹ con liền cùng đi ăn cơm, sao mẹ lại không đề cập với cô chuyện này?

Nhạc Hiên Lam trầm mặc một hồi mới nói: “Không có việc gì.”

Mới là lạ.

Trương Linh Ngọc làm mặt quỷ về phía tủ lạnh, sau đó lấy hai lon bia đi tới bên cạnh Nhạc Hiên Lam ngồi xuống, một lon đưa cho Nhạc Hiên Lam, chính mình gấp gấp kéo móc bia ra, uống từng ngụm từng ngụm hết một nửa.

“Cạn ly.” Trương Linh Ngọc thỏa mãn ợ một tiếng, sau đó lấy lon bia chạm vào cái của anh.

Nhạc Hiên Lam nhìn động tác của cô, khẽ mỉm cười, cười đến hai gò má của Trương Linh Ngọc không khỏi đỏ lên, cô mở to mắt, run rẩy uống nửa lon bia còn lại, trong lòng cảm thấy kỳ quái.

Hiên Lam có gương mặt trời sinh sát thủ phái nữ, còn có đôi mắt phóng điện chết người và nụ cười mê chết người, cô cho là mình đã sớm miễn dịch với Hiên Lam, sao mới vừa rồi tìm đập dồn dập, còn có chút kháng cự không được?

Sau đó cô nhìn thấy cái ly trên bàn, còn có chai rượu Whisky rỗng đặt bên cạnh cái ly.

Trương Linh Ngọc cảm thấy không ổn, cô nhìn Nhạc Hiên Lam vẫn luôn nhìn cô chăm chăm, vẫn nụ cười làm người ta hít thở không thông, môi mỏng phác họa nên đường cong khuê gò, không biết làm mê chết bao nhiêu sinh vật giống cái, tựa như khóa chặt con mồi Trương Linh Ngọc.

Trương Linh Ngọc cười gượng hai tiếng.

“Cậu... cậu vẫn còn tỉnh à?” Anh... tay của anh làm gì mà sờ mó trên bắt đùi cô thế?

Cô tự nói với mình, không nên suy nghĩ quá nhiều, người đàn ông này chưa bao giờ xem cô là con gái, cho dù trước kia uống rượu say, hai người cũng đều bình an vô sự, cho nên tất cả chỉ là ảo giác của cô.

“Dĩ nhiên.” Tay của Nhạc Hiên Lam vòng qua bả vai của Trương Linh Ngọc, cơ thể hai người dán chặt, anh uống một hơi hết nửa lon bia, sau đó đoạt mất lon bia trong tay của Trương Linh Ngọc.

“Cậu đừng uống quá nhiều, đến lúc đó tớ lại thay cậu dọn dẹp.” Dứt lời, anh uống phần còn lại trong lon bia của cô.

Trương Linh Ngọc nhìn chai rượu Whisky, và hai lon bia rỗng, không nhịn được nuốt nước miếng một cái.

“Cậu không sao chứ?” Anh có thể bị ngộ độc rượu không? Cô lo lắng nghĩ.

Cô biết, tâm tình của anh không tốt, bởi vì hôm nay là ngày giỗ của Oánh San...

“Không có gì.” Nhạc Hiên Lam cầm tay của cô đang dò xét trán của anh, ngón cái xoa xoa lòng bàn tay, làm Trương Linh Ngọc không được tự nhiên muốn thu hồi tay lại, nhưng anh lại nắm chặt đến chết cũng không buông.

“Cậu đi theo bên cạnh tớ, làm trợ lý của tớ, thật sự vui không?” Anh đột nhiên hỏi.

Vui vẻ hay không?

Trương Linh Ngọc giật mình, cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này!

Chỉ là, cô chưa bao giờ nói với anh, cũng không dám nói, thật ra thì chỉ cần đi cùng với anh, cô đã rất vui vẻ.

“Vui chứ.” Cô nói: “Hỏi cái này làm gì? Muốn tăng lương cho tớ à?” Nghĩ tới khả năng này, đôi mắt cô hưng phấn sáng lên.

“Tớ hỏi cậu, có lẽ thật ra cậu có chuyện muốn làm, nhưng tớ quá ích kỷ, vẫn luôn cột cậu vào bên cạnh.”

Trương Linh Ngọc khó hiểu nhìn Nhạc Hiên Lam, mặc dù khi anh nói chuyện, nói từng chữ rõ ràng, nhưng vẻ mặt của anh phiền muộn và ngọt ngào, ánh mắt có chút mê mang, làm cô cảm thấy có gì đó không đúng.

“Cậu bị bệnh à?” Trương Linh Ngọc đưa một tay khác sờ vào trán của anh, cũng bị Nhạc Hiên Lam nắm lấy.

“Trả lời tớ.” Đôi mắt của anh nhìn thẳng vào trong mắt cô.

Anh không ngừng hỏi mình, tại sao cho rằng Linh Ngọc sẽ ở bên cạnh anh mãi mãi? Tại sao anh có cái quyền muốn cô ở bên anh cả đời? Tiềm thức của anh giống như một đứa bé, tùy hứng không muốn đối mặt với rất nhiều sự thật.

Ước muốn và hạnh phúc tự anh nhận định, có lẽ chỉ là ý của một mình anh...

“Tớ không biết...” Cô chưa bao giờ nghĩ tới, căn bản cũng không quan tâm! Nhịp tim của Trương Linh Ngọc mất tốc độ mở to mắt.

“Quả nhiên là tớ trời cậu lại đúng không?” Nhạc Hiên Lam cười khỏ, vẻ mặt lộ ra sự bi thương làm ngực Trương Linh Ngọc cứng lại.

“Cậu đang nói gì thế? Là tớ tự đi theo cậu!”

Nhạc Hiên Lam nhìn cô, bàn tay to có chút thô ráp của anh xoa nhẹ vết trầy đã nhạt trên má của cô.

“Cậu có yêu tớ không?” Giọng anh trầm thấp, đột nhiên hỏi làm nhịp tim cô muốn rớt ra theo câu hỏi.

“Cái... Cái gì?” Mặt cô đỏ như lửa đốt, giọng nói khô khốc mà cà lăm.

Anh... Anh biết vào lúc nào?

“Tại sao không cho tớ cơ hội?” Vẻ mặt của Nhạc Hiên Lam đau thương khổ sở, trong nháy mắt Trương Linh Ngọc đã hiểu ý.

Trong lòng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng có chút mất mát không tả được.

Anh uống say rồi. Ánh mắt của anh xuyên qua cô, nhìn thấy Oánh San!

Quả thật Nhạc Hiên Lam đã say, chỉ là trong nháy mắt anh nhìn thấy, lại không phải là người Trương Linh Ngọc muốn.

Năm đó người ấy đã đẩy anh đến Oánh San! Tại sao không cho anh cơ hội, để anh hiểu rõ tình cảm của mình.

Cho đến lúc đáp án cuối cùng trong lòng đã rõ ràng, thì đã không kịp nữa rồi.

Nói thật, anh không xứng với cô gái yêu anh sâu sắc, nhưng anh lại không thương.

Khi anh có thể nói sự thật, vận mệnh lại dạy anh lĩnh giáo sự đáng sợ của tình yêu.

Linh Ngọc có yêu anh không? Qua nhiều năm như vậy lần đầu tiên anh nhờ vào rượu cồn, làm tê liệt tình yêu từng mang đến cho anh sợ hãi, lấy dũng khí mở miệng, nhưng mà lại không có đáp án như trong quá khứ.

“Tớ đỡ cậu đi nghỉ ngơi.” Cô đứng dậy, đề cánh tay anh khoác lên vai cô.

Cánh tay của anh ôm Trương Linh Ngọc vào trong ngực thật chặt.

Không muốn rời khỏi anh, anh sẽ cố gắng vượt qua sợ hãi của mình, nhưng trước đó xin đừng rời xa anh...

Chỉ là, bây giờ anh cảm thấy mệt quá, anh muốn nghỉ ngơi thật tốt...

Nhạc Hiền Lam giống như một đứa bé mang theo cổ cháp, ôm chặt Trương Linh Ngọc trong ngực, từ từ nhắm mắt lại, không hề bị lý trí và hồi ức của mình làm khổ sở quấy rầy.

“Hiên Lam?” Tim của Trương Linh Ngọc đập rộn lên, trong mũi là mùi thuốc về anh, mùi mà cô luôn quen thuộc, còn có mùi thuốc lá nhàn nhạt, anh chưa bao giờ ôm cô như thế - cái ôm mang theo tình yêu và tình cảm mãnh liệt.

Cô muốn đẩy anh ra, lại do dự.

Cái ôm của anh rất vững chắc, nhưng vẻ mặt của anh lại viết đầy bi thương và cô đơn.

Cho tới bây giờ anh chưa biểu hiện ra, cô cho rằng cô ở cùng với anh, có một ngày tổn thương của anh sẽ khởi hân...

Nhưng dù sao cô chỉ là anh em của anh!

Trương Linh Ngọc cảm thấy anh bắt đầu đem sức nặng đè ở trên người cô.

“Hiên Lam?” Sao đột nhiên hỏi mà không có động tĩnh?

Không phải là ngủ thiếp đi chứ? Cô ở trong lòng gào khóc, sao cô khiêng được anh đây?

Chợt, Nhạc Hiền Lam dán đầu cọ xát vào gương mặt của cô, sức lực của hai cánh tay nhốt chặt cô cũng nắm thật chặt.

Trương Linh Ngọc thở phào nhẹ nhõm.

“Tớ đỡ cậu trở về phòng nghỉ ngơi nha!” Cũng may, người còn tỉnh.

Nhạc Hiền Lam lại ôm cô ngã về phía sofa, Trương Linh Ngọc sợ hãi kêu lên một tiếng, mặc dù phần lưng và đầu va chạm vào sofa mềm mại và co giãn, nhưng trọng lực bất ngờ làm mất cô nỗ lực đỡ đỡ.

Người đàn ông trên người giống như con chó nhỏ nằm ở trên người cô, gương mặt cọ xát vào vành tay của cô.

“Nhạc Hiền lam, cậu làm gì thế?” Trương Linh Ngọc quát.

Một tiếng quát này, làm Nhạc Hiền Lam cuối cùng chống thân thể lên, có chút mê mang nhìn cô.

Làm gì? Cô phòng bị nhìn chằm chằm gương mặt cách không tới 20cm, khuôn mặt vô tội lại mê mang nhìn cô giống như con chó nhỏ.

Nhạc Hiền Lam cau mày lại.

“Mèo ngốc nhỏ, cậu chưa trả lời câu hỏi của tớ.” Anh đột nhiên tức giận nói.

Mèo ngốc nhỏ đương nhiên là gọi cô, anh chưa từng kêu người con gái khác là mèo ngốc nhỏ! Bây giờ anh sao thế? Say đến tinh thần bị phân liệt rồi sao? Một khắc trước còn đáng thương tội nghiệp, lúc này lại hung dữ...

“Câu hỏi gì? Cậu uống say rồi, tớ đỡ cậu trở về phòng nghỉ ngơi.”

“Cậu có thật sự vui không?” Anh cũng không nhúc nhích, dĩ nhiên Trương Linh Ngọc càng không thể nào đẩy anh ra rồi, sức nặng toàn thân của anh cũng đè lên người cô, làm cô cảm giác mình giống như bị đè ép trên ghế sofa, không thể động dậy.

“Rất vui vẻ, vô cùng vui vẻ, ha ha ha ha ha.” Vì chứng thật mình không nói dối, Trương Linh Ngọc cười to mấy tiếng, “Vậy được rồi chứ?”

Nhạc Hiền Lam vẫn nhìn cô chăm chăm.

Đột nhiên Trương Linh Ngọc cảm thấy mình giống như đang làm chuyện ngu xuẩn, vẻ mặt của anh vô cùng nghiêm túc làm cô cảm thấy ngượng ngùng.

“Mèo ngọc chính là mèo rất ngọc...” Nhạc Hiền Lam như nói mê, thì thào nói.

“Cái gì?” Những lời này thật quen tai đấy? Trương Linh Ngọc sừng sốt.

Rất ngây ngô, chỉ là thật đáng yêu, anh rất muốn ăn hết... Anh hoàn toàn đã say, đầu óc xoay chuyển, chỉ còn lại ý nghĩ này.

Chợt, anh cúi đầu, Trương Linh Ngọc khản trương nhắm hai mắt lại, nhịp tim như đánh trống.

Anh Anh muốn làm gì?

Trên má trái, truyền đến xúc cảm ẩm ướt hơi nóng, có vật gì đó lướt qua mặt của cô.

Nhạc Hiền Lam nhẹ nhàng liếm vết đỏ nhạt trên má cô.

Trương Linh Ngọc mở mắt ra, gương mặt ửng hồng chưa dứt.

“Cậu là chó à?” Liếm bên má cô có chút ngứa.

Nhạc Hiền Lam ngẩng đầu lên, vẫn là vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

“Vết thương liếm một lát sẽ không đau.” Anh nói, cúi đầu tiếp tục.

“Đừng mà!” Cô né tránh, thân thể và tứ chi bắt đầu nỗ lực muốn tránh anh, “Đều là mùi rượu, không muốn chơi.”

Nhạc Hiền Lam ngoan ngoãn dừng động tác lại, kinh ngạc nhìn cô, Trương Linh Ngọc né tránh ánh mắt của anh, mặt đỏ như lửa đốt.

Cái đó. Giống như có đồ vật gì đó. Chống đỡ cô.

Cô cảm thấy phần dưới bụng có vật gì đó khác thường dán lên cô, cười gượng hai tiếng.

“Ngaoan! Chó con ngaoan.” Cô thật sự vẫn coi anh là chó, “Hiên Lam, cậu đề tứ rất không thoải mái, đề tứ ngồi dậy có được không?”

Về mặt của Nhạc Hiền Lam vẫn vô cùng nghiêm túc nhìn cô.

“Không muốn.” Giống như anh ăn vạ khạc ra hai chữ này, sau đó cúi đầu, ngửi bên tai và cổ của cô.

“Thật là nhột.” Trương Linh Ngọc cười muốn rớt cơ thể lại, nhưng căn bản không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể bút rút giấy dựa, hơi thở của anh nóng rực phun trên người cô, còn có xúc cảm đụng chạm của chóp mũi và làn môi như có như không, cô vốn sợ ngứa, bị áp chế mà không thể trốn, vào lúc này cười đến nước mắt cũng chảy ra.

“Ha ha ha ha. Tứ không được, dừng tay!”

Cuối cùng Nhạc Hiền Lam dừng động tác ngửi lại, chống thân thể lên, nhìn Trương Linh Ngọc chăm chăm.

Trương Linh Ngọc thở hổn hển, miệng cười đến xót, nhưng thứ rục rịch dán vào bụng dưới của cô lại làm cô chợt thức tỉnh.

“Chờ một chút, tự cậu nói.” Không phải anh đã nói, cho dù con gái toàn thế giới này đều chết sạch, anh cũng sẽ không đụng vào cô sao? Sắc mặt xanh trắng đan xen, thứ dán vào cô càng cứng rắn và nóng rực hơn lúc nãy. Mặc dù chưa ăn thịt heo, nhưng vẫn đã thấy heo chạy trên đường, chưa làm qua chuyện yêu, nhưng...

Cơ thể của Nhạc Hiền Lam dời vị trí, ép Trương Linh Ngọc tách hai chân ra, lấy chân của anh kiểm chế tự do của nó, đem hạ thể sừng vù càng gần sát chỗ kín của cô, ma sát cách quần của hai người, anh rên rỉ tựa như thở dài một hơi, sau đó nhìn cô, ánh mắt làm Trương Linh Ngọc liên tưởng đến con chó nhìn chăm chăm khúc xương lớn.

“Tứ nghĩ muốn.” Anh nói.

Trương Linh Ngọc nuốt nước miếng một cái, không cần hỏi cũng biết anh “muốn” cái gì.

“Muốn? Vậy. Cậu gọi điện thoại nhanh một chút, một đồng hồ phần tri kỷ của cậu đã xếp hàng chờ cậu rồi.” Cô nói xong, thân thể run rẩy như lá thu rụng bay theo gió.

“Tứ không muốn.” Nhạc Hiền Lam lại nói.

Một lát muốn một lát không muốn, vậy rốt cuộc anh có muốn hay không? Trương Linh Ngọc khó hiểu nghĩ, nhưng thứ cực lớn chống đỡ nơi quan trọng

của phái nữ lại rõ ràng nói cho cô biết, đáp án dĩ nhiên là về đầu.

Nhạc Hiền Lam không cho Trương Linh Ngọc mở miệng, cúi đầu hôn ngăn lại môi của cô.

Trương Linh Ngọc trợn to mắt, lúc đang kinh ngạc ngạc, đầu lưỡi của anh đã trượt vào miệng của cô.

Anh Anh Tại sao anh có thể?

Nụ hôn đầu của cô, lại bị một con quỷ say rượu cướp đi!

Mặc dù cô đã từng mơ ước, đã từng hy vọng, người đàn ông này cũng là người cô mong đợi, nhưng không phải là loại thời cơ và trường hợp này.

Cô tức giận giữa, lại tổn công vô ích, chỉ để hạ thế hai người mà sát càng mạnh, va chạm và giữa giữa kịch liệt, làm sâu trong cổ họng của Nhạc Hiền Lam thở dài một hơi, vận vẹo eo đáp trả “nhiệt tình” của cô.

Trương Linh Ngọc chỉ cảm thấy thân thể nóng lên, thì ra là hai chân cố gắng muốn phối hợp cũng vô lực rồi.

Nhạc Hiền Lam không hổ là tình trường lão luyện, đầu lưỡi linh hoạt và hôn tiến công, lập tức khiến một con cạp mẹ biến thành mèo con, giữa mũi truyền đến mùi rượu, thật ra Trương Linh Ngọc thích rượu, bởi vậy không để ý mùi hương trong miệng anh, làm mình nếm nước bọt của anh, cũng say theo.

Đầu lưỡi của anh hướng dẫn cô vùng về đáp lại, mà quên tay của anh đã kéo áo cô lên, hai ba cái đã cởi bỏ móc áo ngực, bàn tay dò xét vuốt ve da thịt của cô.

“Ừm.” Cô muốn tách khỏi nanh vuốt ma quỷ kia, nhưng không có chỗ để trốn, bàn tay anh dò xét vào trong áo lót nắm lấy ngực của cô, mảnh đất non mềm bị bàn tay thô ráp xa lạ xâm lược, làm cả người cô run run.

Toàn bộ tay chân phản kháng của Trương Linh Ngọc mềm nhũn ra, dục vọng của Nhạc Hiền Lam chia vào nơi phái nữ mềm mại, trong đầu của cô đã không thể nào chấp và thành bất kỳ câu cú hay lời nói có ý nghĩa nào.

Nhạc Hiền Lam đưa tay cởi áo và áo lót của cô xuống, để toàn thân cô trần trụi nằm trước mặt anh, nước da tình tế mềm mại của cô như mật ong mê người, ánh mắt anh không muốn rời khỏi cơ thể của cô, một tay khác lập tức bỏ đi quần jeans của cô, động tác thành thạo nhanh chóng, mang theo chút thô lỗ hấp tấp.

“Làm cái gì?” Thật vất vả có thể liều mạng hỏi một câu, Trương Linh Ngọc muốn ngăn cản động tác của anh nhưng đã muộn.

Cô. Quần lót hôm nay cô mặc có in hình gấu nhỏ đấy!

Sau khi quần jean bị kéo xuống, hung hăng ném về phía sau, khoe miệng Nhạc Hiền Lam mỉm cười, mang theo sức quyến rũ mê người, đứng dậy kéo Trương Linh Ngọc ngồi vào trong ngực anh, sức lực không để cô kháng cự, để lưng cô chống đỡ lồng ngực của anh.

Một tay của anh tiếp tục xoa ngực bên kia, một tay cố ý lướt qua đùi, thậm chí cách quần lót vuốt ve mà sát, cơ thể của Trương Linh Ngọc dưới sự trêu đùa của hai tay anh, vô lực tê liệt ngồi ở trong lòng anh, run rẩy nhỏ biến thành lời mời mê người.

Lưỡi của Nhạc Hiền Lam bắt đầu trêu chọc đầu ngực và vùng mẫn cảm của cô, anh say mê đáng về cuồng loạn của cô.

Trương Linh Ngọc chỉ có thể bắt lấy ống tay áo của anh, giống như con hổ nhỏ bị anh thuần phục, thừa nhận sự vuốt ve tùy tiện của anh.

Nhạc Hiền Lam dịu dàng ní non dụ dỗ bên tai cô, “Bảo bối ngoan, có đau một chút, nhưng anh sẽ rất dịu dàng.”

Anh nói xong, lật thân thể của cô, để cô đối mặt với anh, môi mỏng hôn lên vành tai của cô, ngậm chặt thùy tai của cô, đồng thời bởi vì cô sợ nhột mà cơ thể co lên, một tay cầm eo của cô đè vào dục vọng đã sớm đói khát của anh.

“Ừ.”

Tiếng kêu và rên rỉ của Trương Linh Ngọc bị Nhạc Hiền Lam hôn lên, động tác của anh dịu dàng chậm rãi di chuyển, bàn tay vẫn say đắm không dứt dao động trên người cô, cho đến khi Trương Linh Ngọc cũng bắt đầu đáp lại động tác của anh, hai người bị giam cầm vào tình yêu đã lâu, rốt cuộc không hề do dự tuôn trào ra.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thì Phải Ăn Em Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 3

Edit: Tịnh Hào

Kích tình đi qua, cả người Trương Linh Ngọc ngồi trên người Nhạc Hiên Lam, ngay cả hơi sức để động cũng không có.

Hình như Nhạc Hiên Lam không định rút ra khỏi cơ thể cô, anh dựa lưng vào ghế sofa, ôm cô không ngừng hôn.

“Hiên Lam?” Trương Linh Ngọc kêu một tiếng.

Động tác hôn của Nhạc Hiên Lam dừng một lát, nhìn cô chăm chăm.

“Cậu đã tỉnh chưa?” Cô khấn trương hỏi.

Lông mày xinh đẹp của Nhạc Hiên Lam khẽ nhú lại.

“Tớ vẫn luôn tỉnh.”

Như muốn chứng minh độ tin cậy của những lời này, cô cảm thấy phần đó của anh trong cơ thể lại to lên.

“Ngừng!” Dường như chỉ cần kêu lên, nó sẽ ngừng sưng to, nên Trương Linh Ngọc hét lớn.

Nhạc Hiên Lam vô tội nhìn cô.

“Tớ muốn ngủ.” Cô xin khoan dung, anh uống say rồi, căn bản thần trí mơ hồ, chỉ có thể dụ dỗ.

Nhạc Hiên Lam gật đầu một cái.

Trương Linh Ngọc thật vui mừng, con chó lớn Nhạc Hiên Lam vẫn chịu nghe lời chủ nhân.

Anh rời khỏi cơ thể của cô, kéo quần áo xốc xếch của mình cho đàng hoàng, bế ngang Trương Linh Ngọc trở về phòng ngủ của anh.

Lúc này Trương Linh Ngọc mới phát hiện, lần đầu tiên quý giá của cô, không chỉ là cùng một con ma men, mà cơ thể cô còn trần như nhộng, vậy mà người đó lại quần áo chỉnh tề! Cô vừa xấu hổ vừa tức, cả khuôn mặt và tai đều đỏ đến sắp chín.

Nhạc Hiên Lam cẩn thận đặt Trương Linh Ngọc lên giường, Trương Linh Ngọc lập tức bùng nổ.

“Nhạc Hiên Lam! Vậy mà cậu còn mặc quần áo, còn tớ thì cậu làm ra cái gì hả?”

Nhạc Hiên Lam đứng ở trước giường, vẻ mặt có chút phức tạp và vô tội.

“Tớ không cởi quần áo, cho nên cậu rất tức giận sao?” Cái này thì có gì mà tức giận nhỉ?

“Nói nhảm, cậu như vậy giống như... giống như...” Cô không biết phải nói thế nào, cô cảm thấy mình giống như là đối tượng để anh phát tiết, chỉ phục vụ dục vọng của anh.

Mặc dù, tình huống thật sự là thế, nhưng Trương Linh Ngọc chợt cảm thấy rất bị thương.

Vốn chính là thế! Nếu anh đang tỉnh táo thì căn bản sẽ không muốn chạm vào cô.

Trương Linh Ngọc rơi vào sự hối hận mới lấy lại tinh thần, lại phát hiện Nhạc Hiên Lam làm hai ba cái đã cởi sạch quần áo của mình, lộ ra cơ thể màu lúa mì, khỏe đẹp, rắn chắc và thon dài.

Nếu như đây là lúc bình thường, nhất định cô sẽ huyết gió bầy tỏ tán thưởng, gương mặt của Nhạc Hiên Lam anh tuấn như một model, lại có chiều cao gần 1m90, dáng người cao lớn, bắp thịt rắn chắc như vận động viên, không chụp một bộ ảnh chân dung thì thật là đáng tiếc rồi.

“Cậu. . . .” Trương Linh Ngọc vội lấy tay che kín mặt, mặc dù năm ngón tay vẫn mở ra để nhìn.

Làm cô mở to mắt chính là, phía dưới bụng của anh, ở trên đùi, phần đó đã ngẩng đầu lên.

“Cậu. . . . Cậu làm gì thế?” Cô không ngừng lui về phía sau, thân thể núp ở một góc giường cách anh xa nhất.

“Cởi quần áo.” Tựa tay vút quần lót sang một bên, cả người Nhạc Hiên Lam trần trụi không có chút gượng ép nào, thoải mái đứng trước giường để Trương Linh Ngọc nhìn đủ.

“Đương nhiên tớ biết cậu đang cởi quần áo, đây không phải là nói nhảm sao? Tớ đang hỏi cậu cởi quần áo làm gì?” Trương Linh Ngọc vừa nói, vừa thuận tay ôm lấy con Doraemon gấu bông lớn ở bên cạnh, che ở trước người.

Động tác này làm Nhạc Hiên Lam nhú mày lần nữa, cặp mắt như ngọn đuốc nhìn chăm chăm con mèo màu xanh dương kia, như muốn bóc xương lột thịt nó.

“Tớ không còi, cậu sẽ tức giận.” Anh nói.

Mặt cô khẽ co rút, “Tớ nói thế hồi nào hả?” Gần như là cô quát lên.

Nói giống như cô là sắc nữ vậy.

Nét mặt của Nhạc Hiên Lam vô cùng vô tội, “Cậu rõ ràng có nói.”

“Tớ.” Trương Linh Ngọc há hốc mồm cứng lưỡi.

Giống như thật sự có chuyện như vậy! Bên tai cô lại đỏ lên.

Cô ngẩng đầu lên, lại thấy Nhạc Hiên Lam đã bò lên giường, giống như con báo nhỏ tiến tới gần con mồi bò về phía cô.

“Cậu. Cậu đừng tới đây!” Trương Linh Ngọc lấy con Doraemon ngăn ở trước người.

Dường như Nhạc Hiên Lam đã chờ đợi rất lâu, một phát bất được con gấu bông lớn màu xanh dương.

Con mèo màu xanh đáng chết, vậy mà lại trộm ăn đậu hũ của cô, muốn chết à! Anh tức giận, một tay tóm lấy nó vứt xuống ngoài cửa.

“A!” Doraemon của cô! Trương Linh Ngọc khóc không ra nước mắt, nhìn con gấu bông nằm ở trên sàn phòng khách.

“Linh Ngọc.” Tay Nhạc Hiên Lam nắm lấy mắt cá chân của Trương Linh Ngọc, đôi mắt tràn đầy dục vọng trắng trợn, nhìn Trương Linh Ngọc chăm chăm không dứt.

“Cậu. Cậu còn biết là tớ, vậy thì càng không nên làm chuyện này với tớ!”

Trương Linh Ngọc co rút lui về sau, Nhạc Hiên Lam liền kéo cô về phía anh, hai người một người tránh một người kéo, động tác giống thể không dưới mười lần.

“Chúng ta là anh em, cậu nói từ trước đến giờ cậu không hề muốn ôm tớ.” Toàn thân cô run rẩy nhìn cơ thể to lớn của anh nằm sấp trên giường, và bụng dưới đã ngẩng cao đầu.

“Tớ muốn.” Giọng điệu của anh giống như đứa bé muốn ăn đường.

“Không được!”

Dưới tình huống anh say rượu, nhiều lần phóng túng anh, sẽ không công bằng với anh, nếu sau khi anh tỉnh táo lại, chắc chắn sẽ hối hận.

“Lần này tớ sẽ rất dịu dàng.” Anh nói, một tay kéo cô về phía mình, nhanh chóng đè ở dưới người, cơ thể run rẩy của cô làm anh không nhận được muốn hôn nồng nàn, ở bên tai cô làm nũng tựa như nỉ non, “Mèo ngoan, bảo đảm tớ sẽ rất dịu dàng.”

Trương Linh Ngọc có chút mềm lòng, cơ thể trần trụi nóng rực của anh, không ngừng mang theo tình yêu và dục vọng ma sát cô, để ham muốn của cô bắt đầu sôi trào, phòng tuyến cao lớn tan rã lần nữa.

“Một lần cuối cùng.” Cô nói, “Sau đó cậu phải ngoan ngoãn ngủ.”

“Được.” Anh cười vô cùng rực rỡ, sau đó cúi đầu, hôn môi đồ mọng mê người của cô.

Nhưng mà, một đêm này, căn bản Trương Linh Ngọc hết cách với tính bốc đồng của Nhạc Hiên Lam, anh ăn vạ muốn cô một lần lại một lần, cho đến khi hai người họ mệt đến ngủ thật say.

Khi Nhạc Hiên Lam tỉnh lại, đã hơn 9 giờ sáng, đầu nặng trĩu và hỗn loạn làm anh nhú mày.

Làm cái gì? Ngày hôm qua anh lại uống say sao?

Cầm đồng hồ báo thức xác nhận lần nữa, thật sự là say rượu không hề say, nếu không bình thường lúc này anh đã ở phòng làm việc, thậm chí đến làm việc ở phim trường.

Không chán chường lâu, Nhạc Hiên Lam rất nhanh đi vào phòng tắm rửa mặt, hai ba cái đã thay xong quần áo, khi anh trở về phòng lần nữa đã là dáng vẻ đẹp trai phóng khoáng.

Khi anh thoáng nhìn trên giường xốc xếch giống như đã trải qua một cuộc đại chiến, chợt giật mình.

Loại cảnh tượng này, bình thường chỉ sẽ xuất hiện sau khi anh cùng phụ nữ cuồng hoan một đêm. . . Nhưng mà, anh căn bản không thể mang phụ nữ về nhà.

Một chút đoạn ngắn thoáng qua đầu của anh, cảnh cảm xinh đẹp xuân sắc kia hiện lên làm tim anh đập rộn lên, phản ứng sinh lý nguyên thủy của phái nam, cơ thể đối với hồi ức hồi hóm qua vẫn rõ ràng làm cả người anh nóng ran.

Anh ôm, hôn, người phụ nữ mà mình muốn bảo vệ cả đời ở trong ngực, muốn chiếm làm của riêng.

Khi anh tỉnh táo, tuyệt đối không để mình suy nghĩ đến hai chữ “tình yêu”, cho nên anh đã nhận định vị trí của Linh Ngọc ở trong lòng anh, mà lúc này có sự vui vẻ và khẩn trương kỳ lạ khó nói thành lời ở trong ngực... tất cả cảm giác không nói nên lời, làm anh không cách nào bình tĩnh lại, thậm chí không thể tin chuyện đã xảy ra rồi.

Anh ra lệnh mình tỉnh táo lại, sau đó lao ra khỏi phòng như một con gió.

Trong nhà không thấy bóng dáng của Trương Linh Ngọc, trên bàn trong phòng khách sạch sẽ, trong túi to dùng để thu dọn đồ tái chế, quả nhiên còn hai lon bia rỗng và một chai rượu Whisky rỗng.

Xem ra, không phải anh đang nằm mơ rồi!

Nhạc Hiến Lam thất thần đứng ngây ngơ ở phòng khách.

Vậy mà anh lại làm chuyện như vậy với Linh Ngọc? Hơn nữa còn giống như chưa thỏa mãn dục vọng, điên cuồng yêu cầu.

Nhớ tới thỏa mãn và mê loạn đêm qua, anh phát hiện mình còn chưa đã ngửa...

Anh phiền não lấy tay vò tóc, lòng anh tràn đầy buồn phiền chính là phản ứng của Trương Linh Ngọc.

Linh Ngọc có trách anh không? Có thể từ đó không để ý đến anh không?

Đi tới đi lui trong phòng khách, Nhạc Hiến Lam không nhận được muốn hút thuốc lá, anh lấy điều thuốc trong túi ra, đang làm dở thì nghĩ đến gì đó, thì vò chúng thành một cục vứt xuống thùng rác.

Là đàn ông, nên chịu trách nhiệm! Cho nên anh quyết định cưới Linh Ngọc!

Nếu quyết định, ngay cả thuốc lá cũng nên cai! Lỗ mũi của Linh Ngọc dị ứng, không thể ngửi thấy mùi thuốc lá.

Kết hôn với Linh Ngọc! Trong lòng Nhạc Hiến Lam lập tức tính toán như vậy, làm anh bất ngờ, anh luôn kiên quyết không muốn bị hôn nhân trói buộc, lúc xuất hiện ý nghĩ này, lại cảm thấy đây là quyết định không thể tốt hơn.

Anh và Linh Ngọc có thể sống chung cả đời, thì ra anh đã từng nghĩ như vậy, thậm chí anh không hề nghi ngờ thời gian vui vẻ nhất của mình đã chắc chắn phải có sự tồn tại của cô.

Hơn nữa, Linh Ngọc gả cho anh, thì bọn họ sẽ mãi mãi không cần tách ra!

Nhạc Hiến Lam không phát hiện mình lại trở nên giống một đứa bé, thất thường thay Linh Ngọc ra quyết định, chỉ vì mình nghĩ đến tương lai mà tâm tình kích động không dứt, anh kích động mở cửa, đúng lúc Trương Linh Ngọc vừa từ bên ngoài trở về.

“Chào buổi sáng!” Trương Linh Ngọc cười nói, sau đó cầm theo bữa sáng đi vào phòng khách.

Nhạc Hiến Lam ngây ngơ đứng ở cửa.

“Tớ.” Tớ muốn cưới cậu. Không đúng, nên nói, chúng ta kết hôn đi! Thế nhưng câu nói như xương mắc ở cổ họng, khó chịu không biết nói thế nào.

Thì ra là anh cũng sẽ căng thẳng, Nhạc Hiến Lam có chút thẹn thùng nghĩ.

“Ăn bữa ăn sáng trước đi! Sáng hôm nay có chị La thay cậu xử lý, đừng gấp.”

Nhạc Hiến Lam đi theo phía sau cô, đi vào phòng bếp.

Nhìn Trương Linh Ngọc đặt bữa sáng lên bàn, trong lòng chợt dâng lên cảm giác hạnh phúc thỏa mãn.

Thật ra anh cũng cảm thấy cuộc sống trước đó rất mỹ mãn, nhưng mà lúc này, hình như không giống, dường như có chút mùi vị ngọt ngào.

“Nhìn cái gì?” Phát hiện anh vẫn nhìn mình mãnh liệt, Trương Linh Ngọc hỏi.

Anh đối với chuyện tối ngày hôm qua. Sẽ không có ấn tượng gì chứ? Trương Linh Ngọc khẩn trương tránh ánh mắt của anh.

Làm bộ như tất cả chưa xảy ra, đối với anh hay cả cô đều tốt, đây có lẽ là bởi vì cô ích kỷ không muốn phá hư mối quan hệ giữa hai người, cô thật không muốn anh vì vậy mà cảm thấy áy náy, hoặc vì vậy mà xa lánh cô.

Đĩ nhiên, cô tin tưởng Hiền Lam không phải là một người vô tình vô nghĩa, đối với phụ nữ khác anh sẽ nói rõ ràng quy tắc trò chơi, nói anh vô tình, chẳng bằng nói anh không muốn lừa gạt tình cảm của đối phương, nhưng đối với bạn bè, với cô, anh luôn trọng tình trọng nghĩa.

Tình cảm của cô và Hiền Lam giống hệt là tri kỷ, cô đã rất thỏa mãn rồi, cô không cần Hiền Lam miễn cưỡng mình, làm ra quyết định sai lầm.

Thật lâu, Nhạc Hiền Lam mới lấy được dũng khí mở miệng.

“Tối ngày hôm qua.”

“A! Tôi quên nói cho cậu biết, “tựa như lơ đãng cắt ngang lời của anh, Trương Linh Ngọc lớn tiếng nói, “Mười giờ rưỡi hôm nay có Công ty Đĩa Nhạc muốn nói chuyện với cậu, có liên quan đến chuyện chụp ảnh tuyên truyền của nghệ sĩ họ.”

Nhạc Hiền Lam ngẩn người.

“Tôi biết rồi, tôi đã giao cho chị La đi nói chuyện, tôi muốn nói chuyện ngày hôm qua với cậu. . .”

“Tôi đi lấy quần áo vào, cậu từ từ ăn.” Sau đó, cô giống như dân chạy nạn chạy ra khỏi phòng khách.

Nhạc Hiền Lam kỳ quái nhìn bóng lưng của cô, cuối cùng chợt hiểu rõ gì đó, lắc đầu cười cười.

Cô đã giúp anh lấy quần áo trên ban công vào hồi sáng sớm rồi mà!

Trương Linh Ngọc đứng trên ban công nhìn mấy giắt quần áo đến gần ngăn người, trong lòng đã sớm hoang mang lo sợ.

Anh nhớ chuyện tối ngày hôm qua sao? Cô không biết Nhạc Hiền Lam muốn tính bước tiếp theo như thế nào, nhưng mà mặc kệ là quyết định gì, từ trong miệng anh nói ra, cũng sẽ làm cô khổ sở.

Cô nghĩ, tốt nhất là hai người đều hiểu ngầm quên nó đi.

Chỉ là chuyện này căn bản không thể! Vậy không phù hợp với cá tính của Hiền Lam.

Cho đến khi sau lưng truyền đến tiếng giả bộ ho khan của Nhạc Hiền Lam, Trương Linh Ngọc mới lấy lại tinh thần, quay người lại, đã nhìn thấy hai tay Nhạc Hiền Lam ung dung ôm ngực, tựa vào cửa sổ nhìn cô.

“Cậu không nóng à?” Anh đột nhiên hỏi.

Bây giờ còn chưa có vào thu, cô mặc áo cao cổ tay dài, động tác ngừng lại.

“Cái gì?” Nóng? Là có chút. Chợt Trương Linh Ngọc muốn kéo tay áo lên, bỗng nhiên lại thôi.

Nhạc Hiền Lam thấy động tác của cô, nhíu mày một cái, đi tới trước người cô, cầm cánh tay của cô, lúc cô còn chưa kịp ngăn cản thì đã kéo cao tay của cô trước.

Trên cánh tay có mấy vết ứ đọng rõ ràng, là tối hôm qua anh không muốn để cô che thân thể của mình, cố ý cầm lấy cánh tay của cô nên lưu lại.

Trương Linh Ngọc đỏ bừng cả khuôn mặt muốn rút tay về, trong lòng thầm mắng không ổn.

Nhạc Hiền Lam nhìn kiệt tác đêm qua của anh, ngón tay mon trón những dấu vết kia, ánh mắt phức tạp mà thâm trầm.

“Thật xin lỗi.” Anh dịu dàng nói, sau đó ấn xuống một nụ hôn trên cánh tay của cô.

Vốn gò má của cô đã đỏ, giờ càng thêm đỏ hơn đến nóng lên rồi.

“Thật xin lỗi cái gì? Tôi nghe không hiểu.” Trương Linh Ngọc cố ý giả bộ ngu, cánh tay lại không rút về được.

Nhạc Hiền Lam vây cô giữa ngực và mấy giắt quần áo, không để cô có cơ hội xoay người chạy trốn.

“Cậu cũng không thể giả ngu với tôi cả đời chứ?” Anh nói, gần như là dán vào thân thể của cô, tiếp đó anh đưa tay sờ vào vành tai của cô, nhẹ nhàng kéo một bên cổ áo xuống, quả nhiên trên cổ là các vết hôn tím bầm lớn nhỏ rải rác, ngón cái của anh yêu thương mon trón nó.

Anh chưa bao giờ vì vết hôn trên người phụ nữ mà áy náy hay có phản ứng khác, hôm nay những dấu hôn kia xuất hiện trên cổ mảnh khảnh và xinh đẹp của Trương Linh Ngọc, lại làm anh áy náy, hối hận mình quá cần rồi.

Nhưng mà lòng anh đã rục rịch, hô hấp rối loạn lên.

Trương Linh Ngọc nuốt nước miếng một cái, không biết làm gì cho đúng, “Tôi.”

Còn có thể lấy cớ gì nữa? Cố tình ngay lúc này, một chuyện bịa cũng không thể nói ra, nhịp tim vì hành động lúc nãy của anh mà đập cuồn cuộn và mãnh

liệt.

“Tớ muốn nói, “ Cô nhìn chồng chọc sàn nhà và mũi giày, gần như trán chạm vào lồng ngực của anh rồi, “Thật ra thì cũng không có gì, tớ không sao...” Cô nói xong lời cuối cùng, giọng nói càng ngày càng nhỏ.

Nói như vậy, nghe cô có giống như một người con gái tùy tiện không?

Nhưng mà cô chỉ muốn cho anh biết, chỉ cần anh có thể không để ý, cô cũng không có vấn đề gì.

“Đừng để tớ nghe thấy cậu nói vậy nữa, cái gì gọi là cậu không sao cả?” Ngực của nhạc Hiền Lam dâng lên một ngọn lửa giận không rõ, ôm bả vai của cô, tức giận nói: “Chẳng lẽ ngày hôm qua cùng với cậu là một người khác, cũng không sao à?”

Nói hết lời, ngay cả anh cũng ngập ngừng cả người.

Nhưng anh không kiềm chế được sự nghe tuồng đột nhiên dâng lên.

Trương Linh Ngọc tròn to mắt vì lời nói của anh, tức giận gạt tay anh ra.

“Đừng để cậu nghe được? Mờm mọ ở trên người tớ, tớ nói cái gì còn phải chờ đại thiếu gia cậu đồng ý à?” Chẳng lẽ anh không biết cả đời này cô ghét nhất chính là nói chuyện không biết suy nghĩ sao.

“Xin lỗi.” Nhạc Hiền Lam cũng biết mình nói chuyện quá đáng, nhưng anh vì câu nói kia của cô mà tức giận!

Hơn nữa, anh không phải là người đàn ông theo chủ nghĩa Sô-vanh (*), anh và đám bạn gái ở chung một chỗ, chủ yếu cũng là làm đôi phương vui vẻ, anh chưa quá già và lạc hậu đến cho rằng những người con gái kia chỉ là đồ chơi và vật phẩm kèm theo của anh.

(*) Chủ nghĩa Sô vanh (chauvinism) là một chủ nghĩa sùng bái tình thần bè phái cực đoan, mù quáng trên danh nghĩa của một nhóm (thường là một quốc gia hoặc một dân tộc). Trong cách dùng hiện đại, người ta thường có ý rằng người theo chủ nghĩa Sô vanh vừa mù quáng vừa sai lầm.

“Tớ chỉ là không muốn cậu nói thế, cậu không để ý, nhưng tớ rất để ý.”

“Để ý cái gì? Chẳng lẽ cậu cảm thấy tớ chiếm tiện nghi của cậu?” Trương Linh Ngọc tức giận nói.

“Không phải.” Nhạc Hiền Lam thờ dãi, “Tớ không muốn cậu bị tớ ức hiếp, tớ muốn chịu trách nhiệm.”

Trương Linh Ngọc tròn to hai mắt.

Cô là gánh nặng của anh? Hay là phiền toái của anh? Muốn anh gánh vác trách nhiệm gì?

“Tớ không có bị cậu khi dễ, cho nên cũng không chịu nổi đại thiếu gia Nhạc gánh trách nhiệm với tớ.” Tay cô chỉ vào đám lồng ngực của anh, “Dù sao những dấu vết này mấy ngày nữa sẽ biến mất, thân thể đau nhức thì mấy ngày nữa cũng sẽ ổn, tớ xem như mình bị chó cắn là được rồi.”

Nhạc Hiền Lam lại vì lời nói này của cô mà buồn bực, anh ghét lời nói của cô, dấu vết thuộc về anh sẽ không thấy nữa.

“Chắc chắn thấy.” Anh chợt nói.

“Cái gì?”

Trước khi Trương Linh Ngọc hiểu ý, Nhạc Hiền Lam chợt cúi đầu, cắn một cái lên cổ cô.

“Làm cái gì vậy?” Cô kinh ngạc la lên, muốn đẩy anh ra, nhưng anh giống như ngọn núi lớn không chút động đậy.

Anh là chó à? Thật sự dùng miệng cắn cô!

Nhạc Hiền Lam ngẩng đầu lên, hài lòng nhìn kiệt tác ngẫu hứng của mình, có chút hả hê nói: “Ít nhất phải nửa tháng mới có thể không thấy.”

“Vậy cũng vẫn sẽ không thấy.” Trương Linh Ngọc thờ phỉ phò nói, đưa tay xoa cổ, may mắn không có chảy máu.

“Không thấy nữa thì sẽ cắn một cái.” Nhạc Hiền Lam bốc đồng như đứa bé, “Cậu vô lại không được, tớ muốn cưới cậu.”

Đây chính cách anh muốn chịu trách nhiệm? Trương Linh Ngọc ngược lên nhìn tròn mắt.

“Cưới cái đầu cậu á!” Cô hung hăng giẫm lên người đàn ông đầu heo tự cho là đúng kia, nhân lúc anh bị đau thì đẩy anh ra chạy vào phòng khách, sau đó cầm chìa khóa xe con cừu nhỏ của cô lao ra khỏi nhà.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thì Phải Ấn Em Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 6: Chương 4

Edit: Tịnh Hào

Trương Linh Ngọc mới đi vào phòng làm việc, liền phát hiện mọi người vây quanh một chỗ, nhìn chăm chăm phòng làm việc của Nhạc Hiên Lam bàn tán xôn xao, cô tò mò nhìn theo ánh mắt của mọi người.

“Sao vậy? Bên trong có mình tỉnh nước ngoài à?” Cô nói.

Mọi người thấy Trương Linh Ngọc xuất hiện, cô một lời tôi một lời, “Người quá vượt trội! Xem ra chúng ta có vụ làm ăn lớn rồi.”

“Đúng vậy! Không ngờ bà ấy còn trẻ hơn so với tạp chí, quả nhiên làm model chính là không giống.”

Trương Linh Ngọc nghe xong, lập tức đi vào phòng nghỉ của Nhạc Lam.

“Cũng hơn mười giờ còn chưa đi làm, mẹ muốn phê bình thái độ làm việc của các con.” Ngũ Kha Phuong đứng bên trong phòng nghỉ nhìn bức ảnh phong cảnh đến 30 lần nói.

Trương Linh Ngọc vừa thấy người tới, liền vội vàng khép cửa lại, khăn trương nói: “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

“Mẹ đến thăm phòng làm việc của con gái, còn cần lý do sao?” Ngũ Kha Phuong ngồi xuống ghế sofa, quan sát phòng nghỉ ngơi kiêm phòng làm việc này, “Sao Nhạc Hiên Lam còn chưa đi làm?”

“Một lát nữa cậu ấy sẽ tới, hôm nay cậu ấy ấy...” Tay chân Trương Linh Ngọc có chút luống cuống, “Có chút không thoải mái.”

Cô luôn sợ mẹ, ở trước mặt bà, Trương Linh Ngọc ngay cả chân tay cũng không dám đặt loạn.

“Sẽ không phải lại cùng người phụ nữ nào quần lấy nhau đến sáng sớm chứ?” Vẻ mặt của Ngũ Kha Phuong mang theo sự xem thường.

“Không có chuyện này.” Trương Linh Ngọc lúng túng cười.

Ngũ Kha Phuong kỳ quái nhìn cô, lúc này mới phát hiện cô mặc áo somi dài tay cao cổ màu đen

“Con bị cảm à?” Bà hỏi.

“Gi ạ?” Trương Linh Ngọc sùng sốt một lát, “Không có ạ.” Cô cúi đầu nhìn thấy quần áo của mình, mới bừng tỉnh hiểu ra, làm bộ ho khan hai tiếng, “Khụ, khụ, chỉ là cổ họng có chút không thoải mái.”

Ngũ Kha Phuong nhún cặp mày xinh đẹp, dường như bắt được cơ hội, trực tiếp vào đề tài.

“Xem ra, Nhạc Hiên Lam cũng chỉ biết tự mình vui đùa, con lại không biết cách chăm sóc mình, lần này con hãy cùng mẹ trở về Paris đi! Vé máy bay và nơi ở mẹ đã chuẩn bị giúp con xong xuôi hết rồi, con cũng từng du học ở bên Pháp, đến bên đó, con làm nhiếp ảnh gia cho công ty chúng ta.”

“Dạ?” Trương Linh Ngọc nghẹn họng nhìn trần trời.

Đúng với phong cách của mẹ, mạnh mẽ lại có hiệu suất, xem ra bà căn bản không định cho cô đường sống phản đối.

Ngũ Kha Phuong nhún mày, “Sao vậy? Không bỏ được Nhạc Hiên Lam à?”

“Không phải.” Trương Linh Ngọc khăn trương đến đầu lưỡi cũng sắp nín lại, “Con nói... chuyện này đột ngột quá.”

“Hôm qua mẹ đã nói với Nhạc Hiên Lam, cậu ấy không nhắc với con sao?”

Trương Linh Ngọc ngẩn người, thì ra là Hiên Lam đã sớm biết.

Cô lúng túng cười hai tiếng, “Có, cậu ấy có nói.” Trương Linh Ngọc không có sở trường nói dối, mắt không dám nhìn Ngũ Kha Phuong, cô nhớ tới chuyện xảy ra ngày hôm qua, còn có sáng sớm hôm nay Nhạc Hiên Lam cầu hôn...

Cho dù như thế nào cô cũng không bỏ Nhạc Hiên Lam đi được, nhưng cô cũng không thể không thừa nhận, cho dù Nhạc Hiên Lam muốn trở lại mối quan hệ thuần khiết như trước, cô cũng không làm được, cô lại càng không muốn anh vì trách nhiệm mà cầu hôn cô.

“Con muốn suy nghĩ thêm một chút ạ.” Trương Linh Ngọc nói.

Đây có lẽ là một cơ hội, để cho cô rời khỏi Nhạc Hiên Lam, ngay cả không muốn, cũng chỉ là thời gian tách ra sớm một chút thôi.

Một ngày nào đó cô phải nhìn anh đi yêu một người phụ nữ khác, cô cũng vậy, không bằng đừng chờ đến ngày đó, chính cô tự rời xa trước.

“Cũng tốt, cho con chút thời gian chuẩn bị, lần này mẹ trở về Đài Loan muốn ở lại khoảng 1 tháng, con có 1 tháng để chuẩn bị, Mặt khác...” Giống như vấn đề đang trước đã ra quyết định cuối cùng, Ngũ Kha Phương chuyển đề tài, lấy ra một phần tài liệu, “Lần này mẹ trở về Đài Loan là vì buổi trình diễn này, Hi Nhã chuẩn bị làm một cuộc chọn lựa, vì một năm sau sản phẩm mới của công ty chúng ta tuyển model làm người phát ngôn riêng, yêu cầu là người phương Đông, chúng ta phải mời tất cả model châu Á và model của công ty chúng ta tới tham gia, Hi Nhã sẽ cử ra ba vị tuyển thủ, cho nên muốn mời Nhạc Hiên Lam khoảng thời gian này chụp hình cho bọn họ.”

Trương Linh Ngọc nhận lấy tài liệu, lập tức thấy Tân Ný cũng trong danh sách thí sinh Hi Nhã cử đi.

Tiểu thư khó hầu hạ này, nhận công việc này, Hiên Lam lại sắp đau đầu.

“Con giúp mẹ chuyển cho Nhạc Hiên Lam đi! Mẹ còn có chuyện, đi trước.” Ngũ Kha Phương đứng dậy, mở cửa đi ra ngoài, trước khi rời đi lại nói: “Đừng quên mẹ vừa mới đề cập với con, chuẩn bị cẩn thận.”

“Chuẩn bị cái gì?” Nhạc Hiên Lam đứng lúc đi vào phòng làm việc.

Ngũ Kha Phương chỉ nhìn anh một cái, sau đó nói: “Tình hình cận kề cậu hỏi Linh Ngọc đi!” Sau đó không hề quay đầu lại.

Nhạc Hiên Lam nhìn tài liệu Ngũ Kha Phương đưa tới, Trương Linh Ngọc dựa theo lời nói của Ngũ Kha Phương thuật lại một lần cho anh nghe, ngồi trên ghế sofa đối diện anh có chút cảm thấy đứng ngồi không yên.

“Cậu từ từ xem, tớ đi ra ngoài trước.” Cô đứng lên nói.

“Linh Ngọc.” Nhạc Hiên Lam vội vàng để tài liệu xuống đứng dậy, “Khoan hãy đi, tớ nhất định phải nói chuyện đàng hoàng với cậu.”

Trương Linh Ngọc không dám nhìn anh.

“Bây giờ là giờ làm việc, có chuyện gì về nhà nói tiếp.”

Hai tay của Nhạc Hiên Lam đặt vào trong túi quần, lòng anh đã quyết định, trái ngược với biểu hiện ưu nhân tự do.

“Hiếm khi trợ lý Trương phân rõ thời gian làm việc và cá nhân của mình.” Anh chế giễu nói, giọng điệu hoàn toàn mang theo sự cung chiêu.

Trương Linh Ngọc cười cười xấu hổ, “Dĩ nhiên, bởi vì, có thể. . . . làm tiếp một tháng sẽ không làm nữa.”

Thật ra không muốn quyết định nhanh như vậy, lại bị anh ép nói ra câu này, Trương Linh Ngọc đã không có nhiều tâm tình để hối hận rồi.

Nhạc Hiên Lam thoáng cái khiếp sợ, anh rất nhanh che giấu đi, sau đó hiểu rõ gật đầu, “Cậu định cùng với mẹ trở về Paris à?”

“Có lẽ vậy.” Quả nhiên anh đã sớm biết.

Nhạc Hiên Lam bình tĩnh nhìn cô một lúc lâu, anh luôn luôn sẽ không dễ dàng buông tha sự theo dõi của mình, vì vậy mới có thành tích như ngày hôm nay trong giới chụp ảnh. Anh cố đè xuống sự lo lắng trong lòng vì câu nói của Trương Linh Ngọc, quyết định dùng bất cứ cách gì cũng phải giữ cô lại!

Anh vòng qua khay trà, đứng ở trước mặt Trương Linh Ngọc, chặn mất lối đi duy nhất của cô, bên phải Trương Linh Ngọc là ghế sofa, bên trái là khay trà, vì né tránh Nhạc Hiên Lam nên làm cô có cảm giác bị áp bức, lưng đành phải chống đỡ vách tường.

“Cậu muốn bỏ đi sao?” Về mặt anh chợt trở nên đau thương.

Sống lưng Trương Linh Ngọc run rẩy nhìn anh.

Mỗi lần anh giả bộ đối trá làm vẻ mặt như vậy— cho dù là nụ cười đào hoa phóng điện 100%, hay là giả bộ u buồn, giả bộ vô cùng bi tình, những thứ này anh đều dùng để đối phó với người ngoài để mình đạt được mục đích, bình thường có thể lừa gạt người ngoài đến xoay vòng, nhưng nếu như nhắm vào cô, mười lần thì có chín lần chính là điếm báo muốn chinh cô đến kêu cha gọi mẹ.

“Bỏ đi gì?” Trương Linh Ngọc phát hiện mình tương đối không có can đảm, ngay cả giọng nói cũng phát run.

Nhạc Hiên Lam bước từng bước đến gần cô, cho đến khi cơ thể kề sát vào vách tường đến không có một khe hở, thì dùng đôi tay bao vây cô ở trong ngực của anh.

“Sau khi cậu làm chuyện đó với tớ, vậy mà cậu lại không có ý định phụ trách tớ, muốn cao bay xa chạy à?”

“Hả?” Trương Linh Ngọc nghẹn họng trợn trối nhìn vẻ mặt u buồn của hoàng tử Nhạc Hiên Lam, nhưng sau lưng lại chợt mọc ra đôi cánh như ác ma, làm người ta không tự chủ được cảm thấy sợ hãi.

“Tớ nói.” Một tay của Nhạc Hiên Lam khẽ nắm cằm của cô, để cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng anh, giọng nói dịu dàng có thể làm say chết người, “Cậu định bội tình bạc nghĩa với tớ sao?”

Nghe đến đó, Trương Linh Ngọc sợ đến phát run, quai hàm phồng lên.

“Lên giường với cậu thì phải chịu trách nhiệm với cậu, vậy thì người nên chịu trách nhiệm với cậu phải đứng xếp hàng dài đến ba con phố, không tới lượt tớ!”

“Không giống nhau.” Anh lập tức bày ra vẻ mặt muốn ăn hết cô, quả thật còn vô lại hơn cả lưu manh, “Các cô ấy là vào lúc tớ tỉnh táo, cậu lại lợi dụng khi tớ thần trí mơ hồ, suýt nữa ép khô tớ...” Nói tới chỗ này, anh lộ ra nụ cười mập mờ, “Đến bây giờ eo tớ vẫn còn cảm thấy có chút đau đấy!”

Trương Linh Ngọc tức điên, bị lời nói và giọng điệu của anh làm kích động đến vừa thẹn vừa tức.

“Rõ ràng là chính cậu. Là cậu.” Tức chết cô! Cô đã không tìm được một từ mắng chửi người cho hoàn chỉnh, cả khuôn mặt và bên tai đỏ bừng thành một mảnh.

Rõ ràng là con chó lớn Nhạc Hiên Lam này uống say đến không còn biết gì, coi cô như một cục xương cần chết không buông, cô mới phải là khổ chủ đây! Vậy mà anh vừa ăn cướp vừa la làng, lại còn nói cô như đại sắc nữ vậy!

“Là sau khi tớ uống rượu say không chống đỡ được, đã bị cậu dụ dỗ, bây giờ cậu lại trở mặt không nhận nợ.” Nhạc Hiên Lam cố ý ép sát cô, tiếp tục ma sát ở trên người cô, đôi tay cũng không an phận, một tay hướng về phía hông cao vút xinh đẹp của cô, một tay đánh úp vào hai ngực làm anh đêm cuồng đêm qua.

Anh không muốn buông tay, anh muốn cô ở bên cạnh anh mãi mãi, anh bằng lòng bắt đầu từ bây giờ yêu thương cô hơn quá khứ, cho nên bây giờ, anh không quan tâm làm một tên vô lại.

Cho dù anh làm con mèo ngọc mà anh luôn che chở cưng chiều khóc, anh cũng sẽ không thỏa hiệp!

Trương Linh Ngọc vốn định ngăn hai tay đang vuốt ve của Nhạc Hiên Lam, lại phát hiện hạ thân dưới bụng của anh đang dán chặt vào cô, lại. . .

“Cậu làm cái gì vậy? Sắc lang! Quý háo sắc!” Cô cuống quýt muốn đẩy anh ra.

“Cậu nói xem, cậu muốn chịu trách nhiệm không? Bằng không tớ sẽ dùng một phương pháp khác để cậu chịu trách nhiệm.” Nhạc Hiên Lam cười nói, một tay đã luồn vào trong áo của Trương Linh Ngọc, âu yếm lưu luyến không dứt trên nước da mềm mại của cô, sau đó trực tiếp trượt vào trong áo lót.

“Phụ trách? Phụ trách cái quái gì hả?” Chẳng lẽ muốn cô lấy anh sao? Lời còn chưa nói hết, móc áo lót của cô đã bị cởi ra, đôi tay ma quỷ của Nhạc Hiên Lam rất nhanh đã nắm được đỉnh xinh đẹp của cô, chọc cho Trương Linh Ngọc thốt lên.

“Cậu điên à! Bây giờ đang đi làm.” Hôn nữa, cửa cũng không khóa.

Nhạc Hiên Lam cảm ngực của cô bắt đầu xoa lấy, hô hấp của Trương Linh Ngọc bắt đầu rối loạn, tim như muốn nhảy ra ngoài cổ họng.

“Tớ muốn cậu chịu trách nhiệm với tớ! Rất đơn giản!” Bờ môi của anh nhẹ giọng nỉ non bên vành tai của cô, hơi thở cực nóng phun bên tai cô, một tay khác vuốt ve hông tròn trịa cách một lớp quần jeans của cô.

“Phụ. . . phụ trách cái gì?” Giọng nói của Trương Linh Ngọc có chút mềm mại tựa như đang cầu xin tha thứ.

Cô. Sao cô vô dụng như vậy hả! Cô thậm chí cơ thể của mình, vậy mà dễ dàng bị Nhạc Hiên Lam treu đùa thành công.

Chân dài của Nhạc Hiên Lam duỗi một cái, kẹp Trương Linh Ngọc vào giữa hai chân, một tay nâng hông của cô đẩy về phía mình, sau đó bấp đi theo ý xấu chậm chậm ma sát vị trí nhạy cảm giữa hai chân cô.

Trương Linh Ngọc đưa tay đỡ lấy bả vai của Nhạc Hiên Lam, áo của cô bị kéo cao, dưới bộ quần áo màu đen, làn da hiện rõ màu hồng mê người xinh đẹp.

“Cậu chỉ cần ngoan ngoãn đồng ý tớ, tớ nói gì cũng phải nghe, vậy thì tớ bỏ qua cho cậu.” Nhạc Hiên Lam dịu dàng nói bên tai cô, dứt lời ngâm dãi tai của cô, vừa tăng thêm sức lực vuốt ve trên tay.

“Cái gì.” Cả người Trương Linh Ngọc run rẩy.

“Để tớ cưới cậu, không được rời khỏi bên cạnh tớ.”

Nhạc Hiên Lam chưa bao giờ thừa nhận mình có tham muốn giữ lấy Trương Linh Ngọc, chỉ biết bốc đồng uy hiếp và giờ tính trẻ con cầu xin, cho dù là bây giờ cũng vậy.

“Không thể.” Cô không muốn bởi vì anh áy náy mà cưới cô!

Trương Linh Ngọc gần như là giạng chân ngồi trên đùi của Nhạc Hiên Lam, khi cô nói ra chữ “không” đó, anh kéo cao áo và áo lót của cô, cúi đầu

ngâm đầu ngực bên kia.

Trương Linh Ngọc hít vào một hơi, cũng không nhịn được bật ra tiếng ngâm nga khe khẽ.

“Nói được.” Nhạc Hiên Lam ngẩng đầu lên, tiếp tục dùng giọng nói mê hoặc lòng người nói: “Nói mau.”

Được cái gì? Đầu Trương Linh Ngọc biến thành một đồng bột nhào rồi.

“Không nói, tớ có trăm ngàn cách để cậu nói, hơn nữa đến lúc đó cậu còn phải khóc lóc cầu xin tớ tha đó.” Anh tựa như ác ma, vừa dùng giọng nói dịu dàng níu non bên tai cô, vừa tăng thêm sức lực xoa nắn trên tay.

“Được, được.” Trương Linh Ngọc đỏ mặt, nhịp tim đã sớm mất khống chế, sợ những người khác xông vào, gần như là mang theo tiếng khóc nức nở đầu hàng.

Nhạc Hiên Lam hài lòng cười cười.

“Bé ngoan.” Anh hôn một cái lên môi đỏ mọng khẽ nhếch của cô, không nhịn được hôn sâu hơn, một lúc lâu mới để hai chân cô chạm đất lần nữa, “Thưởng cho cậu một cái.”

“Làm cái gì?” Hai chân của Trương Linh Ngọc gần như vô lực, vội vàng đưa tay ôm lấy cổ của Nhạc Hiên Lam, cặp mắt còn có chút sưng mù và hơi ướt nhìn anh.

Chẳng biết anh kéo nút và khóa kéo quần jeans của Trương Linh Ngọc vào lúc nào, kéo quần cô xuống.

Trương Linh Ngọc cảm thấy bắp đùi chợt lạnh, giật mình muốn rời khỏi, cũng không còn chỗ để trốn, chỉ làm cho cơ thể càng ép sát vào vách tường.

“Cậu muốn làm gì?” Giọng nói của cô có chút run rẩy, đáng vẻ tựa như con thỏ nhỏ bị dọa đến phát sợ.

“Đừng dùng ánh mắt này để nhìn tớ, nếu không hôm nay cậu sẽ không rời khỏi căn phòng này được.” Anh xấu xa cười trên đỉnh đầu của cô, sau đó một tay đưa vào trong quần lót của cô.

“Không cần.” Trương Linh Ngọc không ngờ anh vậy mà. Cô đưa tay bắt lấy bàn tay của anh, lại bị một tay khác nắm lấy, giờ cao lên đỉnh đầu.

“Làm một nửa rất không thoải mái, đương nhiên tớ phải chịu trách nhiệm để cho cậu hưởng thụ xong toàn bộ quá trình, đây là trách nhiệm của chồng tương lai cậu, đúng không?” Nhạc Hiên Lam lộ ra nụ cười mê người.

“Cái gì?” Cô vẫn còn trong kinh ngạc, vậy mà ngón tay đặt trên hạ thể của cô lại thuần phục vỗ về chơi đùa, một trận khoái cảm đánh thẳng vào đầu cô.

Nhạc Hiên Lam cúi đầu, hôn Trương Linh Ngọc đã vô ý thức bật ra tiếng rên rỉ từ miệng nhỏ, hai chân của anh đứng trong hai chân của cô, làm cô không cách nào khép lại được.

Trương Linh Ngọc có chút chịu không nổi, đầu gối gần như không còn chút sức nào, cánh tay bị Nhạc Hiên Lam bắt lấy, run rẩy giống như bất cứ lúc nào sẽ mất đi sức lực.

Cho đến khi toàn thân Trương Linh Ngọc co rút, anh mới buông tay bắt lấy tay của cô.

Trương Linh Ngọc xấu hổ đẩy anh ra, cô chưa bao giờ biết vậy mà sẽ có tình yêu như vậy... Không, đây gọi là tình yêu sao? Chẳng qua cô bị đùa giỡn trên tay anh mà thôi.

“Cậu biến thái!” Cô tức giận đánh anh.

Nhạc Hiên Lam lại khẽ mỉm cười, anh giờ tay lên, đầu lưỡi liếm ngón tay vẫn đang ẩm ướt.

“Quý dơ bẩn!” Cô cau giận, càng thêm thẹn đến muốn chui xuống đất rồi.

Nhạc Hiên Lam bế ngang cô, đặt cô ở trên ghế sofa, ngồi ở bên người cô mặc quần áo tử tế cho cô.

Khi đôi tay anh vòng chặc quanh cô, giúp cô cài móc áo lót thì Trương Linh Ngọc cảm thấy phần dục vọng của anh vẫn chưa tiêu tan.

“Cậu. Cậu còn ổn chứ?” Nghe nói bộ dáng kia rất khó chịu?

Cô rất giận anh! Nhưng mà, cũng thật sự không cách nào ghét anh được.

Một người đàn ông mà cô thầm mến nhiều năm như vậy, cô không có cách nào buông được phần tình cảm kia ở trong lòng đối với anh.

Nhạc Hiên Lam biết cô đang hỏi cái gì, nhìn cô, ánh mắt như nói muốn cô giống như đêm qua, thâm trầm tràn ngập mê hoặc quyến rũ lòng người, anh nhẹ nhàng ản xuống những nụ hôn như mưa rơi trên môi cô.

“Không phải cậu muốn đi vào trong này sao?”

Mặt Trương Linh Ngọc hồng như quả đào, anh không nhịn được lại hôn tiếp.

“Cho cậu ăn no bây giờ trước, còn dư lại phần của tớ, tối nay về nhà sẽ tính tiếp với cậu.” Anh nói dịu dàng bên tai cô, “Đừng quên cậu đã đồng ý với tớ rồi đấy.”

“Cậu. Cậu rất gian trá.” Trương Linh Ngọc không nhịn được muốn kháng nghị, “Mới vừa rồi không tính!”

“Cậu nói không giữ lời à?” Nhạc Hiên Lam nhướn mày, ánh mắt có chút nguy hiểm, “Bất cứ lúc nào tớ cũng không để cậu đi.” Anh vừa nói xong, tay vừa trượt vào nội y của cô, ôm chặt cô vào trong ngực.

Hồ hấp của anh rối loạn mà nóng rực phun ở trên mặt cô, Trương Linh Ngọc chỉ nhìn thấy vẻ mặt anh vẫn mang theo sự uy hiếp, lại không biết anh đang cố hết sức khống chế mình, không muốn mất đi lý trí.

Vốn muốn làm cô khóc, kết quả. . . tại sao hình như người cuối cùng muốn khóc chính là anh? Trên trán Nhạc Hiên Lam lộ ra gân xanh, anh có thể nhìn đến bây giờ còn chưa kiên quyết đẩy cô xuống quả thật là kỳ tích!

“Đâu phải như vậy?” Trương Linh Ngọc đẩy tay anh ra, “Cậu căn bản không phải vì muốn kết hôn mà lấy tớ, không phải bởi vì yêu mà lấy tớ, như vậy sau này cậu sẽ nhất định hối hận.” Hốc mắt cô ửng đỏ, cũng không phải vì mình.

Khi nào thì Hiên Lam mới hiểu đây? Cho dù đến lúc mấu chốt này, cô vẫn cảm thụ sự ưu tiên của anh, cô không sợ mình mất đi cái gì, chỉ sợ anh không vui vẻ.

“Làm sao người biết tớ không muốn kết hôn với cậu? Làm sao cậu biết tớ không thích cậu?” Anh vì đáng vẻ mặt đỏ hoe của cô mà đau lòng, anh không biết là vì cái gì, nhưng chỉ cần Linh Ngọc lộ ra vẻ mặt uất ức chút xíu là có thể níu chặt con tim của anh.

Dĩ nhiên, vào giờ phút này, đau không phải chỉ tim của anh, con mèo ngọc nhỏ này không nghe lời nữa, anh thật không bảo đảm cô có thể rời khỏi phòng làm việc không. . .

“Bởi vì.” Trương Linh Ngọc không nhịn được kéo kéo quần áo, giọng nói chỉ có mình cô nghe thấy.

Bởi vì trong lòng anh, 6 năm qua thủy chung chỉ có Oánh San!

Cô rất rõ tại sao anh dạo chơi nhân gian, 6 năm qua chưa từng vì người phụ nữ nào mà dừng chân, hôm nay, chỉ vì anh đối với người bạn tốt này của cô ấy, làm chuyện không nên làm, anh liền muốn cưới cô.

Anh không nhịn được hôn gương mặt của cô, ngửi mùi thơm trên tóc cô, sức lực ôm trên cánh tay buộc chặt cô, muốn dựa vào nhiệt độ cơ thể của cô mà an ủi dục vọng đau đớn của mình, lại tựa như phản tác dụng, anh đành phải dụ dỗ nói: “Cứ quyết định như vậy, chờ một lát tớ nói chuyện rõ với mẹ cậu.”

Trương Linh Ngọc chợt ngẩng đầu lên, vừa kinh ngạc vừa sợ hãi nhìn anh..

“Không được! Không thể nói với bà ấy!”

Cô không dám tưởng tượng bộ dáng mẹ tức giận đến tím mặt, chỉ nghĩ đến khả năng đó, cô đã sợ hãi tột cùng.

Mẹ tuyệt đối không đồng ý cô và Hiên Lam ở chung một chỗ.

Nhạc Hiên Lam nhìn ra được sự do dự của cô, chỉ cười nắm lấy tay của cô.

“Đừng lo lắng, giao cho tớ.”

Cho đến nhìn khi nhìn thấy Trương Linh Ngọc rời khỏi phòng làm việc, Nhạc Hiên Lam mới dùng tốc độ như gió xông vào nhà tắm của phòng nghỉ ngơi.

Mặc dù, ban đầu anh cũng không tán thành dành ra chút không gian để lấp máy nước nóng trong phòng nghỉ, cũng không biết dùng chỗ nhà tắm này để làm gì, nhưng mà bây giờ anh cảm thấy mình rất may mắn khi không phản đối quá kiên quyết. . .

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thì Phải Ăn Em Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 5.1

Edit: Tịnh Hào

Trương Linh Ngọc gọi điện thoại cho Ngũ Kha Phương, mới biết thì ra bà đang họp ở tổng công ty Tùng Cờ Đài Loan

Khi cô và Nhạc Hiên Lam đi tới đại sảnh dưới lầu công ty Tùng Cờ Đài Loan, không nhận được lại lo lắng, cô kéo Nhạc Hiên Lam

“Tớ thấy. . . .” Trương Linh Ngọc nói quanh co, “Một lát đừng nói với mẹ tớ mối quan hệ của hai chúng ta.”

“Tại sao?” Nhạc Hiên Lam kỳ quái nhìn cô.

Từ lúc bắt đầu ra quyết định đó, anh không chần chừ chút nào.

“Chỉ cần nói với bà, tớ không có ý định rời khỏi Đài Loan, cái này được không?” Cô cũng đã đến tuổi tự mình ra quyết định rồi, không cùng mẹ đến Paris cũng không có gì ghê gớm.

“Nhưng tớ định nhân tiện nói với bà ấy chuyện hôn sự của hai chúng ta.” Anh làm dáng vẻ như đương nhiên.

Trương Linh Ngọc hất tay của anh ra, kiên quyết nói: “Không được, cậu không thể nói, tớ còn chưa nói muốn gả cho cậu.”

“Cậu muốn đổi ý?” Nhạc Hiên Lam cười nheo nhả, làm người qua đường không biết hành động lúc này của anh có điểm khả nghi, ánh mắt như ác ma chỉ có Trương Linh Ngọc là thấy rõ.

Trương Linh Ngọc chợt nghĩ, nếu như Nhạc Hiên Lam sinh ra ở thời cổ đại, làm bọn cướp, khi cướp bóc làm chuyện không đúng còn cười đến làm người ta như tâm gió xuân. . .

Anh ôm Trương Linh Ngọc ở trong lòng mình, cúi đầu giống như cắn vào lỗ tai cô.

“Cậu cảm thấy lúc ở trên đường tớ sẽ hết cách với cậu sao?” Dứt lời, anh hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt chăm chăm của người đi đường, hôn rồi lại hôn trên lỗ tai cô, làm cô mặt đỏ tim đập nhanh, sau đó một tay bất ngờ trượt vào trong quần áo cô.

Trương Linh Ngọc đỏ mặt, vừa xấu hổ vừa giận, đè nén tính cáu kỉnh nhưng cũng phát tác, cô thờ phỉ phò đẩy anh ra.

“Cậu bệnh à, tại sao tớ nhất định phải gả cho cậu?”

Đúng vậy, cô rất thích anh, thậm chí muốn ở bên cạnh anh mãi mãi, nhưng bây giờ anh lại vì chủ nghĩa đàn ông của mình mà nổi loạn muốn cưới cô. . . Hay là nên nói, là anh bị làm hư, giống như đứa trẻ tùy hứng, lúc nào cũng tự mình tính toán, người khác có ý kiến thì anh sẽ đưa giỡn đến tức!

Nói cầu hôn cái gì, kết quả ngay cả chiếc nhẫn, hoa tươi cũng không có.

Trương Linh Ngọc phồng má, xoay người không muốn để ý đến anh.

“Cậu không lấy tớ, chẳng lẽ muốn lấy người khác?” Nhạc Hiên Lam tức giận xoay người cô qua, “Tớ không cho phép.”

Nghĩ đến hình ảnh cô dựa vào trong ngực đàn ông khác. . . Không! Sao loại hình ảnh này có thể tồn tại? Trong lòng anh chưa xót ngắt trời, lại không nỡ làm cô khóc, vì vậy trên mặt lại lộ ra vẻ mặt cố tình gây sự, tựa như đứa bé.

Trương Linh Ngọc tròn to mắt, chưa từng thấy người đàn ông nào ngang ngược không phân biệt phải trái, lại vô cùng tùy hứng như thế.

Còn nữa, anh không làm diễn viên thật sự đáng tiếc, sắc mặt biến đổi còn nhanh hơn lật sách!

“Tớ muốn gả cho ai còn phải nói với cậu sao? Cậu là gì của tớ?” Không nói không tức giận, càng nói càng tức giận, cô nổi giận đập vào lồng ngực của anh, “Tại sao tớ phải gả cho cậu? Không gả thì trời cũng không có sập xuống, đất cũng không có nứt ra.”

Nhạc Hiên Lam bật cười rồi, bị logic của cô làm cho dở khóc dở cười.

“Tại sao nhất định trời phải sập xuống, đất phải nứt ra, mới không gả không được? Hai người chúng ta ở chung rất vui vẻ, để vui vẻ kéo dài tiếp tục là chuyện rất tự nhiên, có liên quan gì đến chuyện long trời lở đất?”

Nói không sai, nhưng. Về mặt của Trương Linh Ngọc ai oán ngập ngừng nói: “Nào có ai cầu hôn mà ép buộc? Cậu lại không theo đuổi tớ, ngay cả hẹn hò cũng không có. . .”

Khóe miệng Nhạc Hiên Lam càng cười rộng hơn, thật là con mèo ngược này vừa làm anh buồn cười vừa đau lòng.

Thì ra là nói nửa ngày, chính là cô để ý cái này?

“Tớ biết rồi, là tớ không đúng.” Anh vươn tay xoa tóc của cô, hôn một cái lên trán của cô, “Dù sao tớ có thể dành thời gian cả đời để theo đuổi cậu, đến khi nào cậu đồng ý gả cho tớ thì thôi.”

Cho dù cô không đồng ý, anh cũng cần phải vừa nắm vừa xoa, cứng rắn ép cô phải đồng ý! Trong lòng Nhạc Hiên Lam lại tùy hứng gian trá như ác ma thầm nói.

Mặt của Trương Linh Ngọc đỏ lên.

Những lời này, cô có thể xem như là ước hẹn của anh đối với cô cả đời không?

“Bây giờ, có thể đi vào chưa?” Nhạc Hiên Lam cười hỏi.

“Chờ một chút.” Cô lôi kéo tay của hắn, “Cậu phải đồng ý trước với tớ, tạm thời vẫn không thể nhắc với mẹ chuyện của hai chúng ta, cậu cũng biết đến bây giờ bà vẫn chưa tha thứ cho cậu, tớ sợ đến lúc đó chuyện sẽ càng hỏng bét.”

“Tớ biết rồi.” Nhạc Hiên Lam cười nắm lấy tay của cô, “Nghe lời cậu, đi thôi!”

“Nói cách khác, con không muốn cùng mẹ trở về Paris?” Ngũ Kha Phương cắt ngang lời nói của Trương Linh Ngọc.

Tùng Cơ chuẩn bị cho Ngũ Kha Phương một phòng làm việc và phòng nghỉ ngơi cá nhân, dù sao cũng là công ty cấp thế giới, Trương Linh Ngọc chỉ cảm thấy đứng ở phòng làm việc lớn như vậy nói chuyện, giống như sẽ có âm vang lại.

“Con rất thích công việc hiện tại của con.” Trương Linh Ngọc cố gắng không để mình lùi bước, Nhạc Hiên Lam nắm chặt tay của cô, tựa như cho cô thêm dũng cảm.

“Mẹ cho con cơ hội tốt để phát triển, con lại tình nguyện ở lại bên cạnh cậu ấy cả đời để làm trợ lý nhỏ sao?” Ngũ Kha Phương cũng không tức giận, nhưng cũng vô cùng uy nghiêm nói.

“Con không giống với Hiên Lam, vốn không có thiên phú gì.” Trương Linh Ngọc ngập ngừng nói.

“Nếu như bác lo lắng Linh Ngọc sẽ bị ức hiếp, vậy bác cứ yên tâm, tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy.” Nhạc Hiên Lam xen vào nói.

“Chăm sóc?” Ngũ Kha Phương cười lạnh, “Vậy cậu có biết, ngày hôm qua cậu nghỉ phép, nó ở phim trường bị người ta gây khó khăn như thế nào không? Cái này gọi là chăm sóc? Ài biết sáu năm qua cậu chăm sóc thế nào?”

Mặt Nhạc Hiên Lam đầy nghi vấn nhìn về phía Trương Linh Ngọc.

Ngày hôm qua lúc anh không ở đây, đã xảy ra chuyện gì sao? Tại sao không nói cho anh biết?

Trương Linh Ngọc vội vàng đổi chủ đề, “Những chuyện đó con đều có thể ứng phó.”

“Con tiếp tục ở bên cạnh cậu ấy, thì mãi mãi chỉ là người không biết gì.” Ngũ Kha Phương ngắt ngang lời cô.

Trương Linh Ngọc khổ sở cúi đầu xuống.

Ngũ Kha Phương luôn lấy tiêu chuẩn của mình mà ước lượng người khác, bà là một nữ cường, có tài, có trí tuệ, cho nên Trương Oánh San hợp với tiêu chuẩn của bà, mà Trương Linh Ngọc lại không được.

“Linh Ngọc có sở trường của cô ấy, trong phòng làm việc không có ai giống như cô ấy, làm trợ lý của phòng làm việc vô cùng hoàn mỹ.” Nhạc Hiên Lam mở miệng nói, vừa phản bác Ngũ Kha Phương, vừa an ủi Trương Linh Ngọc.

“Đó là bởi vì nó luôn phối hợp với cậu. . . cậu có từng hỏi nó có mệt hay không chưa?” Bà nhìn thấy rất rõ ràng.

“Độ phối hợp cao, ít nhất cũng được xem là một sở trường.” Trương Linh Ngọc nhỏ giọng nói.

Nhạc Hiên Lam vì lời nói kia của Ngũ Kha Phương mà trầm mặc.

Chưa từng có một người chịu được lúc anh làm việc có thái độ khiêm khắc mất hết tính người, trừ Linh Ngọc ra, không có trợ lý nào ở bên cạnh anh hơn 1 tháng. . . Bởi vì trên thế gian này, không có ai có thể giống Linh Ngọc, ngây ngốc ở lại bên cạnh anh, hoàn toàn suy tính cho anh đầu tiên.

Ngực Nhạc Hiên Lam căng thẳng, mới phát hiện thì ra mình ích kỷ nhường nào.

Năm đó anh từng nói, Linh Ngọc cần anh bảo vệ, vậy mà hôm nay anh chỉ cố làm theo ý mình tiến về phía trước, lại quên quay đầu lại nhìn người mà anh từng nói phải bảo vệ. . .

Ngũ Kha Phương day day huyết thái dương, vừa không muốn Trương Linh Ngọc tiếp tục ở lại bên cạnh Nhạc Hiên Lam, bà vừa phải hao tổn tâm trí vì chuyện tuyển chọn, bà thoáng nhìn tài liệu trên bàn, chợt có một biện pháp.

“Con muốn ở lại Đài Loan, mẹ không phản đối, nhưng ít ra phải có chút thành tựu.”

Ngũ Kha Phương đưa một xấp tài liệu và giấy báo danh cho cô.

“Mẹ cho con cơ hội lần này, đúng lúc lần này Hi Nhã sớm định cử ra ba vị tuyển thủ, có một người đã rút khỏi, con bổ sung vào chỗ của cô ấy, chỉ cần có thể tiến vào top 3, mẹ sẽ để con ở lại.”

Top 3? Trương Linh Ngọc ngẩn người, nhìn giấy báo danh Ngũ Kha Phương đưa cho cô.

“Này, chuyện này.” Cô ghen hòng nhìn trần trối, một hồi lâu cũng không nói nên lời.

Nhạc Hiến Lam cũng nhủ mảy, “Cô ấy hoàn toàn là người ngoài nghề, sao phải tham gia cuộc tuyển chọn model của Hi Nhã?”

“Con gái của Ngũ Kha Phương tôi, dĩ nhiên trời sinh cũng là người bước đi trên thảm đỏ.” Ngũ Kha Phương nói tiếp: “Nếu như con không tin, thì ngoan ngoan cùng mẹ trở về Paris, mẹ không thể nào để con ở Đài Loan lêu lổng cả đời.”

“Cô ấy sẽ không lêu lổng cả đời, tôi muốn.” Nhạc Hiến Lam chưa kịp nói chữ “cười”, thì Trương Linh Ngọc lập tức cắt ngang lời của anh.

“Con tham gia, con sẽ vào top 3 cho mẹ xem!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thì Phải Ấn Em Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 5.2

Edit: Tịnh Hào

Mặc dù là mình nói đồng dạng như thế, nhưng khi Trương Linh Ngọc tỉnh táo lại, cả người đã ngốc hết.

Bởi vì không muốn để Hiến Lam công khai mối quan hệ của hai người ở trước mặt mẹ, cho nên cô không chút suy nghĩ đồng ý điều kiện của mẹ.

Nhìn cô hoảng sợ lại thất thần mờ to mắt, mặc anh dắt đi, khoe miệng Nhạc Hiến Lam không nhận được chứa đựng ý cười.

Anh nhớ đến lời nói kia của Ngũ Kha Phương, ôm bả vai Trương Linh Ngọc, không để ý những ánh mắt không liên quan kia, cũng không nhận được hôn một cái lên trán và gương mặt của cô.

Anh làm trái lẽ thể của mình nhiều năm như vậy, chỉ hy vọng trời cao có thể cho anh cơ hội đền bù, anh sẽ không để cô chịu bất cứ uất ức nào. . .

“Tớ sẽ bảo vệ cậu cả đời. . .” Anh thì thảo nói, nhưng mà Trương Linh Ngọc vẫn còn đang trong trạng thái đờ đẫn, hồn phách còn chưa trở về vị trí cũ.

Cho đến khi hai người ngồi lên xe, sau khi xe chạy qua hai đèn giao thông, dường như Trương Linh Ngọc mới phục hồi tinh thần lại.

“Tớ nhất định đã điên rồi.” Cô ôm đầu, không nhận được gào khóc, “Đừng nói đến top 3, ngay vòng đầu tiên tớ cũng sẽ bị đá xuống.” Huhu. . . Sao cô lại ngốc như vậy! Nhưng mà cô có lựa chọn khác sao? Để Hiến Lam công khai sự thật, hôm nay cô cũng đừng hồng chạy ra khỏi năm ngón tay của mẹ.

“Cậu yên tâm đi! Ít nhất cậu sẽ chống đỡ đến vòng bán kết.” Nhạc Hiến Lam thấy phản ứng của cô, kiềm nén nụ cười.

“Tại sao?” Trương Linh Ngọc ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, “Tớ không biết thì ra cậu có lòng tin với tớ như thế.” Thật sự rất cảm động, qua nhiều năm như vậy, anh là người đánh giá cô có mặt tích cực như vậy!

“Bởi vì vòng loại đã qua rồi, cậu trực tiếp được tiến vào vòng bán kết.” Anh nhìn không cười ra tiếng.

Nào có như vậy? Trương Linh Ngọc tròn to mắt, không rảnh kháng nghị gương mặt tươi cười ghê tởm của Nhạc Hiến Lam.

“Cậu là tuyển thủ được bổ sung của Hi Nhã, vốn về quy định không thể làm như vậy, nhưng mẹ của cậu, thân là tổng giám đốc tập đoàn ban lệnh xuống, quy định cũng phải phá bỏ.” Nhạc Hiến Lam giải thích.

Từ sau khi nhận vụ làm ăn với Hi Nhã, anh đã xem hết tất cả tài liệu.

Thấy vẻ mặt của Trương Linh Ngọc như là tới tận thế, anh chỉ cảm thấy vừa đáng yêu vừa buồn cười, thật ra thì anh không có ý định thoả hiệp với Ngũ Kha Phương, nhưng lời nói của Ngũ Kha Phương, lại làm cho anh bắt đầu nghĩ có lẽ Trương Linh Ngọc có thể thay đổi được con đường của mình.

Vóc người của Linh Ngọc là trời sinh, thân thể cân xứng, tỷ lệ hoàn mỹ, làn da tinh tế, tuyệt đối có đủ tư cách để đứng trên sân khấu thế giới.

Dù sao anh cũng được xem là người duyệt qua vô số người, anh tin tưởng ít nhất điều kiện bên ngoài, Linh Ngọc được phần lớn người ưa thích, đương nhiên Ngũ Kha Phương cũng biết điểm này, mới có thể muốn cô tham gia.

Chỉ cần Linh Ngọc không muốn đi Paris, anh nghĩ Ngũ Kha Phuong cũng không có cách bắt cô, nhưng nhìn đáng về cô phiền não lại có cảm giác không nổi.

“Đừng buồn rầu, hôm nay cho cậu nghỉ một ngày, buổi tối chúng ta đi hẹn hò.” Chợt Nhạc Hiên Lam nói.

Gương mặt Trương Linh Ngọc lập tức đỏ biến thành trái cà chua.

“Sao đột nhiên nói muốn đi hẹn hò vậy?” Miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng lại kích động không dứt, “Hơn nữa không phải buổi chiều hôm nay còn có việc sao, cậu cho tớ nghỉ, ai giúp cậu?”

“Có người khác có thể giúp một tay, dù sao đã lâu rồi cậu chưa nghỉ ngơi.” Anh quay đầu xe lại, lái về phía ngược đường với phòng làm việc.

“Đi đâu?”

“Về việc tuyển chọn model, tớ nghĩ cậu có thể xin cô ấy giúp một tay.”

Trương Linh Ngọc nhìn xe lái về phía Dương Minh Sơn, đoán được mục đích của bọn họ, cặp mắt sáng lên giống như dây lên hi vọng.

Cô của Nhạc Hiên Lam là Nhạc Trương Phi, là đối thủ lớn nhất trên sàn catwalk của Ngũ Kha Phuong, người da trắng và người da đen làm chủ trên sàn catwalk quốc tế, Ngũ Kha Phuong và Nhạc Trương Phi mỗi người một vẻ, đến bây giờ danh tiếng và sức hấp dẫn vẫn chưa giảm chút nào.

Hôm nay, họ trở thành nữ hoàng hồ mưa gọi gió trong giới model, một người có học trò khắp thiên hạ, những model hạng nhất đứng trước đèn flash, tùy tiện chọn một người đều có học trò của Nhạc Trương Phi.

“Cho nên, con muốn cô nhận Tiểu Linh làm học trò?” Nhạc Trương Phi chống cằm, có chút lười biếng nhìn hai người trẻ tuổi trước mặt, bà đã bốn mươi tuổi, nhưng khi giờ tay nhắc chân vẫn phong tình vạn chủng.

“Con biết cô không nhận học trò nữa, chỉ là cô có thể cho Linh Ngọc chút ý kiến, dù sao cô ấy chỉ muốn tham gia cho đủ.”

“Cái gì mà tham gia cho đủ?” Trương Linh Ngọc phồng má, thờ phỉ phò nhìn Nhạc Hiên Lam, “Tớ vì cái gì mới đồng ý yêu cầu của mẹ tớ?” Xem cô như người thay thế như vậy...

“Vi quyền tự do của cậu.” Nhạc Hiên Lam đẩy mũi của cô, “Đừng quên cậu không muốn tớ nói chuyện của chúng ta với mẹ cậu.”

“Nhưng đó là bởi vì”

Lông mày Nhạc Trương Phi nhíu lại, thu hết tất cả gương mặt và động tác mờ ám của hai người trẻ tuổi này vào mắt.

Bà nhìn Nhạc Hiên Lam lớn lên, dĩ nhiên cũng biết Trương Linh Ngọc ngây ngốc ở lại bên cạnh anh như thế nào.

Nhìn vòng tròn cuộn thành một vòng lớn, có đi như thế nào cuối cùng cũng không chạy thoát. Nhạc Trương Phi không khỏi cảm thấy vui mừng, Tiểu Linh là một cô gái tốt, nếu hai người họ muốn ở cùng nhau, bà nhất định sẽ vui mừng tác thành.

Chỉ là Ngũ Kha Phuong kia có chút khó giải quyết, chắc chắn bà ấy sẽ trở thành trở ngại lớn nhất và duy nhất cho đôi vợ chồng son này.

Nhạc Trương Phi trầm ngâm, trong lòng nghĩ, thân là trưởng bối duy nhất của Hiên Lam, bà phải giúp họ một tay mới được...

“Cô quyết định nhận Tiểu Linh làm học trò.” Cát ngang đôi vợ chồng son vẫn không ngừng tranh cãi, Nhạc Trương Phi nói.

Nhạc Hiên Lam gọi con mèo ngốc nhỏ của nhà anh cho Nhạc Trương Phi, liền đến phim trường.

“Vậy nhờ đến cô ạ, cháu đi trước.” Trước khi anh đi lại không nhìn được xoa tóc của Trương Linh Ngọc, “Ngoan ngoan chờ tớ đến đón cậu.” Anh nói xong, rất nhanh hôn một cái lên má cô.

Nhạc Trương Phi tìm nhà thiết kế tóc và thợ trang điểm, quyết tâm thay đổi Trương Linh Ngọc chưa bao giờ biết trang điểm.

Ngũ Kha Phuong là dòng máu lai giữa Trung và Pháp, Linh Ngọc được di truyền ngũ quan sắc sảo và vóc người thon dài từ bà ấy, chỉ là thiếu phần xinh đẹp và tự tin hơn Ngũ Kha Phuong, Nhạc Trương Phi phát hiện Trương Linh Ngọc vốn là một hòn ngọc chưa được mài dũa.

Trải qua mấy tiếng huấn luyện đặc biệt, từ chỗ của Nhạc Trương Phi học được dáng đi, lễ nghi khi dùng com và rất nhiều thứ, màn đêm rất nhanh đã buông xuống, Nhạc Hiên Lam đang trên đường đến đây, lòng của Trương Linh Ngọc tràn đầy khó chịu và lo lắng.

“Cô nghĩ con đi thay quần áo đi, về nhà ngủ sớm một chút.”

Nhạc Trương Phi chọn cho cô một chiếc váy ngắn liền thân, mặc dù càng tôn thêm cặp đùi thon dài xinh đẹp của cô, nhưng cũng để lộ tất cả vết hằn trên vai và cổ của cô, nhìn khuôn mặt tươi cười mập mờ của Nhạc Trương Phi và thợ trang điểm, quả thật Trương Linh Ngọc muốn tìm một cái lỗ chui vào.

Thẹn thùng, mặc cỡ muốn chết đó! Cô căn bản không dám mặt như vậy trước vậy ở trước mặt Hiền Lam, hai người họ chính là anh em từ cấp 2, anh em sẽ mặc như vậy trước mặt anh em sao?

Nhạc Tương Phi kéo cô lại.

“Cô biết những gì con làm cho nó, cho nên con càng phải để ánh mắt của nó không rời khỏi con được, đổi lại nó sẽ theo đuổi con.”

“Nhưng” Cô vẫn lúi búi, cho tới bây giờ Hiền Lam đều chỉ gọi cô là con hồ nhỏ, mèo ngốc nhỏ, hôm nay muốn cô là loi đưa tình trước mặt anh, cô càng muốn lại càng không có lòng tin, “Vẫn là bỏ đi ạ, cậu ấy sẽ cảm thấy rất kỳ quái, còn có thể cười con học vợ của người khác mặc váy.”

“Phụ nữ quan trọng nhất chính là tự tin, phụ nữ không có tự tin, ngày thường có xinh đẹp cũng vô dụng.”

“Con sẽ không!”

Giống như người cô và Hiền Lam, còn có mẹ của cô, từ nhỏ bọn họ đã ưu tú, nhất định trở thành người tiêu điểm, nhất định không biết một con vịt xấu xí bị thâm thế nào! Từ bé, cô đã lớn lên dưới hình bóng của em gái và mẹ, cùng là một cái váy, em gái mặc vào mãi mãi đẹp hơn cô, ngay cả ban đầu Hiền Lam cũng vừa thấy đã yêu Oánh San. . .

Cô càng nghĩ lại càng cảm thấy mình đáng thương không có người yêu, cuối cùng dứt khoát ôm cây cột bên cạnh, quyết định một lát mặc kệ Nhạc Tương Phi kéo sống kéo chết như thế nào, cô tuyệt đối sẽ không đi ra ngoài gặp Nhạc Hiền Lam.

“Làm cái gì vậy?” Nhạc Tương Phi thật sự vừa bức mình vừa buồn cười, sau đó ánh sáng trong mắt bà chợt lóe, cười nói, “Thật ta trước đây cô đã dạy rất nhiều cô gái nông thôn, từ nhỏ đến lớn họ đều là vịt con xấu xí, chỉ là con biết tại sao sau này họ đều trở thành người mẫu không?”

“Tại sao?” Chẳng lẽ bà muốn nói, bà quen biết thẩm mỹ viện, chuyên biến mực nát thành thần kỳ?

“Bởi vì cô biết ma pháp đấy!” Nhạc Tương Phi cười hiền lành giống như Thánh mẫu, “Con nghĩ thử xem? Nếu con đã là học trò của cô, cô cho con kiến thức cũng là việc nên làm.”

Hai gò má của Trương Linh Ngọc đỏ ửng, mắt sáng ngời nhìn Nhạc Tương Phi.

Trên đời này thật sự có ma pháp sao? Nhưng nếu như không có, sao bà dạy ra nhiều người mẫu thế giới thế? Hơn nữa bà cười hiền lành như thế, nụ cười vừa rồi hoàn toàn khác với ma nữ, chắc không phải là gạt người đâu!

“Con muốn xem không?” Nhạc Tương Phi cười dịu dàng hơn, quả thật như sắp phát ra ánh sáng thiêng liêng.

Trương Linh Ngọc gật đầu như giả vờ.

“Đi theo cô.” Nhạc Tương Phi dứt lời, xoay người đi về phía cửa, Trương Linh Ngọc tò mò đi theo.

“Con đi ra ngoài, ma pháp phải sử dụng đất trống có ánh trăng chiếu lên.” Mở cửa chính ra, Nhạc Tương Phi nói.

“Ồ!” Trương Linh Ngọc sùng sốt một chút, đi ra khỏi nơi ở của Nhạc Tương Phi.

“Phanh” một tiếng, cửa chính ở sau lưng Trương Linh Ngọc khép lại.

“Ah?”

“Ha ha ha.” Ông nói điện thoại truyền đến tiếng cười y hệt mỹ nữ của Nhạc Tương Phi, “Cô gái ngốc, trên đời này làm gì có ma pháp?” Thật là một cú lừa ngoạn mục, ha ha ha. . .

“Cô. Cô.” Một hồi lâu, Trương Linh Ngọc cũng không nói được một câu hoàn chỉnh.

Cô cô gạt người! Vậy mà bà có thể lộ ra vẻ mặt như Thánh mẫu nói dối lừa cô!

“Con ngoan ngoãn đợi ở cửa chờ Hiền Lam đi, khoảng năm phút nữa nó sẽ đến! Đừng chạy lung tung, khuyên con ngoan ngoãn đứng ở chỗ có vẻ an toàn.” Nhạc Tương Phi nói xong thì trở lại trong phòng, bà dặn quản gia và người giúp việc đứng sau cửa lớn nhìn máy theo dõi, chỉ cần có người khả nghi đến gần Trương Linh Ngọc, quản gia và người giúp việc sẽ cầm gậy đánh bóng và chửi xông ra.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thì Phải Ăn Em Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 6.1

Edit: Tịnh Hào

Trương Linh Ngọc lo lắng nhìn bốn phía, từng hộ nhà ở khu dân cư này cách nhau khá xa, mặc dù có đèn đường, nhưng cảm giác tương đối trống trải.

Cô cũng không biết mình đợi bao lâu, thỉnh thoảng sẽ có tốp năm tốp ba người trẻ tuổi lái xe đi qua, nói năng tùy tiện huýt gió với cô, cô khần trương lùi về chỗ bóng tối của căn nhà.

Cho đến khi một chiếc xe màu trắng chạy tới từ dưới chân núi, Trương Linh Ngọc liếc mắt liền nhận ra chiếc xe quen thuộc kia, khần trương đến cả người cứng ngắc.

Xe dừng lại ở chỗ trống duy nhất gần đây, Nhạc Hiên Lam mặc đồ Tây, phóng khoáng đẹp trai xuống xe, vừa ngắm nghía chìa khóa trong tay, vừa bước đi nhẹ nhàng, xem ra tâm tình tương đối tốt.

Rốt cuộc, khỏe mắt anh thoáng nhìn thấy bóng dáng lén lút ở cửa lớn nhà Nhạc Trương Phi.

Dựa vào ánh đèn vàng nhạt, Nhạc Hiên Lam nhìn về phía Trương Linh Ngọc, biểu hiện có chút giật mình không dám tin.

Gương mặt không thay đổi, vóc người không thay đổi, chỉ là hơi thay đổi kiểu tóc, mang đồ trang sức, nhưng không ngờ có thể làm người phía trước thay đổi lớn đến thế.

Trương Linh Ngọc không biết phải làm thế nào, ngây ngốc đứng tại chỗ, hai người cách một khoảng nhìn nhau, cô khần trương cúi đầu, không biết tại sao Nhạc Hiên Lam vẫn nhìn cô.

Có phải anh cảm thấy cô rất buồn cười không? Trương Linh Ngọc uất ức bĩu môi.

Cô đã nói cô không muốn mặc như vậy mà! Vậy mà cô cô lại buộc cô, còn lừa gạt cô đẩy ra ngoài.

Nhạc Hiên Lam xoay người đi trở về, Trương Linh Ngọc ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn anh trở về bên trong xe.

Anh Anh muốn làm bộ không biết cô sao? Tại sao có thể như vậy? Cô thật sự thất bại như thế sao?

Lòng tự ái và trái tim bề thành từng mảnh, hốc mắt cô nóng lên, cũng sắp khóc rồi.

Cô cảm thấy mình giống như đang đứng ở nơi Bắc Cực băng tuyết ngập trời, thấp kém rụt lại thành con kiến nhỏ vậy, ngay cả một bông tuyết nhỏ cũng có thể đè chết cô, cô thật đáng thương. . .

“Tặng cậu.” Hoa hồng trắng buộc thành một bó xuất hiện trước mặt cô.

“Hà?” Trương Linh Ngọc sững sờ nhận lấy, ngẩng đầu lên, thấy Nhạc Hiên Lam đẹp trai tiêu sái đứng trước mặt cô, đôi mắt quyến rũ nhìn cô chằm chằm.

Anh luôn tặng hoa hồng đỏ cho “đám bạn gái” của anh, bởi vì cảm thấy hoa hồng đỏ tràn lan đến giá rẻ, nhưng vẫn có thể dễ dàng chiếm được niềm vui của phụ nữ.

Ở trong lòng anh có vô số hoa hồng đỏ, anh tặng cho các cô ấy dễ như trở bàn tay, có thể thấy được ở khắp nơi. Nhưng mà chỉ có một đóa hoa hồng trắng, anh trân trọng giấu cô ở chỗ sâu nhất trong lòng, mãi mãi quý trọng, che chở. . .

Trong hốc mắt của Trương Linh Ngọc còn nén lệ, ngáy ngốc, hiển nhiên giống như mèo nhỏ vừa bị vút bỏ, đôi mắt và vể mặt kia làm ngực Nhạc Hiên Lam nín chặt.

Buổi chiều ngày hôm đó, Linh Ngọc không ở bên cạnh, cả ngày anh thất thần, vừa nghĩ đến buổi tối hẹn hò với Linh Ngọc, thì hận mặt trời không mau mau xuống núi.

Anh từng vô số lần đùa giỡn nói, muốn đi ra ngoài hẹn hò với Linh Ngọc! Nhưng khi mối quan hệ của họ thay đổi ngọt ngào như vậy, chờ đợi gặp nhau liền trở thành một loại hạnh hạ vừa làm người ta hạnh phúc, vừa giày vò.

Nhạc Hiên Lam chỉ cảm thấy, lồng ngực căng ra, đau đớn, anh không nói ra được sự kích động, vuốt má của Trương Linh Ngọc, nhưng trong tay có xúc cảm khát vọng tình cảm không nói được, anh cúi đầu hôn đôi môi ửng đỏ của cô.

Không phải cô uống say chứ? Trong lòng Trương Linh Ngọc nghĩ, nếu không tại sao cô lại cảm thấy muốn ngất xỉu, tim của cô đập tựa như con ngựa hoang được cởi bỏ dây cương, có sự vui sướng và cảm động khôn tả tràn đầy lồng ngực.

Nếu có thể mãi mãi dừng lại ở giây phút này, thì tốt biết bao nhỉ?

“Khui!” Bà mai phá hư phong cảnh, Trương Linh Ngọc thừa nhận bây giờ bà là mẹ tiên đỡ đầu, giọng nói ôn nhu của Nhạc Trương Phi xinh đẹp đột nhiên vang lên từ ống nói điện thoại.

Nhạc Hiên Lam ngẩng đầu lên, vừa đứng nhìn thấy người cô đại nhân của anh đang nhàn nhã dựa trên ban công ở lầu hai, cầm bộ đàm điện thoại trong

tay.

“Hiền Lam không cần đi lên chào hỏi cô, về phần Tiểu Linh, đừng quên bảy giờ sáng mai, con cũng biết cô ghét nhất là người tới trễ, phải nhớ kỹ đó!” Sau khi tiếng cười vang lên, thì ông nói điện thoại bị cắt đứt.

Nhạc Hiền Lam cười cúi đầu, nhìn Trương Linh Ngọc đang cầm hoa hồng trắng ở trong ngực, vẫn còn chưa biết gì.

“Cái đó. Sau này có thể tớ phải xin nghỉ buổi sáng.” Cô ngập ngừng nói.

Bắt đầu từ ngày mai, mỗi buổi sáng, từ bảy giờ đến mười hai giờ trưa, Trương Linh Ngọc đến chỗ của Nhạc Trương Phi chịu sự huấn luyện.

“Không sao, tớ cũng đang có ý định như vậy.” Anh mỉm cười, tầm mắt không thể rời bỏ cô, ngón tay mon trón bả vai và cổ phơi bày của cô, còn có ấn ký làm hồ hấp anh cứng lại.

Đó là thuộc về anh, từ nay về sau, cô không chỉ là mèo ngọc nhỏ của anh, còn là người phụ nữ của anh.

Anh cong người xuống, khẽ hôn lên trên đó, đôi tay vòng chặc cơ thể của Trương Linh Ngọc, cơ thể cô khẽ run rẩy, giống như ôm châu báu dễ vỡ.

Trong lòng có một âm thanh tự nói với mình —— cho dù vật cản ở trước mặt họ là cái gì, cả đời này, anh tuyệt đối không buông tay.

“Thật đáng yêu đấy!” Trương Linh Ngọc nhìn thấy con gấu bông cao bằng một đứa con nít, vừa vui mừng vừa yêu thích ôm chặt không buông.

Lần đầu tiên hẹn hò, Nhạc Hiền Lam thấy cô khấn trương đến cơ thể cứng ngắc, thật sự vừa buồn cười vừa không nỡ, vốn định dẫn cô đi ăn dưới ánh đèn, bữa ăn tối giữa ngon nết, nhưng anh lo cô tiếp tục ngồi nghiêm chỉnh như thế, cho dù ăn cũng sẽ tiêu hóa không tốt, vì thế đánh vô lăng, liền đến khu chợ bán đồ linh tinh ở gần đây trước.

Đương nhiên anh biết Trương Linh Ngọc không thích đi dạo, nhưng mà có một món đồ nhất định có thể hấp dẫn được cô.

Trong tủ kính bố trí ấm áp và ôn nhu, một con gấu trắng lớn đặt giữa một đồng con gấu nhỏ, quả thật Trương Linh Ngọc đối với chúng “vừa thấy đã yêu”.

“Đáng tiếc tớ không thể mang tụi nó về nhà, đã không còn nơi để trưng.” Cô nói thì nói thế, nhưng hai tay không có ý buông ra, ôm gấu trắng lớn vừa sờ vừa bóp.

Thật mềm, thật là trắng, thật đáng yêu.

Hai ngày trước, Nhạc Hiền Lam chụp cho cửa tiệm này một bộ hình, lúc ấy anh vô tình thấy gia tộc gấu trong tủ, ở trong lòng nghĩ, nếu như Linh Ngọc thấy nhất định sẽ rất thích.

Giống như anh đối với phim ma, phim hoạt hình luôn không có hứng thú gì, cũng không thể hiểu món đồ chơi lông lá trẻ con có chỗ nào đáng yêu, nhưng từ khi biết Linh Ngọc, thỉnh thoảng ở trên đường hay tiếp xúc trong lúc làm việc, đều sẽ không nhận được đặc biệt chú ý đến, sau đó bắt đầu mong đợi thấy khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Linh Ngọc.

Cô gái ở cửa hàng từng gặp Nhạc Hiền Lam một lần, vô cùng ấn tượng với bề ngoài anh tuấn của anh, có đẹp trai thì đương nhiên đi đến đâu cũng làm cho người khác vui mừng, nhưng bây giờ cô ấy lại có chút lúng túng.

Mỗi vị khách đến trong tiệm, ánh mắt đầu tiên đều nhìn đến các món đồ đến từ châu Âu, mô phỏng theo thời kỳ Phục Hưng, vật phẩm trong nhà làm bằng thủ công khen không dứt miệng, nhưng bây giờ lại có người không thèm nhìn đến những vật dụng quý giá đó, vừa vào trong tiệm liền mong cô ấy mở tủ kính, liền ôm mấy thứ trưng bày cho con nít vui vẻ không thôi.

Nếu như không phải bởi vì đúng lúc biết nhiếp ảnh gia Nhạc Hiền Lam hợp tác với ông chủ đã lâu, loại yêu cầu này, thật sự cô ấy cũng không biết có nên làm theo không.

Thấy Trương Linh Ngọc vui vẻ, lại không ngừng ôm và sờ từng con gấu nhỏ, Nhạc Hiền Lam lắc đầu cười nói: “Đỡ ở phòng tớ đi! Cậu muốn ôm lúc nào cũng được.”

“Có thể không?” Đôi mắt của Trương Linh Ngọc sáng ngời nhìn anh, gương mặt vì hưng phấn mà đỏ như đào mật.

“Lần đó cậu ôm gấu bông của cậu chạy vào phòng tớ, tớ có nói không được sao?” Anh thấy đáng vẻ cô vui mừng, không nhận được hôn lên má cô.

Đây chính là nguyên nhân thứ hai mà Nhạc Hiền Lam rất thích dụ dỗ lừa cô vui vẻ, Trương Linh Ngọc không có sức chống cự với phim kinh dị và gấu bông, có thể tập trung tinh thần nhìn chăm chăm màn hình, hoặc chăm chú nói chuyện bồi dưỡng tình cảm với gấu nhỏ, đã quen anh thân mật với cô, nên lúc này không hề có chút phòng bị với bất kỳ hành động mờ ám của anh.

Cho dù cô phát giác, Nhạc Hiền Lam cũng sẽ phủ định hoàn toàn, cô còn nghi ngờ là ảo giác của mình. . .

Nhạc Hiền Lam vốn là như vậy, vừa giống như đà điểu không muốn tìm tòi nghiên cứu tình cảm giữa bọn họ, vừa không muốn kiểm chế cảm xúc động lòng của mình và sự tham muốn bốc đồng muốn giữ lấy.

“Nhưng” Trương Linh Ngọc lộ ra vẻ mặt như nữ sinh nhỏ, quả nhiên không có tính toán mồm sõi vừa rồi của Nhạc Hiên Lam, bây giờ gia tộc gấu của cô có vẻ quan trọng hơn, cô cuộn tay, “Nếu chỉ có một con thôi, nó sẽ rất cô đơn. . .” Sau đó, cô làm bộ như lơ đãng liếc nhìn cả gia tộc gấu.

Nhạc Hiên Lam sớm đoán được cô sẽ nói như vậy, “Được, mang về nhà hết, được chưa!”

Trương Linh Ngọc hưng phấn hoan hô.

Nhạc Hiên Lam vốn nghĩ, ít gì nhóc con này cũng phải cho anh một cái ôm nhiệt tình hay hôn chứ? Dù sao mỗi lần khi anh tặng quà cho các cô bạn gái thì cũng sẽ nhận được phản đáp lễ như thế, anh thiết tha mong đợi nhìn Trương Linh Ngọc.

Không ngờ Trương Linh Ngọc vẫn ôm gấu trắng lớn thật chặt không buông, vui vẻ xoay vòng vòng.

Không ngờ ngay cả một con gấu bông anh cũng không bằng, trong lòng anh đột nhiên cảm thấy rất buồn bã.

Khuôn mặt Trương Linh Ngọc ửng đỏ, ôm gấu trắng lớn che kín vẻ mặt xấu hổ, sau đó vào lúc Nhạc Hiên Lam ăn năn hối hận, lặng lẽ sắp gần anh, hôn một cái lên môi anh.

“Cám ơn.” Cô rất nhanh chôn khuôn mặt nhỏ nhắn vào đầu gấu trắng lớn, nhỏ giọng nói.

Nhạc Hiên Lam không nhận được vui mừng và kinh ngạc nhìn cô, sau đó rốt cuộc nở nụ cười dịu dàng thường ngày, lúc tính tiền, anh còn nhờ cô gái bán hàng buộc một cái nơ bướm lớn đáng yêu cho con gấu.

Trương Linh Ngọc ôm gấu trắng lớn, có chút ngây ngô dựa vào Nhạc Hiên lam.

Mặc dù có chút ghen tỵ với con gấu trắng lớn có chút ngốc nghếch kia, nhưng Nhạc Hiên Lam vẫn vì lúm đồng tiền của cô mà tâm tình tốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thì Phải Ăn Em Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 6.2

Nhạc Hiên Lam nắm tay Trương Linh Ngọc trở về bãi đậu xe, cô vẫn không quen mang giày cao gót đi bộ, vì bước chân của anh vẫn đi thật chậm, trên gương mặt cô có chút mệt mỏi, nhưng vẫn hưng phấn ửng đỏ.

Cô cảm thấy mình giống như ở giữa ma pháp mộng ảo, Hiên Lam cảm thấy tươi đẹp, là cô đã được đóng gói, vào mười hai giờ câu thần chú của cô bé lọ lem sẽ kết thúc, nhưng khi qua tối nay, tất cả cô trở về vị trí bắt đầu không? Cô vẫn cực khổ đuổi theo bóng lưng của anh?

Chỉ là, cô đã cảm thấy thật vui vẻ, thật sự vui vẻ rồi.

“Mệt rồi?” Nhạc Hiên Lam cúi đầu, thấy cô đi càng ngày càng chậm, tất cả cơ thể dựa vào người anh, anh giang hai cánh tay ôm cô vào trong ngực.

“Không mệt.” Cô lắc đầu một cái, giờ tính trẻ con nói, mí mắt cũng không cảm thấy nặng trĩu.

Cô không muốn kết thúc ngày hôm nay sớm như vậy.

“Mấy ngày trước Tiểu Lâm cho tớ mượn DVD phim kinh dị mới nhất, có muốn trở về xem không?” Biết cô mê chơi không nhớ về nhà, Nhạc Hiên Lam nói.

“Được!” Vẻ mặt vốn mệt mỏi của Trương Linh Ngọc đột ngột sáng lên, “Tiểu Lâm nói bộ phim này cực kỳ đáng sợ!” Nói xong cơ thể lại run lên, cô thích phim kinh dị sồn gai ớn lạnh này nhất, chỉ là cô thích xem nhưng không dám xem một mình, cho nên mỗi lần đều muốn Nhạc Hiên Lam xem cùng với cô.

Nhạc Hiên Lam thật sự không có hứng thú gì với phim ma, nhưng vẫn vui vẻ ngồi ở bên người cô làm gối ôm lớn cho cô.

Thấy cô bước đi cà thọt cà thọt, thật sự không nỡ, Nhạc Hiên Lam nói: “Không có quen thì đừng mang, bị trật chân thì làm sao?”

“Cô nói mang giày cao gót đi bộ là điều cơ bản nhất của model, nhất định sẽ được thôi!” Mặt Trương Linh Ngọc nhăn lại, Nhạc Hiên Lam tạm thời giúp cô thay đổi hình dáng, nhưng mà bây giờ cô mệt mỏi bất chấp tất cả, dựa vào Nhạc Hiên Lam chống đỡ, đáng vẻ khó coi cô cũng mặc kệ.

Nhạc Hiên Lam không nói hai lời, ôm ngang cô lên, Trương Linh Ngọc kêu lên một tiếng, bên tai đỏ lên.

“Cậu đi nguyên ngày hôm nay rồi, luyện tập cũng đã luyện tập đủ rồi, muốn đi thì ngày mai đi!” Anh nói.

“Có người đang nhìn đây!” Trương Linh Ngọc cúi mặt vào cổ anh.

“Có liên quan gì?” Nhạc Hiên Lam cười khẽ.

Cô đỏ mặt, lo sợ bất an nói: “Tớ rất nặng.”

Vóc người cô tuyệt đối không nhỏ nhắn, nhất định không giống bạn gái khác của Hiên Lam, ôm lên vừa nhẹ vừa mềm nhũ? Trương Linh Ngọc đã sớm quên mỗi lần mình uống say như con sâu rượu, là ai ôm cô về nhà.

“Chờ cậu nhiều thịt hơn một chút thì nói những lời này, sẽ khá có sức thuyết phục.” Trong giọng nói của anh có sự xót xa mà người khác không dễ phát giác.

Cô không nói thì anh còn chưa nghĩ đến! Chiều cao của cô rõ ràng không thua người khác, nhưng trọng lượng lại không đủ.

Có phải là anh bắt cô làm việc đến mất mạng không, mới làm cô gầy thành như thế? Nhạc Hiên Lam tức giận mình sơ sót.

“Tớ có thể tự mình đi rồi!” Trương Linh Ngọc nhỏ giọng nói.

Nói trong lòng không vui là giả, từ nhỏ đến lớn, cũng chỉ có Hiên Lam sẽ cho rằng cô cần được bảo vệ, cần được chăm sóc, mặc kệ là đàn ông hay phụ nữ, đều chỉ đặt ánh mắt yêu thương vào người con gái có thân hình nhỏ nhắn, nhưng chỉ có Hiên Lam, luôn gọi cô là mèo nhỏ.

Anh thường xoa tóc của cô, nói hết cách với cô, nói không bỏ được cô, trong lòng cô thật sự ngọt ngào, rồi lại tự nói với mình, anh chỉ xem mình là anh em. . .

“Có lẽ chờ tớ già rồi, cũng không thể ôm cậu như vậy.” Nhạc Hiên Lam chợt nói.

Cái gì già rồi? Trương Linh Ngọc sửng sốt, sau đó bắt đầu tưởng tượng bọn họ biến thành ông già, bà già, không nhịn được che miệng lên lên cười.

Nhạc Hiên Lam cũng cười, anh nhìn phía trước, không để Trương Linh Ngọc phát hiện ánh sáng lóe lên trong mắt, “Cho nên nhân lúc bây giờ trẻ tuổi, có thể ôm thì ôm”

Anh nguyện ý, cũng khát vọng ở bên cô cả đời, mười năm, hai mươi năm, thậm chí năm mươi năm, chỉ mong cô vẫn còn ở bên cạnh anh, mà anh nắm tay của cô, cùng chăm sóc nhau.

Nhưng cảnh hạnh phúc này lại làm lòng anh đau nhói, bị tình yêu giam cầm dường như muốn thoát ra khỏi phong ấn.

Chuyện đó bị anh vùi văng khóa lại, cố ý quên lãng, linh hồn Oánh San phong ấn quanh quẩn, Linh Ngọc có nguyện ý chờ anh mười năm, hai mươi năm, thậm chí năm mươi năm, cho đến khi anh có dũng cảm, nói chữ yêu ra khỏi miệng. . .

Trương Linh Ngọc tựa đầu vào trên bả vai anh, trong lòng vừa chua vừa ngọt.

Nếu như anh cũng yêu cô, những lời này đều xuất phát từ tình yêu anh đối với cô, thì thật tốt bao nhiêu?

Trương Linh Ngọc chôn mặt ở trong chăn, chỉ lộ ra một đôi mắt to nhìn chằm chằm trần nhà, mặc dù trong phòng có một ánh đèn đêm nhỏ, nhưng ánh sáng mờ mờ lại làm người ta cảm giác quý quai nhiều hơn.

Nhanh ngủ đi! Cô nghĩ, sau đó khép chặt mắt.

Trong bộ phim lúc này, lúc này mặt quỷ màu trắng lại hiện rõ ràng ở trong đầu, Trương Linh Ngọc sợ hãi mở mắt ra, vội vàng tới gần vị trí Nhạc Hiên Lam bên cạnh.

Mỗi lần xem phim kinh dị xong, cô cũng không dám ngủ một mình, mà ngủ nhờ trên giường Nhạc Hiên Lam.

Dường như Hiên Lam ngủ thiếp đi, Trương Linh Ngọc đột nhiên cảm thấy rất cô đơn, sao anh giống như không hề bị ảnh hưởng bởi phim kinh dị vậy?

Cô ai oán chep miệng, sau đó rất nhanh đầu phát hiện mình muốn đi vệ sinh.

Phòng của Nhạc Hiên Lam là phòng xép (có đầy đủ tiện nghi), cho nên nhà vệ sinh rất gần, ngay ở bên cạnh mà thôi, nhưng đối với Trương Linh Ngọc mà nói lại cảm thấy rất xa xôi, con đường đến nhà vệ sinh rất tối, thậm chí đèn đêm trong phòng không có soi sáng bên ngoài góc cửa nhà vệ sinh.

Điều này e là do tố chất thần kinh của cô, mới có thể muốn đi vệ sinh! Trương Linh Ngọc vội vàng nhắm mắt lại.

Nhưng mà muốn đi vệ sinh càng ngày càng rõ ràng, cô bắt đầu hối hận trước khi đi ngủ đã uống nhiều nước như vậy.

Cô làm bộ đáng thương lật người, lại lật nữa, tất cả buồn ngủ đều tiêu tán mất, dường như muốn đi vệ sinh càng rõ ràng hơn, mà không biết có bị ảo giác không, cô cảm thấy cửa nhà vệ sinh càng ngày càng mờ, giống như lúc nào cũng sẽ có vật gì đó chạy đến vậy.

Nhạc Hiên Lam vốn ngủ không sâu, anh vươn cánh tay ôm Trương Linh Ngọc vào trong ngực.

“Có bộ chết bò vào trong quần áo cậu sao?” Cô đưa lưng về phía anh, không nhìn thấy Nhạc Hiên Lam gian trá mỉm cười, “Tớ bắt giúp cậu.” Nói xong, đôi tay đã dò xét vào trong quần áo của cô.

“Không phải!” Khi nói đến đoạn cuối kháng nghị thì Nhạc Hiên Lam đã cầm lấy đỉnh đầu của cô, suýt chút nữa là biến thành tiếng rên rỉ, cô vội vàng muốn tránh thoát, nhưng đại sói lang Nhạc Hiên Lam rất hiệu suất bắt đầu vượt vè.

Tim Trương Linh Ngọc đập nhanh hơn, thân thể nóng ran, giãy giụa lật người muốn tránh khỏi bàn tay to xoa nắn ở trên ngực của anh, nhưng tay anh rất nhanh đã dò xét phía dưới.

Tay của Trương Linh Ngọc làm thế nào cũng không cản được sức của anh, giận đến cắn lên cổ anh một cái.

Nhạc Hiên Lam lật người đè cô, hứng thú của anh dưới sự vận vẹo của cô hoàn toàn bị khơi dậy, “chủ động” của cô càng làm anh mừng rỡ không thôi.

“Thật ngoan, còn nhớ hôm nay cậu thiếu tớ một trận.” Nhạc Hiên Lam hôn một cái lên má cô, cởi quần áo của cô với tốc độ nhanh nhất, quả thật có thể đi tham gia thi đấu rồi.

Trương Linh Ngọc vừa gấp, vừa tức, vừa xấu hổ, thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, khép chặt bắp đùi bị Nhạc Hiên Lam sờ lên, bàn tay tấn công vào chỗ kín, bất chấp hô với anh: “Tớ muốn đi vệ sinh một lát!”

Động tác của Nhạc Hiên Lam dừng lại.

“Không nói sớm” Anh mở đèn ở đầu giường.

Trương Linh Ngọc nhân lúc có khe hở chạy vào phòng tắm, cũng bất chấp quần áo xóc xếch rồi.

Nhạc Hiên Lam có chút buồn bã, vốn thấy cô rất mệt nhọc, cho nên mới buông tha ý nghĩ buổi tối muốn ăn cô, không ngờ để cô quá mệt mỏi, xem ra tối nay anh lại phải tắm nước lạnh rồi.

Nhạc Hiên Lam hết buồn ngủ, nhìn bóng lưng Trương Linh Ngọc vọt vào phòng tắm, trong mắt có ánh sáng chột lóe, đột nhiên lộ ra nụ cười gian xảo. . .

Sau khi thoải mái giải phóng, Trương Linh Ngọc mở cửa phòng tắm, lại phát hiện căn phòng trở nên u ám.

Tại sao Hiên Lam lại như vậy chứ! Trương Linh Ngọc chu miệng lên.

Cô cũng không muốn cố ý đánh thức anh, chẳng lẽ anh tức giận à?

Cô mò mẫm đi trở về bên giường, mắt còn chưa thích ứng với bóng tối.

“Thật xin lỗi! Làm cậu thức.” Cô đứng ở bên giường ngập ngừng nói, chần chờ một chút mới bò lên giường.

Nhạc Hiên Lam không trả lời.

Thật hẹp hòi như vậy à? Miệng Trương Linh Ngọc nhô lên cao hơn.

“Hiên Lam” Cô nhích lại gần vị trí của anh, lại phát hiện không có một bóng người, “Hiên Lam!”

Chuyện gì xảy ra? Anh chạy ra ngoài sao? Nhưng mới vừa rồi không nghe thấy tiếng mở cửa hay đóng cửa mà?

Trương Linh Ngọc mò mẫm, muốn mở đèn lớn ở đầu giường, nhưng nhấn chốt mở vẫn không có phản ứng, bên trong phòng tối tăm như cũ.

Tại sao có thể như vậy? Cô không tự chủ bắt đầu phát run, nhịp tim cũng không kiểm soát được đập loạn lên. . .

Cảnh trong phim kinh dị, lúc này lại đúng lúc trở về trong đầu của cô.

Trong lúc nữ chính đang ngủ, dưới giường xuất hiện một ma nữ muốn lấy mạng. . .

Không nên suy nghĩ bậy bạ! Trương Linh Ngọc ép mình quên đi cảnh tượng trong đầu, lấy dũng khí xuống giường mở đèn lớn khác.

Nhưng chân vừa mới chuyển qua bên giường, một cái tay chợt bắt được mắt cá chân của cô, ngay sau đó, một cái đầu thâm thương xuất hiện bên mép giường nhìn cô chằm chằm. . .

“Tôi không cam lòng.”

“A!” Tiếng hét chói tai kinh khủng cao quăng tám, không kém bất kỳ tiếng lờn tiếng nào trong phim kinh dị.

Tay Nhạc Hiên Lam cầm đèn pin, đứng ở bên giường cười hi hi, sau đó cầm đèn lớn ở đầu giường vào ổ điện.

Cô ngầy ngốc nhìn động tác của anh, cho đến khi đèn ở bên trong phòng lại sáng rực, Nhạc Hiên Lam mới nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô và mắt to tròn, rõ ràng hồn phách còn chưa trở về vị trí cũ.

“Hù sợ?” Vốn chỉ muốn vui đùa một chút, nhưng mà nhìn thấy bộ dáng của cô, lại cảm thấy không nỡ, Nhạc Hiên Lam ngồi ở bên cạnh cô, đưa tay ôm cô vào lòng, “Đừng sợ đừng sợ!”

Rốt cuộc Trương Linh Ngọc lấy lại tinh thần, khóc “Oa” lên.

Thật sự rất đáng sợ, rất đáng sợ!

Vừa khóc, Nhạc Hiên Lam gạt mình, cho dù anh muốn khi dễ cô thế nào, cũng tuyệt đối không dám làm cô khóc, giờ thì tốt rồi! Linh Ngọc khóc đến kinh thiên động địa, anh đau lòng muốn dùng trăn đau đón lấy lại.

“Thật xin lỗi, đừng khóc!” Anh vỗ vỗ con mèo ngốc trong ngực, “Đều do tớ không tốt...”

Trương Linh Ngọc không thèm để ý anh có bao nhiêu hối tiếc? Bây giờ cô vừa tức vừa chưa hồi hồn, tìm dị dọa sợ thiếu chút nữa ngừng đập, chỉ muốn xả tất cả tức giận lên người ngốc nghếch Nhạc Hiên Lam này.

“Cậu là đồ tồi, tớ chán ghét cậu, hu hu hu. . . .” Biết rõ cô sợ ma nhất, còn giả ma hù dọa cô, cô không muốn để ý đến anh nữa, đại ngốc nghếch, con heo thúì..

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Anh khẩn trương xin lỗi, lại quỳ bên người cô, “Đều do tớ sai, đừng khóc, có được không?” Nói xong, còn sám hối lấy cô.

Lay cô làm gì? Trương Linh Ngọc cảm thấy không giải thích được, cô chỉ biết anh đang cầu xin cô đừng khóc, cô càng muốn khóc hơn!

“Oa!” Cô càng khóc lớn tiếng hơn.

Nhạc Hiên Lam vỗ vỗ trán, thật không biết nên làm thế nào

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thì Phải Ăn Em Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 7.1

Edit: Tịnh Hào

Nhạc Hiên Lam tin cả đời này anh chưa từng vất óc như vậy, anh dùng hết tất cả cách có thể sử dụng, tốn toàn bộ nửa tiếng, dụ dỗ, hôn, ôm, lừa gạt, thậm chí còn dùng quát nạt, chính là hy vọng Trương Linh Ngọc đừng khóc.

Kết quả dĩ nhiên hoàn toàn ngược lại, cuối cùng Trương Linh Ngọc vì cô hòng có chút khăn, ôm gấu nhỏ, ngưng khóc thút thít, chỉ là lỗ mũi khóc đến đỏ bừng, đáng thương tội nghiệp vẫn không ngừng nức nở.

“Ngaoan! Không khóc không khóc, tớ hôn một cái.” Anh không nhịn được hôn rồi lại hôn trên má cô, chuẩn xác ném “sùi cảo” (khăn giấy) vào trong thùng rác cạnh cửa, thùng rác kia cũng sắp trở thành một núi “sùi cảo”, đương nhiên anh có công lao giúp cô lúc này không biến thành mặt mèo hoa.

Hừ! Trương Linh Ngọc bĩu môi, ôm gấu nhỏ quay lưng đi.

“Không nên tức giận!” Nhạc Hiên Lam nịnh nọt nói, mặt kè mặt của cô.

Khóc đến mệt chết đi, Trương Linh Ngọc không có sức tức giận nữa, nhưng mà vẫn cảm thấy cái tên đầu heo Nhạc Hiên Lam này rất quá đáng, cô trề môi, Nhạc Hiên Lam nhìn thấy không nhịn được hôn lên môi cô một cái.

“Tớ thề, sau này tuyệt đối không dám hù dọa cậu nữa, có được không?” Nhạc Hiên Lam nửa quỳ ở bên người cô, giơ tay lên thề.

Trương Linh Ngọc có chút mềm lòng, ngập ngừng một lát, mắt vẫn còn hơi nước chớp chớp.

Mặc dù đau lòng khi thấy cô khóc, nhưng Nhạc Hiên Lam lại cảm thấy đáng vẻ kia của cô vô cùng làm người ta thương yêu, anh ôm cô ngồi ở trên đùi anh, khẽ hôn lên mặt cô.

“Tha thứ cho tớ, đừng khóc, được không?” Trong lòng dâng lên sự đau lòng và thương yêu mãnh liệt, làm anh không nhịn được khẽ run.

Trả lời anh là tiếng ọc ọc đã đối bụng.

Mặt của Trương Linh Ngọc đỏ thành trái cà chua.

Mới vừa rồi gần như dùng hết toàn bộ hơi sức để khóc, bây giờ lại đói bụng rồi.

Nhạc Hiền Lam nín cười, anh cảm thấy cô rất đáng yêu, nhưng thật sự bật cười, nhất định mèo ngốc nhỏ này sẽ lại muốn hờn dỗi với anh, cho nên không thể làm gì khác hơn là nhìn, mau thừa cơ lấy lòng cô.

“Tớ đi mua bữa khuya cho cậu ăn!”

“Tớ muốn ăn bánh bao.” Cô lớn tiếng nói.

“Được! Bánh bao nóng hồi lập tức trở về!” Tiệm sữa đậu nành gần đây chỉ đi 10 phút là đến, Linh Ngọc không cần đợi quá lâu.

“Chờ một chút.” Trương Linh Ngọc suy nghĩ, lại cảm thấy không đúng, liền vội vàng kéo anh đang muốn đứng dậy.

Nếu như anh đi ra ngoài mua bánh bao, không phải trong nhà chỉ còn một mình cô sao?

“Tớ. Tớ không muốn ăn bánh bao nữa!” Cô không muốn đợi ở trong nhà một mình, thật là đáng sợ!

“Vậy cậu muốn ăn cái gì?” Nhạc Hiền Lam lại ôm lấy cô, chỉ cần có thể cho cô ăn no, không làm cô khóc nữa, không tức giận anh nữa, lên núi xuống biển anh cũng phải biến thức ăn ra.

“Tớ muốn ăn.” Cô nghiêng đầu nghĩ, sau đó nói: “Cậu làm com trứng chiên đi!”

Mặc dù Trương Linh Ngọc chỉ yêu cầu com trứng chiên, nhưng Nhạc Hiền Lam còn làm thêm nhiều món ăn Trương Linh Ngọc thích.

Nấm, đậu Hà Lan, cá ngừ thái lát, mấy món ăn qua bàn tay khéo léo của anh, trở thành một đĩa đầy mùi thơm bốn phía, com trứng chiên dinh dưỡng mùi vị thơm.

Hơn nữa, tài nấu nướng của Nhạc Hiền Lam vẫn do Trương Linh Ngọc huấn luyện ra, đương nhiên Trương Linh Ngọc không phải là đại tiểu thư ngay cả vào bếp cũng không thể, nhưng cô thường vừa nấu com vừa ăn hết một nửa, chờ cô làm xong, chỉ có thể đi rửa chén.

Nhạc Hiền Lam không muốn cô vừa ăn vừa nấu, khó bảo đảm sẽ ăn thứ gì đó nửa sống nửa chín. Trước đây lúc học ở Pháp, bởi vì Trương Linh Ngọc không quen ăn món Pháp, cho nên bọn họ thường đi siêu thị mua nguyên liệu, do anh xuống bếp nấu cho cô ăn.

Khi đó Trương Linh Ngọc được anh nuôi trắng trẻo mập mạp, đương nhiên cách béo chỉ còn có một khoảng cách, nhưng ít nhất cũng tốt hơn bây giờ nhiều.

Đều do sau khi trở về Đài Loan, anh lo làm việc, thường để cô ăn ở ngoài một mình.

Nhạc Hiền Lam quyết định bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày đứng giờ về nhà nấu com, nuôi Trương Linh Ngọc trở về hình dáng khỏe mạnh béo béo như trước.

Thấy Nhạc Hiền Lam bung com trứng chiên tình yêu của anh đến phòng ăn, Trương Linh Ngọc nhanh chóng thu hồi lại dáng vẻ thèm ăn nước bọt muốn chảy xuống, nghiêm mặt giả bộ làm dáng vẻ còn đang tức giận.

Thơm quá đấy! Ánh mắt của cô đã tỏa sáng không dời khỏi com trứng chiên trên tay anh, vẻ mặt vẫn nghiêm túc, làm bộ suy nghĩ có nên tha thứ cho lỗi của anh hay không.

Nhưng mà có cái gì có thể giấu giếm được ánh mắt của Nhạc Hiền Lam đây? Anh nhìn cười lần nữa.

Thật sự là. mèo ngốc nhỏ dễ thương.

Anh đặt đĩa trước mặt cô, cũng không đưa muỗng cho cô, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô.

Trương Linh Ngọc nhìn muỗng trên tay anh, lại không nhìn được nhìn về phía com trứng chiên phía trước mặt.

Ồ! Nước bọt cô sắp chảy xuống rồi!

“Tớ cho cậu ăn.” Trong mắt hàm chứa ý cười, Nhạc Hiền Lam cầm muỗng múc một miếng com.

Trương Linh Ngọc tròn mắt nhìn đậu Hà Lan cô thích nhất có trong com, cá ngừ và nấm, dùng sức nuốt nước miếng một cái.

Nhạc Hiền Lam thông thả ung dung đưa muỗng đến bên môi mình thổi nguội, thầm cười trong lòng không để lại dấu vết, nhìn vẻ mặt thèm ăn cô cố gắng che giấu.

Anh lướt qua một cái, cảm thấy nhiệt độ ở miệng không nóng, mới đưa đến trong miệng cô.

“Có ngon không?” Khóe miệng Nhạc Hiên Lam cong lên đường cong khả nghi, anh không để ý lúc này cô tưởng anh muốn ăn miếng com kia, ánh mắt đường như sắp khóc lên.

Anh thật sự không phải có ý muốn chinh cô, nhưng mà. thật sự là. Quá buồn cười, cũng quá đáng yêu!

Trương Linh Ngọc dùng sức gât đầu một cái, mới vừa rồi còn mắng Nhạc Hiên Lam đầu heo, hiện tại quả thật muốn coi anh là thần thánh bái lạy.

Ăn ngon! Ăn quá ngon! Hiên Lam đối với cô thật sự rất tốt đấy! Làm com ăn ngon như vậy cho cô ăn. .

“Vây thì được.” Nhạc Hiên Lam lại múc một muỗng com, khề thôi nguội, mới đưa tới bên miệng cô, cũng nhắc nhở: “Không thể nuốt nhanh như vậy.”

Vì không để cho cô ăn như hổ đói, anh quyết định tự mình cho cô ăn.

Sau đó, vừa dứt cho cô ăn, mình cũng ăn vài miếng, hai người cứ ăn khuya hơn nửa đêm như vậy.

Khóc mệt, ăn no, Trương Linh Ngọc thỏa mãn ôm lấy gấu nhỏ, vui ở trong chăn.

Ăn com ngon, chăn bông thật mềm, gấu nhỏ thật đáng yêu. . . Mí mắt cô bắt đầu càng ngày càng nặng, không nhịn được ngáp một cái.

“Không tức giận tó?” Nhạc Hiên Lam ôm cô ở sau lưng.

Trương Linh Ngọc lắc đầu một cái, lầu bầu nói: “Không tức giận.”

Nhạc Hiên Lam cười hôn một cái lên trán cô.

Quá khứ, anh không muốn cúi người đi lấy lòng con gái, cho dù các cô ấy bốc đồng khóc rống cũng không thể làm anh dao động chút xíu, bây giờ anh mới biết được, thật ra chỉ vì đối phương không phải là người anh thật sự quan tâm tới.

Anh muốn dụ dỗ Linh Ngọc vui vẻ, chỉ sợ cô sợ hãi, lại khóc nữa, trong lòng anh khó chịu giống như anh chính là người chịu sợ hãi, buồn bã vậy.

“Tớ biết tớ còn chưa đủ tốt, chẳng qua tớ sẽ mỗi ngày mỗi ngày, càng ngày càng yêu thương cậu, được không?” Anh thì thào nói.

Nếu vào lúc bình thường, nhất định Trương Linh Ngọc sẽ vì câu tỏ tình này mà vui mừng đến muốn bay lên trời.

Nhưng Nhạc Hiên Lam nghe thấy tiếng hít thở đều đều truyền đến từ trong ngực, không nhịn được bật cười.

Anh len lén, nhẹ nhàng, lấy gấu nhỏ cô ôm trong ngực ra.

Chạy trở về ổ gấu của người đi, không được giành bà xã với ta! Nhạc Hiên Lam thô lỗ ném gấu nhỏ vào trong đống gấu bông.

Mất đi gấu nhỏ Trương Linh Ngọc trở ngời, ngược lại ôm lấy gối ôm lớn Nhạc Hiên Lam này.

Nhạc Hiên Lam hả hê lộ ra nụ cười thắng lợi, vui vẻ tắt đèn lớn ở đầu giường, ôm Trương Linh Ngọc thỏa mãn ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thì Phải Ấn Em Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 7.2

Edit: Tịnh Hào

Mặc dù, Nhạc Hiên Lam vì khúc mắc của quá khứ và Trương Oánh San, trong lòng cất giấu khúc mắc căng chặt muốn chết, nhưng anh và Trương Linh Ngọc rõ ràng thương nhau, Trương Linh Ngọc chậm chạp nữa, nên cũng không đến mức cho rằng lòng Nhạc Hiên Lam chỉ thuộc về Trương Oánh San mới phải.

Chỉ có thể nói Nhạc Hiên Lam quá sợ hãi đối với hai chữ tình yêu hai chữ, thường vô tình tránh được thì tránh, mà đầu óc Trương Linh Ngọc không linh hoạt lại hiểu ý sai, hai người cùng nhau đến nước Pháp học, đã từng có rất nhiều cơ hội để phát hiện tâm lòng của đối phương, nhưng. . . đều rất không khéo bỏ quá.

Người ở nước Pháp có tính lãng mạn, nhiệt tình, hơn nữa, rất có thiện cảm với văn hóa thần bí phương Đông, lúc ấy Nhạc Hiên Lam và Trương Linh Ngọc học trong học viện nghệ thuật, có không ít con trai nước Pháp, có ý định theo đuổi Trương Linh Ngọc.

“Linh. . . Tiếng trung đọc thế nào?” Một người tên Mark đầu tóc vàng, khuôn mặt tươi cười y hệt ánh mặt trời, làm cho biết bao thiếu nữ tim đập thình

thịch, vừa đưa tay khoác lên vai Trương Linh Ngọc, vừa cười nói chuyện với cô.

Trương Linh Ngọc rất có thiện cảm với người đàn ông vô cùng thân thiện này, cô quay đầu cười, dùng tiếng Pháp coi như trôi chảy trả lời: “Linh trong tiếng Trung có nghĩa là...”

“Mark, đây là giáo sư vừa mới bảo tôi đưa cho cậu.” Đột nhiên Nhạc Hiên Lam xuất hiện từ sau lưng hai người, lấy tay của Mark đang khoác lên vai Trương Linh Ngọc xuống, mang một xấp tài liệu dày đến có thể đè chết người, hơn nữa rõ ràng tài liệu này là giáo sư muốn anh tự sắp xếp lại đây sang trên tay Mark.

Sau đó dùng tốc độ nhanh nhất kéo Trương Linh Ngọc qua, cánh tay mang tính chất chiếm hữu ôm bả vai cô.

“Chúng tôi sẽ không quấy rầy cậu xem mấy tài liệu này, tôi nghĩ chắc cậu cũng không có thời gian nói chuyện nữa, tôi và Linh Ngọc đi trước nhé.” Nhạc Hiên Lam cười như thiên sứ, tao nhã lịch sự, rục rờ mê người, người ngoài nhìn vào chính là đáng về quý công tử lễ độ.

“Đợi.” Không đợi Mark nói xong, Nhạc Hiên Lam sớm lấy tốc độ như xe lửa, ôm Trương Linh Ngọc biến mất ở một góc sân trường.

“Nhạc Hiên Lam, cậu làm gì thế?” Trương Linh Ngọc tức giận đẩy anh ra, người này cũng không quan tâm người ta có theo kịp bước chân của anh hay không, liền nửa kéo nửa ôm kéo cô đi, cô nhiều lần suýt chút đạp phải chân của mình.

Nhìn xung quanh, phát hiện đã thoát khỏi khu vực cảnh giác, xem chừng tạm thời không có người nào mơ ước con mèo ngốc này nữa, Nhạc Hiên Lam mới thả lỏng.

“Mèo ngốc Trương, cậu đói bụng chưa?” Anh làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, cười dịu dàng, rất khéo léo lừa cô qua đề tài mà cô coi trọng nhất.

“Hơi đói!” Không nói thì không đói, vừa nói thì liền đói, quả nhiên toàn bộ tinh thần của Trương Linh Ngọc bắt đầu suy nghĩ xem một lát cần tới nơi nào ăn.

Cuối cùng hai người đến siêu thị mua rau quả và thịt tươi sống, trở về phòng bọn họ cùng thuê, Nhạc Hiên Lam xuống bếp, Trương Linh Ngọc ở một bên xem ti vì chờ ăn cơm.

“Tớ nghĩ ra rồi!” Trương Linh Ngọc vọt vào phòng bếp, vẻ mặt như muốn tính nợ cũ với Nhạc Hiên Lam.

“Sao vậy?” Nhạc Hiên Lam tắt lò vì sống, nhìn cô, trong lòng còn đang suy nghĩ, sẽ không phải mèo ngốc Trương hậu tri hậu giác (1) chợt nhớ đến, muốn tính sổ nợ cũ với anh quấy rầy cô và Mark nói chuyện ở trường học chứ?

(1) “Hậu tri hậu giác” là một việc gì đó mọi người đều biết hết, chỉ còn mình mình ko biết, mãi sau mới phát hiện ra

Trương Linh Ngọc nghiêm mặt nhìn Nhạc Hiên Lam, vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Nhạc Hiên Lam, không cho phép cậu gọi tớ là mèo ngốc Trương nữa!” Lúc này Mark còn hỏi cô, mèo ngốc Trương là tên tiếng Trung của cô sao? Hại cô không biết trả lời thế nào.

Nhạc Hiên Lam suýt chút nữa bật cười, “Cậu muốn nói với tớ chuyện này à?”

Nhìn vẻ mặt cô vừa tức vừa phồng lên như con hổ nhỏ, anh thật muốn cắn một cái, anh trấn an vỗ đầu của cô.

“Ăn nào!” Anh dùng chiếc đũa gấp một miếng thịt lên, thổi cho nguội, đút tới trong miệng cô, đó là thịt hầm khoai tây anh đặc biệt thổi nguội giúp cô, vì sợ bụng lên bàn cơm cô sẽ ăn vụng, sau đó phồng lười.

“Ăn thật ngon!” Trương Linh Ngọc khen không dứt miệng, toàn bộ bất mãn ném ra ngoài chín tầng mây.

Nhạc Hiên Lam mỉm cười, tiếp tục bắt đầu giả bộ nghiêm chỉnh suy xét.

“Được! Không gọi cậu là mèo ngốc Trương nữa, gọi cậu là...” Anh nhìn Trương Linh Ngọc mở to mắt, không nhịn được lại muốn cười, “Mèo ngốc nhỏ.”

Trương Linh Ngọc bĩu môi, “Vậy thì có gì khác biệt chứ?” Miệng cô mở rộng, ăn tiếp một miếng khoai tây Nhạc Hiên Lam đưa tới, cũng không kịp tức giận.

Ăn ngon thật.

“Không giống nhau. “ Nhạc Hiên Lam cố gắng ngưng cười nghiêm mặt, nhưng dáng vẻ kia của cô thật sự rất đáng yêu, khoe miệng anh cong lên, “Mèo ngốc Trương là một cô gái họ Trương, ngo ngác, giống như một con mèo, cho nên gọi là mèo ngốc Trương.”

Trương Linh Ngọc nghe rất chăm chú.

Nụ cười của Nhạc Hiên Lam càng ngày càng không giấu được.

“Mèo ngốc nhỏ là một con mèo nhỏ rất ngốc, cho nên gọi là mèo ngốc nhỏ...”

Trương Linh Ngọc nhú mày, cố gắng suy nghĩ lời giải thích của anh.

Sao cô cảm thấy giống như anh đang đùa giỡn cô? Là ảo giác của cô sao?

Chỉ là đồ ăn trong miệng quá ngon, phân tán nửa lực chú ý của cô.

Bên chân là một vật thể lông lá cắt ngang suy nghĩ của Trương Linh Ngọc.

Nhạc Hiến Lam mang theo nụ cười không thể nhìn được nữa, cong người xuống ôm lấy con mèo anh yêu thích.

“Linh Linh.” Anh vuốt ve lông của con mèo Chinchilla, vừa bế Linh Linh đến trước mặt Trương Linh Ngọc, “Linh Linh, chào hỏi với mèo ngốc nhỏ đi, cô ấy chỉ mới sửa lại tên, vẫn là mẹ mà con thích nhất đấy!”

Trương Linh Ngọc bấu môi, ôm lấy Linh Linh.

Tên của mèo Chinchilla là do Nhạc Hiến Lam lấy, anh nói bởi vì thấy con mèo này ngốc giống như cô.

“Tớ không phải là mèo ngốc nhỏ.” Hừ! Cho là cô nghe không hiểu sao?

“Còn nói không phải. “Nhạc Hiến Lam vẫn ung dung nhìn một người một mèo trước mặt, “Ăn đến khoe miệng dính nước thịt còn không biết?” Không chút suy nghĩ, anh tiến gần phía trước, lấy đầu lưỡi liếm đi nước thịt bên môi cô.

Sau đó, hai người đều vì hành động này mà hơi sững sốt, gương mặt gần với nhau trong gang tấc, trong đôi mắt chỉ nhìn thấy đối phương.

Nhạc Hiến Lam theo bản năng chạy ra, anh hást mặt, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra nói: “Đi dọn đĩa và chén đi, có thể ăn rồi.”

Trương Linh Ngọc lấy lại tinh thần, rất nhanh chối bỏ khoảnh khắc tim đập nhanh đó, cô nghĩ, cho dù có tình cảm gì đó, cũng là do lòng mình đang thăm mền Hiến Lam quá nhiều mà thôi.

Vốn có chút cảm giác mất mát, rất nhanh đã bị thức ăn hấp dẫn, Trương Linh Ngọc reo hò, chờ thức ăn trên bàn.

Tầm mắt của Nhạc Hiến Lam không nhìn được theo sát bóng lưng của Trương Linh Ngọc, cố gắng bỏ qua xúc động tim đập mãnh liệt, không muốn cũng từ chối suy nghĩ tình cảm động lòng đó là gì, dù sao, bọn họ sẽ mãi mãi vui vẻ ở chung một chỗ giống như bây giờ, vậy thì đủ rồi!

Không sai, chỉ cần hạnh phúc như vậy mãi mãi bên người...

Anh cần đến khi nào, mới có thể coi được nút thắt kia ở trong lòng, đối mặt với tình yêu say đắm trong lòng?

Mà cô lại cần đến khi nào, mới có thể thấy rõ người bên cạnh dịu dàng chờ đợi chẳng phải là bạn bè mà cô vẫn luôn nghĩ?

Có lẽ phải chờ đến thật lâu, thật lâu về sau...

Hạng mục đầu bán kết gồm có chụp hình, đương nhiên nhiếp ảnh gia chụp ảnh chính là Nhạc Hiến Lam.

Khi Nhạc Hiến Lam nhìn thấy quần áo mà nhà thiết kế lấy ra, lông mày nhú lại.

“Quá lộ, mặc như vậy chụp hình, cái gì cũng bị thấy hết.”

Quần áo nhà thiết kế mang đến, vải voan mỏng màu vàng làm đường cong cơ thể như ẩn như hiện.

Trong phòng chụp ảnh, ngay cả cảnh xung quanh cũng đã bố trí xong, bởi vì Trương Linh Ngọc đại diện cho Hí Nhã, nguồn tài nguyên và tài chính có thể có được cũng tương đối đầy đủ, mà Trương Linh Ngọc giao tất cả cho Nhạc Trương Phi xử lý.

“Anh muốn cô ấy chụp phim cấp 3 à?” Giọng Nhạc Hiến Lam ẩn chứa mùi thuốc súng.

Đương nhiên anh cũng rất muốn nhìn dáng vẻ Linh Ngọc ăn mặc kêu gọi, nhưng điều kiện tiên quyết là chỉ có một mình anh có thể nhìn thấy! Lúc này, tính thất thường ác ma trong người Nhạc Hiến Lam lại chạy ra.

“Đổi cái khác!” Giọng nói của anh vô cùng thô bạo bá đạo.

Nhạc Trương Phi ngược mắt lên nhìn, trợn mắt.

“Vị này là nhà thiết kế hạng nhất thế giới, đứng đầu Đài Loan đấy! Cái gì mà phim cấp 3? Con là nhiếp ảnh gia, cô không tin con chưa từng chụp hình lộ hơn thế này.”

Là từng chụp, nhưng mà anh không vui, chỉ kém không giờ tính cẩu kính như đứa trẻ.

Nhạc Trương Phi nhủ lòng mảy, “Nếu như Linh Ngọc làm model, đến lúc đó cũng không biết phải chụp bao nhiêu hình khêu gợi hơn, con là đại nhiếp ảnh gia, chẳng lẽ còn từng bước từng bước kháng nghị người ta sao?”

“Con chưa từng nói muốn làm model.” Trương Linh Ngọc nhỏ giọng nói.

Mặc dù, mấy ngày nay huấn luyện làm model làm cô cảm thấy rất vui, rất phong phú, nhưng mà chỉ cần nghĩ đến sẽ rất khó nhìn thấy mặt của Nhạc Hiên Lam, trong lòng cô bắt đầu không tình nguyện rồi.

Buổi sáng mấy ngày nay, cô ở trong nhà Nhạc Trương Phi, buổi trưa trở về phòng làm việc, thường không thấy Nhạc Hiên Lam, bởi vì anh làm việc ở phòng chụp ảnh khác, hôm nay vì chụp hình cho cô, nếu không chắc cũng sẽ không thấy anh.

Cuối cùng, Nhạc Hiên Lam phản đối không có hiệu quả, Trương Linh Ngọc vẫn phải mặc quần áo mà anh cho rằng rất lộ, bày ra tư thế trước ống kính của anh.

“Chuyên nghiệp một chút, đại nhiếp ảnh gia!” Nhạc Trương Phi ở một bên tức giận.

Nhìn đứa cháu này của cô, sau khi thấy Tiểu Linh thay quần áo, mắt nhìn chăm chăm, vẫn không quên lấy ánh mắt hung hãn nhìn người điều chỉnh ánh sáng và trợ lý, không cho phép nhìn chăm chăm vào Tiểu Linh.

Ch tới bây giờ Trương Linh Ngọc đều là cầm máy chụp hình cho người khác, thay đổi ngược lại rất khó thích ứng được.

“Linh Ngọc, thả lỏng một chút.” An ủi model là công việc của nhiếp ảnh gia, Nhạc Hiên Lam điều chỉnh hồi lâu, diendanmleeduyydon vẫn chưa chụp được.

Đối mặt với người con gái khác, anh có thể xem các cô ấy là tác phẩm, cho dù toàn thân cời sạch, chỉ cần ở trước ống kính của anh, anh có thể làm việc mà không suy nghĩ đến việc khác.

Nhưng bây giờ là nhìn Trương Linh Ngọc, anh chỉ cảm thấy tim anh đập rất nhanh, giống như một chàng trai chưa hiểu sự đòi, nhìn thấy người trong lòng, ngay cả cơ thể cũng có chút run rẩy.

“Phải làm sao để thả lỏng?” Trương Linh Ngọc lúng túng nói, vừa không biết tay chân phải đặt ở đâu, vừa sợ lộ ra hết.

“Cậu xem như nơi này chỉ có hai người chúng ta.” Anh nói, ánh mắt sắc bén quét về phía người điều chỉnh ánh sáng, nhưng mà hiển nhiên người điều chỉnh ánh sáng hoàn toàn không kiêng dè dáng vẻ này của anh, mắt vẫn dính Trương Linh Ngọc không rời.

Đáng chết! Anh nắm chặt thành quả đấm, tốn rất nhiều sức mới để mình không xông lên đánh người.

Ở đâu ra chỉ có hai người? Nhiều đôi mắt như vậy, chẳng lẽ muốn cô coi tất cả bọn họ đều là đầu gối sao?

Cô nhắm mắt lại, để trong lòng mình bình tĩnh một chút, mấy ngày nay huấn luyện ma quỷ cũng không phải là giả, Nhạc Trương Phi tốn rất nhiều thời gian để cô quen tiếp nhận ánh mắt của mọi người.

Mở mắt ra lần nữa, giống như biến thành người khác, cuối cùng Trương Linh Ngọc có thể bày ra tư thế hoàn mỹ và mỉm cười trước ống kính.

Trong lòng Nhạc Trương Phi âm thầm tán thưởng biểu hiện của Trương Linh Ngọc, quả nhiên trẻ con dễ dạy! Sau đó bà nhìn về phía Nhạc Hiên Lam.

“Đại nhiếp ảnh gia, nên nhấn play rồi!” Thật là không đủ chuyên nghiệp, sao có thể nhìn model đến ngây ngốc chứ?

Nhạc Hiên Lam thu hồi vẻ mặt hoảng hốt, nụ cười của Trương Linh Ngọc làm anh quên làm việc, cũng suýt chút nữa quên mình là ai, tim đập nhanh cầm máy chụp hình lên đề xuống nút chụp, gần như là ngừng thở chụp từng pó ảnh...

“Toàn bộ chụp lại.” Nhạc Trương Phi ném tấm hình vừa mới chụp xong đến trước mặt Nhạc Hiên Lam.

“Cô đang nói đùa à.” Nhạc Hiên Lam sửng sốt, Trương Linh Ngọc ngạc nhiên hô ra tiếng.

Chưa bao giờ có người nghi ngờ kỹ thuật của Nhạc Hiên Lam, ít nhất là sau khi anh nổi tiếng.

“Những tấm hình này rất tốt, nhưng không phù hợp với yêu cầu, không đủ hấp dẫn.”

“Cô nói thẳng là muốn cô ấy chụp hình cấp 3.” Giọng điệu của Nhạc Hiên Lam không hề hiền lành.

Cái gì gọi là không đủ hấp dẫn? Còn hấp dẫn hơn nữa? Cũng đã ăn mặc ít như vậy rồi.

“Không phải là vấn đề của con.” Nhạc Trương Phi nhìn về phía Trương Linh Ngọc, “Là vấn đề của con.”

Trương Linh Ngọc tròn to mắt, chỉ mình, “Con ạ?”

“Đúng.” Nhạc Trương Phi dùng giọng điệu chậm rãi nói: “Lúc đó trong lòng con đang suy nghĩ gì?”

Nghĩ cái gì? Trương Linh Ngọc giật mình, “Là chụp hình ạ.”

“Cô có từng nói với con chưa, phải nghĩ người chụp ảnh chính là người đàn ông con yêu mến...” Mặt Trương Linh Ngọc đỏ lên.

Không cần suy nghĩ giống như! Vốn chính là thế.

Cũng bởi vì là Hiên Lam, muốn cô thật sự là loi đưa tình trước mặt anh, cô sẽ xấu hổ đấy!

Nhạc Hiên Lam vì lời nói của Nhạc Trương Phi, cả khuôn mặt trầm xuống.

Người đàn ông Linh Ngọc yêu mến nhất? Là ai?

Bởi vì Linh Ngọc không cách nào coi anh là người đàn ông cô yêu mến, cho nên mới không đủ hấp dẫn sao?

Khi ý nghĩ này xuất hiện, toàn thân Nhạc Hiên Lam không thoải mái, chỉ cảm thấy giống như dạ dày bốc lên cuộn cuộn, trong đầu có âm thanh hỗn độn không ngừng thét lên làm lòng anh thấp thỏm nóng này.

Vốn anh cảm thấy cuộc đời mình tốt đẹp chẳng còn cầu gì hơn, nhưng bây giờ lại chột tan mất.

Người kia là ai vậy? Anh thật sự muốn hỏi, chỉ là lại cảm thấy quá đột ngột rồi.

Nhưng mà, Linh Ngọc là người phụ nữ của anh, tại sao anh không thể hỏi?

Tớ không có nói muốn gả cho cậu!

Lời nói từ chối anh của Trương Linh Ngọc vào mấy ngày trước, lúc này hiện ra ở trong đầu.

Anh vốn tưởng rằng cô giận dữ, thì ra là bởi vì đã sớm có người trong lòng rồi sao?

Tại sao không nói cho anh? Nếu như anh sớm biết, nhất định sẽ không làm chuyện đó với cô... Ít nhất anh sẽ chúc phúc cho cô, nhưng lúc này Nhạc Hiên Lam bắt đầu nghi ngờ, anh chưa bao giờ cho rằng mình là người phong độ đó?

Anh hy vọng Linh Ngọc hạnh phúc, nhưng trước giờ chưa nghĩ tới hạnh phúc của cô cũng không nhất định phải cho anh, ý nghĩ này làm anh thật sự rất đau khổ, anh bắt đầu biết mình không chịu nổi, nhưng phải đối mặt.

Suy nghĩ vòng vo trăm nghìn lần, lại chỉ làm mình chìm vào đầm lầy mà anh không cách nào đoán trước được.

Nhạc Hiên Lam đổ kị đến sắp điên cuồng, khó chịu buồn bã lại đè nén làm anh chỉ có thể trầm mặc.

Đột nhiên cảm thấy không khí vô cùng quý dị, Nhạc Trương Phi xoay người, thấy sắc mặt Nhạc Hiên Lam hung hăng trắng bệch.

“Con làm sao vậy? Không thoải mái à?”

Trương Linh Ngọc lo lắng nhìn về phía anh.

Có phải gần đây công việc quá mệt mỏi không? Vậy mà cô không phát hiện ra, cô khó chịu lại đau lòng, tự trách mình không thôi.

“Không có việc gì, đầu con có chút đau.” Anh thuận miệng nói cho có, giọng nói có chút khàn.

“Vậy con phải đi nghỉ ngơi, chuyện của Tiểu Linh, cứ làm theo cô vừa nói.” Nhạc Trương Phi nói.

“Cái gì?” Nhạc Hiên Lam hơi ngạc nhiên, lúc này anh không chú ý nghe.

“Cô tìm người khác chụp hình cho Tiểu Linh, nếu các con cứ lằng nhằng như vậy, cũng không phải là cách.” Dù sao Hiên Lam còn có những công việc khác, cũng bởi vì Linh Nhỏ để ý đến mối quan hệ của hai người mà không tự nhiên, biến thành người khác chụp có lẽ sẽ khá hơn một chút.

Chỉ là những lời này lại làm cho nét mặt của Nhạc Hiên Lam càng thêm âm trầm.

Muốn tìm ai thay thế chụp hình cho Linh Ngọc? “Người đàn ông cô yêu mến” sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thì Phải Ấn Em Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 8.1

Edit: Tịnh Hào

Phòng chụp ảnh A ở trụ sở chính Tùng Cơ, Tân Ny đang tham gia chụp ảnh cuộc thi tuyển chọn, thật ra với lai lịch của cô ta, từ bao năm nay làm người phát ngôn tuyên truyền, tìm ra được tác phẩm xuất sắc là có thể, nhưng vị đại tiểu thư này vừa nghe nói là Nhạc Hiến Lam chụp ảnh, nói gì cũng muốn chụp lại.

Nhưng mà bầu không khí nơi làm việc tựa như lâm vào bão áp suất thấp, mỗi nhân viên làm việc cũng run rẩy làm bốn phần công việc của mình, ngay cả Tân Ny cũng không dám giờ tính câu kinh của tiểu thư.

Nhạc Hiến Lam để máy chụp hình xuống, cả ngày hôm nay sắc mặt của anh không tính là tốt lắm, giờ phút này càng thêm mưa gió sắp đến.

“Chờ model thật sự chuẩn bị muốn bắt đầu làm việc, mới đến tìm tôi nữa.” Giọng nói của anh âm trầm nói những lời này, sau đó cũng không quay đầu lại rời khỏi phòng chụp ảnh.

Tân Ny uất ức đỏ cả hốc mắt, chỉ là cô ta trẻ tiến độ hơn so với bình thường thôi mà, anh cần gì phải nghiêm khắc như thế?

Người đại diện Sơn Hạ Thành đã vội vàng chạy tới an ủi.

“Nhạc Hiến Lam đó đang làm gì thế? Rõ ràng là chính cậu ta không kìm chế được tâm tình, vậy mà quay ngược lại trách cô.”

Người sáng suốt cũng nhìn ra được, từ trước đến giờ Nhạc Hiến Lam đối xử với người khác nho nhã cũng hay thất thường.

Bình thường, yêu cầu của anh rất nghiêm khắc, nhưng chưa bao giờ nặng lời với phái nữ, anh nổi tiếng là nhẫn nại với công việc, anh yêu cầu mọi người làm việc phải có trăm phần trăm chuyên nghiệp, nhưng tuyệt đối sẽ không vô lễ tự mình tức giận.

Hôm nay Nhạc Hiến Lam, vẻ mặt vẫn lạnh lùng, ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng làm người khác cảm thấy nồng nặc mùi thuốc súng.

Trương Linh Ngọc được phân đến phòng B, Nhạc Trương Phi giúp cô tìm nhiếp ảnh gia, là tiền bối từng hợp tác với Nhạc Hiến Lam, trước kia từng chụp hình cho công ty điện ảnh, tên là Phòng Minh Uy.

Có giao tình với Nhạc Trương Phi, trong ngành này có tên là “đại sư”, lại là Phòng Minh Uy nổi tiếng quốc tế đặc biệt cử đại đạo diễn đương kỳ lúc trước giúp đỡ.

Tâm tình Nhạc Hiến Lam buồn rầu bước ra khỏi phòng A, vốn chỉ muốn tùy ý đi dạo, không biết thế nào lại đến phòng B.

Toàn bộ tinh thần đều tập trung vào chụp ảnh, nhiếp ảnh gia và model không chú ý tới anh.

Dưới sự chỉ dẫn của Nhạc Trương Phi, Trương Linh Ngọc nắm giữ bí quyết rất nhanh, có lẽ là bởi vì không quen nhóm nhân viên này, cho nên cô rất tự nhiên, hơn nữa tiến vào trạng thái không coi ai ra gì.

Tướng tượng người đàn ông bên máy chụp hình kia là Nhạc Hiến Lam, là người đàn ông cô yêu, cực kỳ không giống với anh tự chụp cho cô, là lý do gì cô cũng không nói ra được, nhưng mà dưới tình huống như vậy, cô thật sự không khẩn trương nữa, bởi vì có thể thả lỏng mình, dùng ánh mắt và động tác cơ thể tận tình quyến rũ “anh”.

“Rất hoàn mỹ!” Nhiếp ảnh gia tiếp tục chỉ huy động tác của cô, “Mắt nhìn trên đất, chụp tám nữa”

Nhạc Hiến Lam nhìn động tác của Trương Linh Ngọc, giờ tay nhấc chân, mắt nhìn xung quanh, toàn bộ đều là phong tình vạn chủng khó dùng lời diễn tả được, cùng sức quyến rũ làm người khác nín lặng, mà biểu hiện như vậy là vì “một người đàn ông khác”!

Rốt cuộc loại đàn ông lời thôi léch thếch, gương mặt là râu quai nón có chỗ nào tốt? Chẳng qua do liên quan đến công việc mà anh ta và Linh Ngọc tiếp xúc qua vài lần, vậy mà Linh Ngọc lại yêu anh ta, thậm chí anh ta còn lớn hơn Linh Ngọc mười mấy tuổi.

Đột nhiên cảm thấy ngực giống như có gì đó đâm vào rất khó chịu, làm người ta đau đớn hít thở không thông, cả người đều bị đè nén, anh tức giận xoay người rời đi.

Liên tiếp mấy ngày, Nhạc Hiến Lam vẫn bày gương mặt thối, vốn đã ít chạm mặt với Trương Linh Ngọc, nhưng bây giờ thấy cô buồn bức không nói lời nào, cộng thêm việc đến gần bán kết, buổi sáng Trương Linh Ngọc ở nhà Nhạc Trương Phi huấn luyện, buổi chiều còn phải xin phép nghỉ vì diễn tập cho trận bán kết, thời gian hai người gặp mặt càng ít hơn.

Mỗi lần Trương Linh Ngọc về nhà, gara vẫn trống không, Nhạc Hiến Lam vẫn chưa trở về.

Nhạc Hiến Lam trở nên sợ về nhà, đương nhiên anh muốn hỏi rõ Trương Linh Ngọc, nhưng lại sợ nghe được kết quả sẽ làm cho anh khổ sở từ trong miệng cô. Anh không dám đối mặt với cô, bởi vì sẽ làm anh nhớ đến biết bao buổi tối, anh buông bỏ tất cả lý trí, quên đi tình yêu từng gây cho anh sợ hãi, điên cuồng si mê yêu cô. . .

Anh luôn quyến luyến những nơi có thể bao dung mà không cần lý do, cũng chịu đựng anh suy sụp, ví dụ như quán rượu, hộp đêm, có khi là phòng làm việc yên tĩnh không một bóng người.

Tiếp tục như vậy không phải là cách... Có lúc anh sẽ say đến mờ mịch, nhưng lúc tỉnh táo, anh lại sợ bản thân mình sắp mất đi, hoặc là đã sớm bỏ lỡ tất cả.

Anh không thể đè nén được những suy nghĩ đau đớn chua xót và tinh thần mệt mỏi, người đàn ông Trương Linh Ngọc yêu sâu đậm có tiếp nhận Linh Ngọc không? Hay là, anh nên dừng cảm và quyết tâm, cho dù lòng của Linh Ngọc ở trên người ai, anh cũng muốn tiếp tục tự mình mở miệng nói ước hẹn, sau này có một ngày nào đó có lẽ Linh Ngọc sẽ yêu thương anh...

Ít nhất khi anh nghĩ đến làm sao bù đắp hạnh phúc trước kia cho Trương Linh Ngọc, anh tạm thời quyết định trốn tránh.

Nhưng mà Nhạc Hiên Lam trầm mặc, chỉ để Trương Linh Ngọc bắt đầu đi vào bế tắc mà thôi.

Sức khỏe của anh có khá hơn chút nào không? Công việc nhiều như vậy, trợ lý của anh có giúp anh tốt không? Lòng của Trương Linh Ngọc thường không yên nghĩ tới những vấn đề này.

Hôm nay thật vất vả mới có một buổi chiều rảnh rỗi, trở về phòng làm việc một chuyến, Nhạc Hiên Lam thấy cô vẫn nghiêm mặt.

“Hiên Lam” Trương Linh Ngọc nhỏ tiếng gọi, cô lo lắng không phải anh đang trách cô chứ? Bởi vì ngày đó lúc chụp hình giúp cô, cô không biểu hiện tốt, cho nên bây giờ đổi thành người khác chụp cho cô.

Lòng Hiên Lam tự ái cao, không cho phép mình không bằng người khác ở lĩnh vực chuyên môn của mình.

“Thật ra lúc cậu chụp hình cho tớ...” Cô ngập ngừng không biết giải thích từ đâu.

“Mọi người mau đến xem đi!” Nhiếp ảnh gia Tiểu Lâm ở phòng làm việc, hô gọi từ bên ngoài chạy vào, “Hình chị Linh muốn tham gia đấu bán kết truyền ra ngoài rồi! Tôi vừa mới đi đến phòng làm việc Minh Uy, bọn họ đưa cho tôi...”

Một nhóm người lập tức vây quanh Tiểu Lâm, nửa là tò mò, nửa là hưng phấn tranh nhau xem hình, Tiểu Lâm lấy hình đưa đến trước mặt Trương Linh Ngọc, “Hình là của chị Linh, đương nhiên phải để chị ấy xem trước.”

Trương Linh Ngọc nhìn về phía Nhạc Hiên Lam, anh cứ thế ở một bên sắp xếp máy ảnh và thiết bị của anh, tâm tình càng nặng nề, nhưng mọi người ồn ào chỉ đành phải lấy hình ra.

“Ồi mẹ nó!” Tiểu Lâm huyýt sáo, những người khác cũng chặc chặc khen ngợi.

“Thật là xinh đẹp, chị Linh, chị dựa vào những tấm hình này nhất định sẽ vô địch đấy!”

“Cho tới bây giờ chị cũng không biết, ánh mắt của em quyến rũ như vậy!” Chị La thở dài.

“Lão đại, anh xem! Chị Linh thật xinh đẹp, cầm những tấm hình này đi ra, nhất định sẽ có một đám đàn ông đuổi theo chị Linh...”

Lời của Tiểu Lâm còn chưa nói hết, Nhạc Hiên Lam liền nặng nề buông máy ảnh trên tay xuống, làm mọi người thờ hốt vì kinh ngạc.

“Lão đại. . . .” Cái này rất quý đấy!

Nhạc Hiên Lam đứng dậy, cầm áo khoác và cái chìa khóa, cũng không quay đầu lại đi ra phòng làm việc.

Một lúc lâu, một nhóm người bị dọa đến ngốc mới lấy lại tinh thần.

“Lão đại uống nhầm thuốc à?”

Chị La và Tiểu Lâm liếc mắt một cái.

“Em tự vạch áo cho người xem lưng à?” Cái này gọi là ghen! Quả nhiên đám đàn ông sẽ không hiểu được.

Lòng của Trương Linh Ngọc như rơi vào trong vực sâu không đáy, hốc mắt hơi đỏ, muốn đuổi theo đi ra ngoài rồi lại lùi bước.

Quả nhiên Hiên Lam không tha thứ cho cô! Cô nên làm thế nào đây, mới có thể để Hiên Lam tha thứ cho cô?

Nhạc Hiên Lam vẫn không về nhà, Trương Linh Ngọc vì muốn làm hòa với anh, chống đỡ cơ thể mệt mỏi và mí mắt nặng trĩu do huấn luyện cả ngày đợi anh cả đêm, vì vậy buổi sáng liền lấy đôi mắt gấu mèo 0.0 xuất hiện ở chỗ ở của Nhạc Trương Phi.

“Con đứng lại cho cô!” Nhạc Trương Phi vừa thấy Trương Linh Ngọc bước vào nhà của mình, đôi tay chống hông, “Không phải cô đã nói với con, thiếu ngủ và thiếu khuya và kẻ thù lớn nhất của sắc đẹp sao, con xem con một chút đi... con muốn đứng trên sân khấu hóa vai thành gấu mèo con hay là cây hương?”

Trương Linh Ngọc chếp miệng, ngày hôm qua cô chờ một buổi tối, Hiền Lam không về nhà cũng không quan trọng, mà ngay cả điện thoại cũng không nhận.

Không ngờ bọn họ sẽ vì chuyện tuyển chọn mà đến mức này, sớm biết như thế, bằng không ngay từ đầu cô sẽ đồng ý với mẹ đi Paris, ít nhất Hiền Lam sẽ không ghét cô...

“Làm cái gì?” Nhạc Trương Phi nhíu mày, nhìn nước mắt Trương Linh Ngọc rơi xuống.

Trương Linh Ngọc càng nghĩ càng buồn, cô đã khóc cả đêm, nhưng chỉ cần nghĩ đến nơi bị thương vẫn không nhìn được muốn khóc.

“Con không muốn tham gia cuộc tuyển chọn nữa! Hu hu...” Cô đáng thương tội nghiệp đứng trước mặt Nhạc Trương Phi, mu bàn tay không ngừng lau đi những giọt nước mắt kia, nhưng nước mắt lại không ngừng chảy xuống.

“Con không muốn ở cùng một chỗ với Hiền Lam sao?” Đôi tay Nhạc Trương Phi ôm ngực, ánh mắt yên tĩnh hỏi.

Hai đứa nhỏ này sao thế? d d l q đ Không phải mấy ngày trước còn tốt sao?

Vừa hỏi, làm Trương Linh Ngọc vốn khóc thút thít, biến thành gào khóc, suýt chút nữa Nhạc Trương Phi muốn đưa tay che lỗ tai.

“Hiền Lam không cần con nữa! Con còn tham gia cuộc tuyển chọn là gì? Hu hu...”

Nhạc Trương Phi giờ hai tay đầu hàng, phổi của con bé này lớn thế, có thể sẽ khiến mọi người trong vòng 100 mét tưởng bà ngược đã học sinh mình.

Để cô tiếp tục đứng ở đằng kia khóc cũng không phải là cách, Nhạc Trương Phi bảo Trương Linh Ngọc đi vào phòng khách, rót ly trà cho cô, đợi cô khó khăn bình tĩnh lại, mới cần thận đưa ra câu hỏi.

Trương Linh Ngọc vẫn không nhìn được kẻ nức nở, Nhạc Trương Phi lại ôm gò má, cảm thấy đôi vợ chồng này vừa bức mình vừa buồn cười.

Cháu trai ngốc của bà rõ ràng ghen tuông đến nội thương, còn định tiếp tục giả vờ lạnh lùng tự cao tự đại sao?

Chỉ là nếu bàn về ngốc, thì con bé này cũng ngốc...

“Đừng khóc!” Tay của Nhạc Trương Phi giờ giờ, “Hôm nay cho con nghỉ một ngày, con nghỉ ngơi cho tốt, cô thay con đi nói chuyện rõ ràng với Hiền Lam.” Nói cho cùng, chuyện này cũng là do bà gây ra, bà nào biết tên nhóc Hiền Lam kia ghen lớn như vậy? Biến thành người khác chụp hình cũng không được.

Trương Linh Ngọc nghe vậy, ngưng khóc thút thít, mắt thô long lạnh trợn to.

“Thật à?” Cô cô thật là người tốt đấy!

Nhạc Trương Phi gật đầu một cái, “Con ở nơi này của cô nghỉ ngơi trước, thuận tiện chờ tin tức của cô.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thì Phải Ấn Em Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 8.2

Edit: Tịnh Hào

Trước khi Nhạc Trương Phi đến phòng làm việc chụp ảnh Phong Nhạc, gọi cho Phòng Minh Uy - người chụp hình cho Trương Linh Ngọc.

“Chuyện chính là như vậy, nếu như anh còn muốn mời em ăn cơm, thì nhớ thay em làm cho tốt.” Nhạc Trương Phi vừa thưởng thức ngón tay bóng loáng thon nhỏ của mình và hoa văn trên ngón tay, vừa nói.

“Chuyện em muốn xử lý, có chuyện nào mà anh không bắt chấp gian nguy thay em hoàn thành?” Phòng Minh Uy ở đầu dây bên kia thờ dài, trên nét mặt cương nghị và nghiêm túc có đường nét mềm mại, “Nhưng mà em muốn anh can thiệp vào tình cảm của người khác, chuyện này anh không làm được.”

“Em bảo anh can thiệp vào chuyện tình cảm của người khác khi nào hả?” Nhạc Trương Phi tức giận nói, “Em muốn anh thay em khuyên giải con bé, sau khi anh đến nhà em thì gọi điện thoại cho em, nhất định phải để con bé nói ra hết tất cả mới được.”

“Em rất rảnh rồi đấy nhỉ? Vừa làm hậu bối vừa kiêm luôn bà mai.”

“Em chỉ có một đứa cháu trai thôi!” Nhạc Trương Phi nhu mì cười, “Nó tựa như con của em, dĩ nhiên người mẹ hy vọng đường tình của con trai thuận lợi

rồi, sớm ngày cưới được cô gái mình thích.”

Đĩ nhiên, đây là một nửa nguyên nhân, từ trước đến giờ quan niệm gia đình của bà luôn mờ nhạt, không có được tình thương của mẹ, mặc dù nửa nguyên nhân chính là bà tuyệt đối muốn cho Tiểu Linh tiến vào cuộc thi đấu! Đây là tên tuổi một đời liên quan đến bà.

“Yên tâm đi, anh sẽ thay em làm tốt.” Phòng Minh Uy nói.

Xe dừng lại ở trước cao ốc phòng làm việc chụp ảnh Phong Nhạc.

Nhạc Trương Phi vừa vào đến phòng làm việc chụp ảnh Phong Nhạc, lập tức kéo Nhạc Hiến Lam đang muốn đến Hi Nhà chụp hình cho một model khác.

“Làm cái gì ạ? Con còn có công việc.” Nhạc Hiến Lam thật sự không cường được người cô này của anh.

“Tiểu Linh té xỉu.” Nhạc Trương Phi không khó lộ ra vẻ mặt lo lắng.

Mặt Nhạc Hiến Lam liền biến sắc, những chuyện khác cũng bị ném ra ngoài chín tầng mây, anh khẩn trương hỏi: “Tại sao té xỉu?”

“Có lẽ là quá mệt mỏi!” Nhạc Trương Phi lén quan sát về mặt của anh, “Mấy ngày nay huấn luyện tương đối nghiêm khắc, hơn nữa con bé còn khóc cả đêm hôm qua...”

“Cô ấy làm sao vậy ạ?” Nghe thấy cô đau lòng khổ sở, lòng Nhạc Hiến Lam cũng nín chặt.

Tại sao khóc? Cho tới bây giờ cô đều thoải mái và tràn đầy sức sống mà!

“Cho nên cô mới đến tìm con đây! Con đi xem con bé đi, nói không chừng có thể giải quyết phiền muộn giúp con bé!”

Nhạc Hiến Lam đi theo Nhạc Trương Phi rời khỏi cao ốc, nội tâm lại sôi trào.

Anh nên đi thăm cô sao? Dù sao anh không phải là người kia trong lòng của cô, cho dù đến thăm thì có ích lợi gì?

Nhưng vì sao cô khóc? Có phải Phòng Minh Uy ức hiếp cô không? Nhạc Hiến Lam siết chặt thành quả đấm.

Cái tên kia, cũng không nghĩ lại mình đã bốn mươi mấy tuổi rồi, vậy mà ức hiếp Linh Ngọc...

Nếu là như vậy, làm sao anh có thể nhìn Linh Ngọc rơi nước mắt vì người đàn ông khác?

Nhạc Hiến Lam cùng Nhạc Trương Phi ngồi lên xe, anh biết anh không muốn đối mặt với sự thật Linh Ngọc yêu người khác cỡ nào, nhưng trong lòng anh đau đớn mãnh liệt không thôi vẫn áp đảo tất cả sự không vui.

Nếu như cô không thích anh, ít nhất có thể khóc ở trong lòng anh, điều này cũng đủ rồi.

Nhạc Hiến Lam nhìn cảnh tượng ngoài cửa xe, về mặt mệt mỏi rồi lại lo lắng muốn mau mau nhìn thấy Trương Linh Ngọc, không chú ý sau khi Nhạc Trương Nhi thành thạo nhận điện thoại, cười đắc ý vì mình anh mình cơ trí.

Xe lái vào gara nhà họ Trạch, Nhạc Trương Phi dẫn anh đi tới phòng ở lầu hai, toàn bộ tâm trí của Nhạc Hiến Lam đều đang lo lắng cho Trương Linh Ngọc, không phát hiện người làm vườn cao to và quần gia cũng đi lên lầu theo.

“Linh Ngọc đâu?” Nhạc Hiến Lam hỏi.

Ngón trỏ Nhạc Trương Phi đặt ở trên môi, lúc này có tiếng khóc thút thít truyền đến từ phòng bên kia.

“Em đừng có khóc, em vẫn chưa trả lời anh...” Phòng Minh Uy đau đầu, anh ta vừa thấy con gái khóc liền nhưc đầu!

Nhạc Hiến Lam nghe thấy giọng nói của tình địch, sắc mặt trầm xuống, nắm tay thành quả đấm phát ra tiếng, tại sao Linh Ngọc khóc suốt mướt ở trước mặt người này?

Vốn lửa ghen đầy bụng, cùng đau lòng vì Trương Linh Ngọc, lúc này tất cả đều bạo phát ra, Nhạc Hiến Lam muốn lao ra đánh anh ta một trận, lại để Nhạc Trương Phi dùng ánh mắt ra hiệu cho hai người đàn ông phía sau ngăn cản Nhạc Hiến Lam.

“Hiên Lam chán ghét em, em không muốn tham gia cuộc tuyển chọn nữa.” Trương Linh Ngọc thút thít nói.

Phòng Minh Uy vừa tới, liền hỏi cô chuyện muốn bỏ thi, nhớ đến chỗ đau lòng và buồn bực, Trương Linh Ngọc liền khóc.

“Tại sao cậu ấy chán ghét em? Anh cảm thấy cậu ấy rất thích em mà!” Phòng Minh Uy nói.

Chuyện này căn bản chỉ cần là người có mắt đều nhìn ra được, cho dù là quá khứ hay là hiện tại, từ trước đến nay Nhạc Hiến Lam đều rất bảo vệ Trương Linh Ngọc, đây cũng là lý do tại sao tính cách ngốc nghếch trong ngốc nghếch này của Linh Ngọc, lại có thể sống trong vòng lân cận này.

Cho dù cô chịu nhiều vất vả, độ phối hợp rất cao, nhưng không biết đeo mặt nạ, không biết giao tiếp nịnh hót sẽ đắc tội rất nhiều người, không cần nghĩ cũng biết là ai giúp cô giải quyết hậu quả, yên lặng thu cô ở dưới cánh chim.

Trương Linh Ngọc ngẩng đầu lên, ánh mắt long lanh như nước nhìn về phía anh ta.

“Bởi vì anh ấy giận em không biểu hiện tốt, khiến tác phẩm của anh ấy kém hơn người khác.”

“Nếu như cậu ấy tức giận bởi vì chuyện này, cũng sẽ không có địa vị như ngày hôm nay, em đi theo bên cạnh cậu ấy lâu như vậy, chẳng lẽ em cho rằng cậu ấy là loại người không thừa nhận thất bại sao?”

“Nhưng” Trương Linh Ngọc cau mày lại, chủ nói không sai, trong quá khứ Hiên Lam đã từng trải qua vô số lần thất bại, nhưng mới có thể tạo ra anh như ngày hôm nay.

“Nhưng anh ấy rất tức giận.” Cô không biết tại sao anh tức giận, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có nguyên nhân này thôi!

“Có lẽ cậu ta bởi vì ghen tỵ!” Cùng là đàn ông, nên anh ta rất hiểu.

“Ghen tỵ cái gì? Em lại không có làm gì để anh ấy ghen tỵ.” Cô uất ức chẹp miệng.

Phòng Minh Uy tức giận: “Cậu ấy ghen tỵ anh, được không?”

“Tại sao?” Ghen tỵ râu của anh ta nhiều hơn của anh sao? Hiên Lam đẹp trai hơn chú, có gì tốt mà ghen tỵ?

Phòng Minh Uy vỗ vỗ cái trán.

“Bây giờ anh mới biết tại sao Tiểu Trương muốn nhúng tay vào, nếu không nhúng tay, các cô cậu chỉ biết buồn bực, luôn hiểu sai ý, đến bảy tám chục tuổi còn chưa có kết quả. Linh Ngọc, em nghĩ lại xem đàn ông sẽ vui vẻ khi người con gái mình thích làm dáng ông ọ trước mặt đàn ông khác sao?”

Trương Linh Ngọc đỏ mặt, lúng túng nói: “Không phải anh ấy yêu em, anh ấy chỉ cảm thấy phải chịu trách nhiệm với em, hơn nữa em sẽ căng thẳng trước ống kính của anh ấy!”

“Tại sao căng thẳng?”

“Cô nói, phải nghĩ người đàn ông bên kia ống kính chính là người đàn ông mà mình yêu mến, nhưng mà tưởng tượng rất dễ dàng, sự thật ở sau ống kính lại là một chuyện khác...”

Phòng Minh Uy sờ sờ lên cái cằm râu ria.

Đây coi như là gián tiếp tỏ tình chứ nhỉ? Quả nhiên anh ta có thiên phú nói chuyện, nhưng mà bên kia chậm chạp không có động tĩnh, xem ra Tiểu Trương muốn anh ta tiếp tục hỏi thêm nhiều chuyện bát quái hơn, vì thế anh ta đành bắt đầu nói: “Nói như vậy, bởi vì em thích cậu ấy, mới không thể để cho cậu ấy chụp đúng không?”

Trương Linh Ngọc cúi đầu không còn gì để thấp hơn nữa, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

“Nhưng anh nghe Tiểu Trương nói, cậu ấy là bạn trai của em gái em, nhưng em lại giới thiệu cho hai người họ quen nhau, nếu như em thích Nhạc Hiên Lam, tại sao phải làm như vậy?” Dựa theo chỉ thị của Tiểu Trương trong điện thoại, nhiệm vụ cũng bao gồm chuyện đào ra nợ cũ năm xưa, nói là để tránh sau này hai đứa nhỏ có khúc mắc.

“Bởi vì, Oánh San thích Hiên Lam, sau khi Hiên Lam thấy Oánh San, cũng rất vui mừng.” Chủ thật đáng ghét, sao lại đào lên vết sẹo năm xưa của cô? Nghĩ lại chuyện cũ mà kinh hãi, vừa nghĩ tới buổi tiệc bị người ta hình dung thành “cuộc gặp gỡ của hoàng tử và công chúa xinh đẹp”, cô liền buồn bực muốn khóc.

“Sau đó?” Phòng Minh Uy nghe thấy mà mờ mịt không hiểu, lúc đó anh ta nhìn thấy người nhà của Tiểu Trương cũng rất vui mừng đấy! Cũng không thể bởi vì thế này, liền nói anh ta yêu người nhà Tiểu Trương chứ?

“Em nghĩ bọn họ vừa gặp đã yêu! Dù sao em không giống như con gái, đứng chung một chỗ với anh ấy, giống như vịt con xấu xí đứng cạnh thiên nga, anh ấy ở cùng với Oánh San, xem ra mới giống như hoàng tử cùng công chúa. . . .” Hốc mắt Trương Linh Ngọc lại đỏ, trong lòng ề ề, giọng nói buồn bã vừa đáng thương, “Hiên Lam thích Oánh San là chuyện rất tự nhiên, hai người đều là người em thích, đương nhiên muốn giúp đỡ để bọn họ được hạnh phúc.”

“Cho dù em rõ ràng thích cậu ấy, cũng muốn đưa cậu ấy cho em gái mình? Em gái em biết ý của em, còn muốn ở cùng với cậu ấy sao?”

“Oánh San nói thích anh ấy mà! Em ấy không biết em thích Hiên Lam nên mới nói như vậy, em ấy cũng không cố ý.” Oánh San là cô công chúa nhỏ, tiểu tiên nữ, dĩ nhiên sẽ không làm như vậy.

Nhưng cô vẫn rất buồn.

“Mặc dù từ nhỏ đến lớn chỉ có Hiền Lam giúp đỡ em, nhưng đây chẳng qua là bởi vì anh ấy cảm thấy em khá ngốc nghếch nhỉ? Tất cả mọi người đều thích Oánh San, đương nhiên anh ấy cũng thích em ấy, em một mình cũng không sao...” Năm đó cô một mình trốn đi tự an ủi mình như thế, nhưng vẫn như năm đó, nói xong, cuối cùng không tự chủ được rơi nước mắt.

Dáng người của cô cao, vừa giống như con trai, một mình cũng sao không sao, cô có thể tự mình bảo vệ, cho dù đó là vì không ai muốn bảo vệ cô, cô đành phải tự lập tự cố gắng, vậy cũng không sao cả, bởi vì cô quen rồi...

Nhưng cô rất hâm mộ những cô gái khác! Cô chỉ có thể giấu giếm mộng này ở trong lòng, cô thật sự hy vọng có một cậu con trai đưa hoa hồng cho cô, nói muốn làm người yêu của cô, nắm tay cô giống như bảo vệ bảo bối quý báu, che chở cô.

Nếu không phải đêm đó Hiền Lam xem cô như là Oánh San, anh sẽ yêu cô sao?

Cô ở bên cạnh anh nhiều năm như vậy, đã sớm hiểu, cô ở bên cạnh anh chỉ là anh em, anh bảo vệ cô cũng xuất phát từ tình bạn, cho dù cô thăm động lòng vì anh dịu dàng, nhưng lại phải tự nói với chính mình dịu dàng như vậy không liên quan đến tình yêu.

Nhưng ít nhiều anh xem cô như là Oánh San, để cô có mấy ngày mơ giấc mơ thật đẹp, bây giờ tác dụng của ma pháp đã hết rồi, cô sớm nên tỉnh táo, nhưng có thể đừng để Hiền Lam ghét cô được không?

Cửa phòng bị kéo ra, Phòng Minh Uy đứng lên, xem ra nhiệm vụ của anh ta đã kết thúc.

Trương Linh Ngọc vẫn cúi đầu nghẹn ngào khóc nức nở.

Nhạc Hiền Lam cùng Nhạc Trương Phi đi vào, về mặt của Nhạc Hiền Lam thâm trầm, không nhìn ra cảm xúc chấn động của anh

Nhạc Trương Phi và Phòng Minh Uy thành công lui người, cùng nhau rời khỏi phòng.

“Ngủ ngốc.” Giọng nói của Nhạc Hiền Lam mơ hồ run rẩy, không nhìn được vừa tức vừa đau lòng nói: “Em thật sự thật rất ngốc.” Ngực anh tràn đầy kích động, không nở, còn có giống như sự vui sướng khi mất mà có được lại, chỉ là Trương Linh Ngọc y hệt con mèo ngốc khóc khi bị vứt bỏ, làm lòng anh không rảnh cảm nhận sự vui sướng kia.

Nếu không phải cô vô và Phòng Minh Uy giúp đỡ, có lẽ cả đời cô cũng sẽ không nói tâm ý của mình ra khỏi miệng.

Mà cho đến giờ phút này, rốt cuộc Nhạc Hiền Lam mới hiểu, sự trốn tránh của mình, lại làm tổn thương Linh Ngọc sâu như vậy, điều này làm anh cảm hận tâm tình đã điều của mình cỡ nào.

Về mặt của Oánh San mỉm cười với anh, nhiều năm qua vẫn quanh quẩn trong lòng anh, chẳng biết âm hồn kia đã sớm tan thành mây khói từ lúc nào.

Thì ra là, ngăn cản mình đối mặt với khúc mắc kia không phải là âm hồn của Oánh San, mà chính là anh.

Trương Linh Ngọc cảm thấy mình quá nhớ Nhạc Hiền Lam rồi, vậy mà lại nghe nhầm.

“Anh không cần giả vờ tiếng của Hiền Lam để mắng em, đừng tưởng rằng như vậy em sẽ ngoan ngoãn để anh mắng em.” Cô cũng cáu kỉnh đấy! Nếu không tại sao Hiền Lam lại gọi cô là con hổ nhỏ.

Nhạc Hiền Lam thở dài, ngồi xuống bên người cô, “Anh làm gì phải tự giả giọng nói của mình?” Anh thuận tay lấy khăn giấy ra.

Trương Linh Ngọc ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn anh.

Đôi mắt đầm lờ mờ, thấy không rõ ràng lắm, nhưng mà thật sự là Nhạc Hiền Lam, anh đang ngồi ở bên cạnh cô, về mặt dịu dàng nhìn cô giống như trong quá khứ.

Hiền Lam ôm lấy cô từ phía sau, để cô ngồi ở giữa hai chân anh, cầm một xấp giấy lau gương mặt khóc đến đỏ của cô.

“Lau nước mũi đi, em đã biến thành mặt mèo chính cống rồi.”

Trương Linh Ngọc nghe lời làm theo.

“Em xem mắt của mình đi, sưng thành như vậy.” Nhạc Hiền Lam vừa lau nước mắt, nước mũi của cô, vừa đau lòng nói, “Sau lại ngốc nghếch trốn một mình khóc hu hu hả?”

Trong quá khứ, cô chính là ở sau lưng anh, đáng thương tội nghiệp một mình rơi nước mắt sao?

Nhạc Hiền Lam đỡ trán của cô, trải qua những ngày tháng này, anh không thể nào ôm cô vào lòng vỗ về nước mắt của cô, đau lòng vì vành mắt đỏ.

Thành công tạo ra một ngọn núi nhỏ “hoàn thành” mới lau sạch sẽ khuôn mặt của Trương Linh Ngọc, Nhạc Hiền Lam không nhìn được hôn rồi lại hôn trên má cô, hai cánh tay vòng chặt quanh cô.

“Thật xin lỗi.” Nhạc Hiền Lam hôn gương mặt của Trương Linh Ngọc, giọng nói bởi vì cổ họng căng lên mà mất tiếng rồi.

Trương Linh Ngọc còn có chút sững sờ, không phản ứng kịp.

Cô ngủ thiếp đi sao? Tại sao chú lại biến thành Hiền Lam? Hơn nữa, còn không giận cô nữa rồi.

Nhạc Hiền Lam dí má vào cô, ôm thật chặt, như muốn làm cơ thể của cô và của anh dây dưa thật chặt.

“Hiền Lam?” Thật sự là anh, là mùi vị của anh, giọng nói của anh, còn có ngực của anh.

“Đều là anh không tốt, anh không nên trốn tránh.” Anh vừa đau lòng vừa yêu thương nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ tươi của cô, ôm cô giống như rất sợ cô biến mất, “Anh muốn giữ em ở bên người mãi mãi, cũng không dám thừa nhận anh yêu em...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thì Phải Ăn Em Trước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chương 9

Edit: Tịnh Hào

Nhạc Hiền Lam và Trương Linh Ngọc về đến nơi ở, dọc theo đường đi Trương Linh Ngọc vẫn căng thẳng lo lắng sợ anh tức giận, nếu như không phải Nhạc Hiền Lam nắm lấy một tay của cô, có lẽ cô sẽ không ngừng cuộn ngón tay mình lại.

Cô cúi đầu, bắt đầu không hiểu rõ tâm tư của anh rồi, vốn vừa dịu dàng và cung chiều ôm cô hôn, dùng giọng nói say chết người dụ dỗ cô, gọi cô là mèo ngọc nhỏ, còn nói với cô...

Trương Linh Ngọc nghĩ đến câu nói mà anh nói bên tai cô, cả khuôn mặt đã đỏ thành trái cà chua.

Không phải cô nằm mơ chứ? Anh nói anh yêu cô! Làm cả trái tim cô đập loạn không dứt, kết quả vừa đi khỏi căn phòng kia, sắc mặt của anh lại bắt đầu thay đổi thành âm trầm, cũng không nói chuyện, chỉ có bàn tay to nhẹ nhàng nhưng kiên định nắm lấy tay nhỏ bé của cô, không hề buông ra.

“Anh không giận em.” Chợt Nhạc Hiền Lam nói, vừa vào cửa liền ôm chặt cô vào trong ngực, “Sao em nghĩ rằng anh đang giận em?” Anh nhớ tới nước mắt rơi lã chã tố cáo của cô, không nhận được cảm thấy tức giận.

“Anh cứ luôn không để ý đến em, lại không nói chuyện với em.” Ai cũng sẽ choa rằng đó là biểu hiện của tức giận mà.

“Đó là bởi vì...” Nhạc Hiền Lam biết biểu hiện của mình quá hẹp hòi, nhưng trên thực tế, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy sự tồn tại của tình địch, lần đầu tiên buồn bực ghen tức!

Hơn nữa nói cho cùng, thật sự không nên trách Linh Ngọc ngọc, anh cũng không nỡ trách cô.

“Anh nghĩ rằng rõ ràng em có người trong lòng, nhưng anh lại theo ý muốn của mình làm chuyện vượt quá phép tắc, cho nên em mới không muốn gả cho anh, thật ra thì, anh tự tức giận mình.”

Cô có người trong lòng sao! Trương Linh Ngọc nghĩ đến Nhạc Hiền Lam nghe thấy toàn bộ màn tỏ tình của mình, liền mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Chúng ta làm lại từ đầu, được không?” Nhạc Hiền Lam cầm tay của cô, dịu dàng nói: “Lần này em đừng tự mình giới thiệu anh cho ai nữa, cũng không phép bản thân tự buồn bực không nói ra, anh yêu em, giống như em cũng yêu anh, chúng ta làm lại từ đầu.”

“Nhưng...” Trương Linh Ngọc ngập ngừng mở miệng, “Tại sao anh đột nhiên nói yêu em? Chính anh từng nói cho dù tất cả phụ nữ toàn thế giới đều chết sạch, cũng không muốn chạm đến em, hơn nữa, rõ ràng anh xem em là anh em, qua nhiều năm như vậy, người anh yêu chỉ có... chỉ có...”

Chỉ có Oánh San, lúc này tên đó giống như một bóng ma không lồ, che khuất ánh sáng ban mai mà cô không dễ dàng thấy được.

Cho dù tương lai ra sao, cô đều không thoát được sự áy náy bạn trai của em gái mình.

Tương lai có lẽ cô sẽ rất hạnh phúc, nhưng nếu Oánh San chưa chết, những hạnh phúc này vốn thuộc về cô ấy.

Nhạc Hiền Lam nhìn chăm chăm cô thật lâu, mới kéo cô đi về phía sofa, để cô ngồi xuống bên người mình, trong tay vẫn nắm chặt tay của cô không buông.

“Chúng ta phải nói chuyện đàng hoàng một chút.” Anh nói, sau đó trầm ngâm một lát, mới mở miệng tiếp tục nói: “Anh đã từng rất thích Oánh San, nhưng không đến nỗi phải sống chết có nhau.”

Khi đó tuổi còn rất trẻ, rất nhiều chuyện đều do người bên cạnh và bạn bè xung quanh đùa giỡn, không hiểu gì đã đưa ra quyết định.

Linh Ngọc mời anh tham gia tiệc sinh nhật của Oánh San, anh bị Linh Ngọc đẩy ra nhảy một điệu với Oánh San, anh và Oánh San là nhân vật nổi tiếng trong trường học, vì thế điệu nhảy kia bị thổi phồng lên là sự bắt đầu của hoàng tử và công chúa gặp gỡ...

Anh có cảm tình với Oánh San, có lẽ có một chút yêu thích, nhưng cũng không đủ để kéo dài nhiều năm khắc cốt ghi tâm, vẫn nhớ mãi không quên.

“Chỉ là tớ không thể tha thứ cho mình, vậy mà trở thành người nỡ khiến cô ấy tự sát.” Nhạc Hiền Lam cười khổ, “Mẹ em không muốn tha thứ cho anh, anh có thể hiểu, bởi vì thật sự anh gián tiếp hại chết Oánh San.”

Không nói đến trong quá khứ Trương Linh Ngọc tự suy đoán tâm tư của anh, vào lúc tình yêu còn mơ hồ, truy xét ai đúng ai sai đã không còn ý nghĩa nữa rồi, là anh không nên chần chừ và mềm lòng, mới tạo nên đau đớn không cách nào chữa khỏi cho rất nhiều người.

Trương Linh Ngọc mở miệng muốn nói, lại không biết nên nói cái gì.

“Khi đó bệnh của cô ấy khiến nửa đời sau cô ấy phải hoạt động dựa vào xe lăn, lòng tự ái của cô ấy không cho phép mình biến thành gánh nặng của người khác, Oánh San giống anh, hoặc nói là giống mẹ em, đều là người có tham vọng lớn đối với lý tưởng của mình, mẹ của em đã sớm biết cô ấy có bệnh, đời này không cách nào đi được nữa, cô ấy hỏi anh có nguyện ý cưới cô ấy không, lúc ấy anh cho rằng mình có trách nhiệm với Oánh San, cho nên đồng ý.”

Trương Linh Ngọc có chút ngạc nhiên cùng hoảng hốt, cô nghĩ đến năm đó, đêm trước khi Oánh San tự sát, và những lời cô ấy nói...

Tình cảm hoàn mỹ đến đâu, cũng sẽ bị trách nhiệm và gánh nặng bóp chết!

Trước kia, đã từ rất sớm, Ngũ Kha Phương cho rằng Oánh San sẽ tiếp nhận sự nghiệp của bà, trở thành model đứng đầu, cho nên đem hết tâm huyết với Oánh San về mặt này, mà tham vọng của Oánh San đối với sàn catwalk cũng giống như Ngũ Kha Phương lúc còn trẻ, mìa mai chính là, cô ấy còn chưa kịp bước lên sàn catwalk phô bày vẻ đẹp của mình, vận mệnh đã vô tình đoạt đi khả năng đi lại của cô ấy, hai chân của cô ấy phải cắt đi mới có thể giữ được tính mạng.

Một model không có chân... Oánh San nản lòng, chỉ sợ không có ai có thể chịu được.

Anh nói đúng lắm, Oánh San vốn cho rằng anh là vì yêu cô ấy mới nguyện ý cưới cô ấy, cho đến một ngày kia, Linh Ngọc bởi vì ngoài ý muốn mà bị thương, anh là người đầu tiên xông tới ôm cô đưa đến bệnh viện, trên vẻ mặt của anh là căng thẳng và thương xót làm Oánh San nghi ngờ.

Ngay cả anh cũng không phát hiện ra! Chỉ vì anh tin Linh Ngọc sẽ ở bên cạnh anh mãi mãi.

Có phải bọn họ còn quá trẻ, không phân biệt rõ tình yêu và tình bạn không? Oánh San là người đầu tiên nhận ra được, giống như cô ấy nhìn thấy tương lai của mình.

Cô ấy đã từng là phượng hoàng, vậy mà cô ấy bị chặt đứt cánh, chồng của cô ấy vì tuổi trẻ điên cuồng mà dễ dàng bằng lòng hứa hẹn cả đời, cho đến khi có một ngày, giữa bọn họ vốn không có nhiều tình yêu, bị oán hận và trách nhiệm giày vò đến hoàn toàn thay đổi.

“Nếu như anh có thể thấy rõ tình cảm của mình, cô ấy sẽ không nghĩ rằng là anh bố thí cho cô ấy, cảm phần đi đến bước đường cùng.”

Trương Linh Ngọc khổ sở nói: “Oánh San thật sự thích anh, em ấy không hy vọng anh vì chuyện của em ấy mà tự trách.”

Nhạc Hiền Lam nhìn về phía cô, cười rất dịu dàng, “Vậy còn em? Em chưa bao giờ nói cho anh biết, em yêu anh không?”

Làm gì thế, biết rõ còn hỏi! Mặt Trương Linh Ngọc đỏ lên, “Em thích...”

“Thích gì?” Nhạc Hiền Lam dựa người vào cô, “Tại sao rõ ràng thích anh, lại đưa anh cho người khác?”

Anh giống như con báo bắt nạt cô, đè cô ở dưới người.

“Từ lúc mới bắt đầu, em liền tự suy đoán tâm ý của anh, cũng không muốn tin anh yêu em, đúng không?”

“Là anh tự nói đó.” Nói gì con gái toàn thế giới đều chết sạch, cũng không muốn đụng vào cô.

Nhạc Hiền Lam đưa tay vuốt gương mặt của cô, có chút mất hồn nói: “Có lẽ, là bởi vì anh vẫn tin tưởng em sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh! Người an nhàn không tự biết được hạnh phúc.”

Từ quá khứ đến bây giờ, trong lòng của anh thủy chung đều đặt Linh Ngọc ở nơi quan trọng nhất, bí mật nhất, giống như chuyện hít thở tự nhiên, anh tin cô là một phần của anh, anh muốn chống đỡ mưa gió cho cô, mà cô tình nguyện chờ đợi anh.

“Em biết không? Khi em mời anh đi tham gia tiệc của Oánh San thì suy nghĩ trong đầu anh đều là chiều hôm đó chúng ta sẽ cùng nhau vui vẻ đi du lịch, nhưng em lại không nghe lời nói của anh...” Giọng của Nhạc Hiền Lam có chút buồn bã.

“Thật xin lỗi.” Trương Linh Ngọc như đứa nhỏ làm sai chuyện cúi đầu, Nhạc Hiền Lam hôn lên tóc của cô.

6 năm qua dạo chơi nhân gian, làm anh tin trên đời không có tình yêu bền vững, câu nói của Oánh San trước khi nhảy lầu đó, cũng làm trong tiềm thức anh chống cự trở thành tù binh của tình yêu lần nữa, hai chữ này có thể trói chặt một người cả đời, cũng có thể làm một người con gái vốn xinh đẹp thiện lương bị méo mó về tính cách, thậm chí tuyệt vọng ra đi một mình, trước khi nếm được tình yêu ngọt ngào, phải chịu tất cả đen tối và hủy diệt mà nó mang đến.

Cho nên anh không hề muốn dùng hai chữ đáng sợ kia trói chặt Linh Ngọc và anh, anh rất sợ một ngày nào đó bọn họ cũng phải chịu đựng sự khổ sở mà tình yêu mang đến.

6 năm qua anh nhìn thấy rất nhiều người, cũng có rất nhiều cô gái muốn dùng hai chữ tình yêu trói chặt anh, mà những người yêu kia cứ chia tay rồi quen lại, sáng nay người mới say, hôm sau người cũ khóc, anh không nhìn thấy có gì ngọt ngào trong đó, trừ tình ái vui vẻ...

Anh cãi nhau với những cô gái kia, đối với anh mà nói không bằng một chút sống chung với Linh Ngọc, đã như thế, tại sao anh phải thay đổi tình hình?

Cho đến khi có một ngày, người cô nhắc nhở anh, Linh Ngọc có lựa chọn khác, có lẽ cô sẽ rời khỏi anh.

“Trước kia anh vẫn cảm thấy tình yêu nam nữ, chỉ có ở trên giường là vui sướng nhất.” Nhạc Hiên Lam lộ ra nụ cười gian xảo trên đỉnh đầu của cô, “Chẳng qua anh phát hiện anh sai rồi.”

Anh cúi đầu, khe hôn liếm trên má cô.

“Hô mưa gọi gió với cô gái mình thích, để cô ấy điên cuồng vì mình, mới là vui sướng nhất.” Một tay của anh bắt đầu đánh úp về phía bộ ngực của cô.

“Không được!” Tâm tình của cô còn chưa điều chỉnh tốt đấy! Một khắc trước bọn họ còn đang nói đến chuyện của Oánh San, bây giờ lại bắt đầu tiếp xúc thân mật với nhau.

Anh đang nói rõ ràng với cô, nhưng không cách nào thay đổi sự thật cô đoạt bạn trai của Oánh San, chuyện này vẫn là khúc mắc đối với cô.

“Làm sao anh có thể như vậy? Oánh San phải làm thế nào?” Vẻ mặt của Trương Linh Ngọc như đưa đám, vì cảm thấy xấu hổ khi mình dễ bị khơi mào dục vọng.

Nhạc Hiên Lam nhìn xúc động tròn trắng mắt. “Anh yêu em, chỉ cần em ở bên cạnh anh, chỉ cần anh biết em yêu anh, anh muốn em, em không thể lấy có này mà muốn anh cầm dục.”

“Anh thừa nhận ban đầu anh nói cho dù con gái khắp thế giới này đều chết sạch, anh cũng sẽ không muốn đụng vào em, những lời này chứng tỏ anh thật ngu ngốc, bây giờ anh sửa lại, anh không chỉ muốn chạm vào em, còn muốn ăn hết em...”

Trương Linh Ngọc vì lời nói trắng trợn của anh, cả khuôn mặt đỏ hết.

“Nhưng mới vừa rồi chúng ta còn nói chuyện nghiêm túc và đau thương như thế.”

“Vậy chúng ta mặc niệm ba giây, bây giờ bắt đầu, một, hai, ba.” Nhạc Hiên Lam thật sự nhắm mắt lại, sau đó mở ra, “Tốt lắm, có thể hoạt động chưa? Em yêu.”

Có ai khi mặc niệm mà phần thân dưới lại chạm vào chỗ kín của người khác không? Trương Linh Ngọc tức giận nói: “Nhạc Hiên Lam, anh thật háo sắc.”

“Bây giờ em biết đã quá muộn, hàng hóa đã xuất ra rồi không thu về được.”

Nhạc Hiên Lam ôm Trương Linh Ngọc trở về phòng, ôm cô thật chặt ở trong ngực, vừa yêu vừa thương hôn lên, mũi người thấy mùi hương ngọt ngào lan tỏa trên mái tóc mềm mại của cô.

Tối hôm qua Trương Linh Ngọc một đêm không ngủ, cộng thêm Nhạc Hiên Lam vừa mới điên cuồng yêu cầu, cô mệt mỏi lười mở mắt ra, miễn cưỡng nằm trong ngực anh, để Nhạc Hiên Lam thay áo ngủ cho mình, bên tai nghe thấy tim đập của anh và giọng nói êm ái dỗ cô ngủ.

Trước đây anh chưa bao giờ qua đêm trong nhà của người phụ nữ khác, sau khi vui sướng đi qua, chỉ làm anh yếu ớt muốn về nhà, bây giờ anh mới hiểu, thật ra anh muốn trở về không chỉ là nhà, mà là người bên cạnh mình – Linh Ngọc.

Lúc này tình cảm mãnh liệt thiêu cháy, ôm cô trong ngực, thỏa mãn làm anh muốn thờ dài.

Linh Ngọc luôn cho rằng, nếu như không phải đêm đó anh say rượu, căn bản anh sẽ không yêu cô, cô không biết thật ra thì đêm đó anh chỉ mượn rượu để bản thân mình thực hiện nguyện vọng mà mình chưa bao giờ dám làm, anh nói từ câu từng chữ, đều là đang nói với cô đấy!

Có lẽ những năm gần đây, hạnh phúc của bọn họ vẫn luôn là bảo vệ người ở bên cạnh mình, nhưng mà với anh mà nói, chuyện vượt quá của đêm đó cũng là bước đầu hóa giải khúc mắc của anh.

Mấy ngày nay nghỉ ngơi và vui vẻ, rốt cuộc giúp anh lần đầu nếm được mùi vị ngọt ngào của tình yêu, sau này không cần đề phòng gì nữa, ngọt ngào nghẹn từ lâu trong lòng đã từ từ tan ra nhờ vào sự ngọt ngào của tình yêu.

Hai người họ buồn ngủ dựa vào nhau, khoe miệng mang theo nụ cười nhạt, cho đến sau giữa trưa, Nhạc Hiên Lam mới tỉnh lại.

Anh nhìn đồng hồ báo thức, kim giờ chỉ giữa số hai và ba, xem ra bọn họ đã bỏ lỡ com trưa rồi, anh cúi đầu nhìn Trương Linh Ngọc, cô vẫn còn trong mộng đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn dựa vào cánh tay của anh ngủ ngon tựa như chú mèo nhỏ.

Nhạc Hiên Lam đưa tay xoa nhẹ gương mặt của cô, trong giấc mơ, cô cảm thấy hơi ấm quen thuộc, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẹ nhàng cọ vào bàn tay của anh, ừm một tiếng, lật người tiếp tục ngủ.

Khoe miệng anh nâng lên, mang theo nụ cười cung chiêu, cúi người hôn lên miệng nhỏ khê nhếch của cô, lưu luyến ngẩng đầu lên, không nhìn được mắt hôn nhìn khuôn mặt ngủ say của cô.

Gò má của Trương Linh Ngọc ửng màu như của quả đào, làm lòng người khác ngứa ngáy muốn cắn lên đó một ngụm, lông mi dài và uốn cong giống như một cây quạt che đi đôi mắt ở phía dưới, khoe miệng mỉm cười ngây ngô làm người ta yêu thương, cô giống như một cô gái hạnh phúc đang ngủ say, chợt anh nghĩ đến gì đó, nhẹ nhàng bò xuống giường ra khỏi phòng.

Lại trở lại trong phòng, trên tay anh là máy chụp hình ống kính đơn, đặt ở trong nhà, chỉ có lúc rảnh rỗi mới lấy ra chụp phong cảnh.

Nhẹ nhàng kéo rèm cửa sổ ra, ánh mặt trời vào giữa trưa này cũng không nóng, ánh sáng trong phòng vừa đủ, Nhạc Hiên Lam chuyên tâm điều chỉnh tiêu điểm, điều chỉnh ống kính, giống như trên đời này chỉ có cô gái mà anh yêu mến ở trước mắt.

Dáng vẻ cô ngủ say, có nét nhu mì của phái nữ và sự trong sáng của trẻ con, bình thần giống như đang hạnh phúc mãi mãi, cũng xinh đẹp khiến người khác nín thở say mê, anh muốn lưu lại khoảnh khắc này mãi mãi.

Anh đổi góc độ chụp mấy tấm, lúc này Trương Linh Ngọc ngái ngủ mở mắt ra, tay nhỏ bé nắm lại đuôi lưng ra, vẻ mặt làm người khác vô cùng yêu thương, cô có chút mơ màng nhìn anh nửa quý ở trên giường, truyền đến âm thanh chụp hình ở bên tai.

“Làm cái gì thế?” Giọng nói cô mềm mại mà lười biếng hỏi, vẫn dựa vào giường không muốn ngồi dậy.

Giường thật thoải mái, chần mề mại, nếu như có thêm gối ôm nữa thì càng hoàn mỹ! Trương Linh Ngọc nghĩ thầm, ngo ngác nhìn “gối ôm lớn” trước khi đi vào giấc ngủ của cô và máy chụp hình trong tay anh.

Rốt cuộc ‘đầu dưa’ bắt đầu hoạt động, Trương Linh Ngọc bĩu môi.

“Sao anh chụp em?” Lỡ lúc cô đi ngủ nước miếng chảy ra thì làm sao? Cô vừa nghĩ tới, nhanh đưa tay lên sờ sờ khoe miệng của mình.

Nguy hiểm thật.

Nhạc Hiên Lam không nhìn được bật cười, từ trước đến giờ, anh vẫn cảm thấy đáng vẻ lúc cô vừa mới tỉnh ngủ thật đáng yêu làm người khác yêu thương, vậy mà hôm nay càng làm lòng anh ngứa ngáy lại muốn cung chiêu ôm cô ăn tiếp tục nữa.

“Em ngủ tiếp đi!” Anh nói, xuống giường, thay đổi vị trí và góc độ, chỉnh tiêu cự lần nữa, “Ngoan lắm, một tấm nữa.”

Trương Linh Ngọc nghe lời, quai hàm và cô quay sang chỗ trống bên cạnh.

Không cho chụp, Hừ!

“Mông của em lộ ra rồi, muốn anh chụp được sao?” Nhạc Hiên Lam buồn cười nói.

“Hả?” Cô cả kinh, ngồi dậy, vội vàng kéo áo ngủ, “Sắc lang.”

Quần lót của cô đâu? Cô hốt hoảng lật chăn lên tìm quần lót của cô, sau đó mới nhớ tất cả quần áo của cô đã bị lột sạch ở phòng khách rồi.

“Không còn kịp rồi, đã thấy hết.” Anh vẫn ung dung cười trêu nói.

“Ghét.” Trương Linh Ngọc chu miệng lên, ôm gối xuống giường truy đánh Nhạc Hiên Lam.

Hai người chơi đùa ở trong phòng, anh vẫn không quên vừa né tránh gối, vừa bấm nút chụp.

“Mèo ngược nhỏ, em bị chụp rồi.” Dễ dàng né tránh một cái gối bay tới đầu, Nhạc Hiên Lam cười xấu xa nói.

Trương Linh Ngọc không quan tâm, cả người nhào vào người Nhạc Hiên Lam, hai chân một trái một phải giạng ở bụng dưới của anh, há mồm cắn một ngụm lên cánh tay anh.

“Cẩn thận.” Anh vươn tay ôm lấy cô, tránh cho cô té xuống giường.

“Đưa máy chụp hình cho em, đổi lại anh coi hết để em chụp.” Cô y hệt cộp mẹ chồng nạnh, vô cùng uy thế nói.

“Về sau chỉ cần anh muốn nhìn, anh liền coi hết cho em xem.” Anh cười nhạo nói.

Trương Linh Ngọc cong môi lên, “Không công bằng!” Mông dúi về phía sau một chút, thân thể khẽ cứng đờ, cô khẽ than thở, “Nhạc Hiền lam, anh là đại sắc quỷ!”

Nhạc Hiền Lam lộ ra nụ cười xảo trá.

“Không phải em muốn chụp sao? Cho em.” Để máy chụp hình trên tay cô, Nhạc Hiền Lam cởi áo ngủ trên người mình xuống, lộ ra cơ thể gầy gò và cơ thịt rắn chắc, lúc cô đỏ mặt giật mình, anh khẽ hôn lên cổ cô, hai bàn tay to cũng không an phận dao động trên người cô.

“Em... như thế, sao em chụp được?” Trương Linh Ngọc ngơ ngẩn, một tay cầm máy chụp hình, không biết nhúc nhích thế nào.

Chiều hôm đó, cô không chụp được tấm hình nào, lại để Nhạc Hiền Lam ăn sạch sành sanh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thì Phải Ăn Em Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chương 10

Edit: Tịnh Hào

Cuộc tuyển chọn model ở tập đoàn quốc tế Hi Nhã, đèn flash và tiếng vỗ tay không ngừng kết thúc.

Thừa dịp thành tích chưa công bố, Nhạc Hiền Lam quyết định dẫn Trương Linh Ngọc đích thân đi thăm hỏi Ngũ Kha Phương, ngay cả Trương Linh Ngọc luôn sợ mẹ cũng không do dự nhiều, hình như tình yêu cho cô không ít dũng khí và sức mạnh.

“Mặc kệ kết quả trận đấu thế nào, cháu đều muốn kết hôn với cô ấy.” Thái độ của Nhạc Hiền Lam kiên quyết, thành khẩn nói: “Cháu biết cô còn chưa tha thứ cho cháu, nhưng nhất định cháu sẽ cố gắng để Linh Ngọc hạnh phúc.”

Ngũ Kha Phương nhìn hai người nắm chặt hai tay, cười nhạt.

“Tôi sớm biết hai người sẽ ở chung một chỗ.”

Nhạc Hiền Lam và Trương Linh Ngọc liếc mắt nhìn nhau, có chút kinh ngạc, cũng có chút vui mừng.

“Mẹ, mẹ nói là...” Đồng ý cho bọn họ kết hôn?

“Linh Ngọc, con đến phòng khách VIP trước, có người muốn gặp con.” Ngũ Kha Phương chợt chuyển đề tài.

“Là ai?” Nhạc Hiền Lam hỏi.

“Người bạn nói khó với Nhạc Tương Phi, trước mắt anh ta là người phụ trách công ty người mẫu Lôi Đóa ở Mỹ.” Ngũ Kha Phương ấn xuống nút trên điện thoại, gọi cho thư ký, “Mẹ bảo thư ký đi cùng với con.”

“Con...” Trương Linh Ngọc cảm thấy không giải thích được, cô đi gặp người phụ trách công ty người mẫu làm gì? Cô cầu cứu nhìn về phía Nhạc Hiền Lam.

Nhạc Hiền Lam đoán rằng, có lẽ Ngũ Kha Phương có chuyện muốn nói riêng với anh, vì vậy nói: “Em đi trước đi! Một lát nữa anh tìm em.” Anh vỗ vỗ gương mặt của cô, sau đó hôn vào môi cô một cái.

“Ồ!” Cô bĩu môi, có chút không tình nguyện theo thư ký ra khỏi phòng làm việc của Ngũ Kha Phương, trước khi đi còn quay đầu lại, đáng thương tội nghiệp nhìn Nhạc Hiền Lam, làm anh vừa bực mình vừa buồn cười, đau lòng không nổi, nhìn cô với ánh mắt an ủi.

Cho đến khi Trương Linh Ngọc rời đi, Ngũ Kha Phương mới nói: “Tôi cũng không tha thứ cho cậu, cái chết của con gái đối với người mẹ mà nói, là nỗi đau mãi mãi không thể nào khép lại được, nhưng Linh Ngọc yêu cậu, tôi nhìn ra được, cho nên với tư cách một người mẹ, tôi không thể không nhượng bộ.”

Nhạc Hiền Lam biết những lời này là cảnh cáo, nhưng cũng là phó thác, “Cháu hiểu.”

Ngũ Kha Phương cầm một xấp tài liệu đưa về phía trước, Nhạc Hiền Lam đi lên phía trước nhận lấy.

“Đây là kết quả của cuộc tuyển chọn, tất cả là nhận xét của các vị giám khảo, họ không biết thân phận của Linh Ngọc.”

Nhạc Hiền Lam lật tài liệu, nửa không thể tưởng tượng nổi, nửa vui mừng cho Trương Linh Ngọc.

“Thành tích của Linh Ngọc là người sáng giá nhất tiến vào trận chung kết trong ba người mới, mặc dù hạng ba cách hạng nhất còn kém một chút, nhưng có rất nhiều công ty người mẫu quan tâm tới, Lôi Đóa là một trong những công ty xuất sắc nhất, tôi hy vọng cậu có thể thuyết phục Linh Ngọc, để nó đến nước Mỹ phát triển.”

“Linh Ngọc ở lại Đài Loan cũng có thể trở thành model đứng đầu.” Nhạc Hiền Lam phản bác như thế, dứt lời mới phát hiện mình không muốn Trương Linh Ngọc rời khỏi anh.

Sao Ngũ Kha Phương không biết trong lòng anh muốn điều gì? Bà cười cười, “Dĩ nhiên, Đài Loan cũng được, chỉ là đại nhiếp ảnh gia Nhạc, khoảng thời gian này cậu tìm được trợ lý hợp ý chưa?”

Anh ngạc nhiên, “Cháu. . . .”

“Không có, đúng không!” Ngũ Kha Phương thở dài một cái, “Vậy thì cậu hy vọng Linh Ngọc tiếp tục là trợ lý của cậu sao?”

Nhạc Hiền Lam trầm mặc, anh biết anh đã không thể cứng rắn hạ quyết tâm được, không thèm nghĩ đến Linh Ngọc có đói bụng hay không, có mệt mỏi không, không để cho quan hệ của bọn họ ảnh hưởng đến công việc, chuyện này căn bản là không thể!

“Cậu không tìm được trợ lý hợp ý, Linh Ngọc tuyệt đối sẽ không chuyên tâm làm chuyện con bé muốn làm, con bé có thể dốc lòng ở nhà chờ đợi cậu, nhưng con bé còn trẻ, con bé đã tốn hơn mấy năm thời gian chỉ vì sống cùng cậu, tôi hy vọng ít nhất sau này con bé có thể đi con đường thích hợp của riêng mình.” Giọng của Ngũ Kha Phương bình tĩnh, hoàn toàn lấy lập trường của một trưởng bối mà nói.

“Hai người vẫn luôn lệ thuộc vào đối phương, có nên học bước đi trên con đường của riêng mình không? Tình yêu thật sự cũng sẽ vì khoảng cách và thời gian mà mờ nhạt, nếu như cậu thật sự yêu con bé, tôi hy vọng cậu suy nghĩ cho kỹ, Linh Ngọc có ánh sáng đang chờ nở rộ, mà cậu muốn trói buộc con bé dưới cánh chim cậu, hay là để cho con bé tự lớn lên, cho đến khi con bé có khả năng sát cánh cùng cậu?”

“Em không muốn đi đâu!” Trương Linh Ngọc thờ ơ phò quay lưng lại, phồng má, “Tên khốn kiếp! Anh và mẹ cùng nhau muốn bán em, bại hoại!” Giọng nói của cô cũng hơi nghẹn ngào.

Nhạc Hiền Lam dở khóc dở cười, anh đi tới trước người Trương Linh Ngọc, cầm hai tay của cô, nửa quỳ ở cạnh chân cô.

“Linh Ngọc, hãy nghe anh nói, anh thật sự hy vọng em vui vẻ.”

“Hi vọng em vui vẻ, tại sao muốn đuổi em đi?” Cô bĩu môi, chán mảy mui lại, nhìn rất đáng thương. Cô thật sự không muốn rời khỏi anh.

“Anh không phải đuổi em đi, cũng không nỡ!” Anh ngồi xuống bên cạnh cô, ôm lấy cô, hôn lông mày và môi của cô, “Em hãy nói thật đi, em không thích trình diễn trên sân catwalk sao?”

“Không thấy anh, cũng không thích.”

Nhạc Hiền Lam lộ ra nụ cười cưng chiều, không để mình nghĩ đến nội tâm không nỡ, anh biết Linh Ngọc cũng như anh, chỉ muốn ở bên anh, nhưng anh không thể vì thế mà cho rằng nguyện vọng của hai người là điều tốt nhất cho cả hai.

Tình yêu không thể trở thành ràng buộc trói buộc người khác đến chết, nó phải là đôi cánh để người mình thích có thể bay lên trời cao.

Đây là nỗ lực của Linh Ngọc mà cô không oán hận anh, cũng là linh ngộ của anh sau khi thoát khỏi bóng ma trong quá khứ.

“Chúng ta vẫn có thể gặp mặt mà!”

“Vậy cũng không cần để em ra nước Mỹ! Chúng ta cùng nhau cố gắng ở Đài Loan được mà!”

“Cô gái ngốc này, nhưng em nhất định sẽ đặt hết sự quan tâm lên người anh, nghĩ đến anh thì công việc sẽ không thuận lợi, nghĩ đến anh có phải tức giận hay không!” Suy nghĩ một chút, anh thật sự bị Linh Ngọc làm cho hư rồi, dường như trước sau anh vẫn cưng chiều cô.

“Chúng ta vẫn lệ thuộc vào lẫn nhau, em nên sớm học cách tự tin, cuối cùng sẽ có một ngày, năng lực của chúng ta tương đương nhau, sẽ không cảm thấy mình là một vẹt con xấu xí nữa, mà sẽ bắt đầu tin em là công chúa duy nhất của anh, đến ngày đó, chúng ta mới có thể cùng nhau sát cánh.”

New York

Mặc dù có Nhạc Trương Phi chuẩn bị, Phòng Minh Uy chăm sóc, nhưng Trương Linh Ngọc vẫn là người mới trong giới model, phải cực khổ hơn người khác, bởi vì cô debut trẻ hơn người khác, hơn nữa Ngũ Kha Phương vì rèn luyện cho cô, quyết tâm muốn cô tự tung hoành thiên hạ, vì vậy cô thân là thiên kim của tổng giám đốc Hi Nhã, ở chỗ này không có bao nhiêu người biết.

Nhưng ngay cả như vậy, đã từng quen làm việc tăng ca với Nhạc Hiền Lam, nên cô cũng không cảm thấy cực, mỗi ngày trở về phòng, mở máy vi tính ra, sẽ nhận được lời hỏi thăm ngọt ngào và quan tâm của Nhạc Hiền Lam, lúc này, mệt nhọc nhiều hơn nữa cũng đều bị tẩy sạch hết.

Trong nháy mắt, cô đến New York cũng đã nửa năm rồi, khi đã qua mùa thu và đông, Nhạc Hiên Lam vì công việc mà không thể cùng ăn năm mới với cô, Trương Linh Ngọc nhẫn nại, sắp không che giấu được nỗi nhớ nhung của cô, từng ngày trông chờ ngày Valentine rồi cuộc cũng đã đến.

Vốn là người mới không có ngày nghỉ gì đáng nói, cho dù công ty tạm thời thông báo, cũng phải không được oán giận bất kịp cho xong.

Ngày hôm qua bởi vì hờn dỗi với Hiên Lam, Trương Linh Ngọc bắt đầu học tinh thần chuyên nghiệp, chống đỡ không khóc, sáng sớm nhận công việc, bận rộn từ buổi sáng đến nửa đêm mới về nhà.

Nhìn các cặp tình nhân cùng đi trên đường, còn có cho dù đi đến đâu cũng nhìn thấy bảng quảng cáo Valentine, Trương Linh Ngọc không nhịn được liền bĩu môi, vành mắt ửng đỏ.

Ngày Valentin, Hiên Lam phải làm việc, cho nên vốn nói sẽ bay tới đây với cô, chỉ có thể hủy bỏ, mà cô lại thề son sắt nói, cho dù tạm thời anh không thể tới, cô cũng muốn gạt bỏ mọi khó khăn bay về Đài Loan.

Kết quả.

Hiên Lam lại hung dữ với cô, không cho phép cô trở về Đài Loan, còn nói cho dù cô bay trở về anh cũng sẽ không để ý đến cô.

Trương Linh Ngọc hít mũi, cảm thấy thật là khổ sở, liều chết tự an ủi mình, nhưng đôi mắt vẫn là ẩm ướt. diendanleeequyydoon~~~

Trước kia, cô luôn ở bên cạnh anh, khi hai người mệt rồi trở về nhà thì chúc nhau một tiếng Valentine vui vẻ, sau đó giống như anh em cùng uống rượu, vui đùa, rồi nằm xuống ngủ.

Mặc dù không ngọt ngào bằng các đôi tình nhân, nhưng trong lòng lại cảm thấy rất thoải mái, rất thỏa mãn.

Tết năm nay cũng vì công việc mà hủy bỏ cuộc gặp mặt giữa hai người, nhưng bọn họ đã hẹn Valentine nhất định phải gặp nhau, cô rất trông mong đấy, không ngờ lại hụt hẫng, thất vọng trong lòng cô càng ngày càng trầm trọng hơn, Hiên Lam lại không quan tâm đến cảm nhận của cô.

Nhớ đến giọng nói không kiên nhẫn trong điện thoại của Hiên Lam ngày hôm qua, Trương Linh Ngọc càng buồn thêm.

Tại sao hung dữ với cô? Hiên Lam thật đáng ghét. . .

Không để ý người trên đường nhìn chằm chằm, Trương Linh Ngọc khóc hu hu.

Nơi Trương Linh Ngọc ở được xem như là khu cao cấp, vốn Ngũ Kha Phương không định nhúng tay vào công việc của cô, nhưng dù sao cũng là con gái của mình, nghĩ đến cô một mình ở New York, một thành phố lớn hỗn loạn thế này, đương nhiên bà không yên lòng, vì thế vẫn ra mặt giúp cô sắp xếp về mặt nơi ở, trực tiếp mua biệt thự ở khu cao cấp có trị an tốt nhất cho cô, nhưng Trương Linh Ngọc vẫn tự lực cánh sinh, bởi vì cô không có nhiều tiền, mỗi ngày vẫn đi bộ, ngồi xe điện và đi tàu điện làm việc. . .

Trong khu nhà, mỗi tiếng đều có bảo vệ tuần tra, hơn nữa cửa ra vào thông với khu khác cũng có bảo vệ, vì vậy Trương Linh Ngọc tự nhiên an tâm đi một mình vào ban đêm.

Cô vừa đi vừa khóc, mãi cho đến gần cửa nhà, mới phát hiện có một bóng dáng quen thuộc đứng dưới ánh đèn cửa chính.

“Hi!” Nhạc Hiên Lam đẹp trai mỉm cười, bởi vì thời tiết rất lạnh, cậu ấm như anh chỉ mặc mấy bộ quần áo, vì vậy không nhịn được cơ thể run lên, hắt hơi một cái.

Trương Linh Ngọc đứng ngốc ra, ngây ngốc không phản ứng kịp.

“Tên Phòng Minh Uy khôn kiếp kia, lại dám gạt anh nói New York không lạnh.” Hại anh đóng gói ký gửi toàn bộ quần áo mùa đông, còn mình thì tuần tú ôm máy chụp hình bảo bối yêu thích bay tới.

“Anh.” Cô ghen lời, thật lâu mới nói được một chữ, cô nhìn Nhạc Hiên Lam nhếch nhếch giống như con chó lớn lang thang, nhớ đến vẻ tươi cười đùa giỡn của anh, không nhịn được phá lên cười ha ha, không để ý nước mắt còn đọng trên mặt.

Gương mặt Nhạc Hiên Lam ửng đỏ, nhìn thấy nước mắt trên má cô, bước tới gần, sau đó rất nhanh ôm cổ cô.

“Lạnh quá.” Nhưng mà nẻo ngực nhỏ của anh thật ấm áp, quá mềm mại, anh hôn lên mái tóc và vết nước mắt trên má cô.

“Thật xin lỗi, không phải anh cố ý hung dữ với em, anh không biết em sẽ khóc.” Anh muốn cho cô một kinh hi, mới cố ý giả vờ dùng giọng nói lạnh lùng, bởi vì anh rất sợ giọng điệu của mình hưng phấn quá mức sẽ làm lộ chuyện của anh.

Trương Linh Ngọc lắc đầu một cái, hốc mắt ẩm ướt, lại cười nói: “Em không khóc.” Nói xong lại hít mũi một cái, sau đó giống như gấu koala ôm chặt anh.

Nhạc Hiên Lam vừa đau lòng lại cảm thấy cô đáng yêu làm anh muốn bật cười.

“Anh rất muốn ôm em, chỉ là...” Nhạc Hiền Lam vừa hắt xì một cái rõ to, “Anh lạnh quá.”

“Mệt rồi?” Một tay của Nhạc Hiền Lam đưa bồn nước ấm trong bồn tắm lớn, vỗ lên cánh tay của Trương Linh Ngọc.

Trương Linh Ngọc tựa khuôn mặt vào cổ anh, hơi nước ấm áp và mờ mờ làm toàn thân buông lỏng, hơn nữa hai người vừa mới “vận động” kịch liệt, bây giờ cô lười biếng muốn ngủ.

“Anh ôm em về ngủ.” Anh nói xong, đứng lên, giọt nước chảy xuống từ bắp thịt rắn chắc của anh, sau đó anh ôm Trương Linh Ngọc đã híp mắt lại trở về phòng.

Căn nhà này xứng ngang với khu nhà cấp cao của người giàu ở New York, chỉ là diện tích nhỏ hơn, thiết kế riêng cho quý tộc đơn thân hoặc gia đình nhỏ, chỉ là trong nhà trừ phòng ngủ chính ra, nơi khác đều trống, ngay cả hồ bơi ngoài trời cũng cạn, bởi vì Trương Linh Ngọc không có dư nhiều tiền phung phí tiền nước, cũng không muốn mất thời gian dọn dẹp hồ bơi.

Thành thật mà nói, thấy cuộc sống của Linh Ngọc như thế, anh thật sự có chút tức giận hơn nữa không nổi, những ngày tháng trong quá khứ bọn họ du học ở nước Pháp, mặc dù không ở khu nhà cấp cao và giàu có, nhưng căn nhà ấm áp, anh nhất định sẽ chuẩn bị đồ ăn tươi mới, phong phú trong tủ lạnh ở phòng bếp, cô có thể ăn thỏa thuê bất cứ lúc nào, trong phòng khách, trong phòng, cũng có thể thấy gấu bông lớn cô thích.

Mặc dù phòng nhỏ, nhưng anh và Trương Linh Ngọc sống rất vui.

Mà bây giờ, Linh Ngọc bận làm việc, tủ lạnh chỉ mua thế thôi, đồ ăn thì dùng lò vi sóng, phòng khách và trong phòng khác, vắng tanh giống như không có ai ở.

Anh đồng ý để Linh Ngọc đi con đường của mình, lại quên trong sinh hoạt cuộc sống Linh Ngọc rất ngốc!

Anh đặt Linh Ngọc ở trên giường, lấy khăn bao cơ thể trần truồng làm anh say mê, không nhận được hôn lên đôi mắt và môi của cô, bàn tay vuốt tóc và gương mặt của cô.

Từ hôm nay trở đi, anh sẽ để bọn họ trở về ngày tháng ấm áp và ngọt ngào như trong quá khứ, Linh Ngọc đã học được cách bay lượn, cô rất nhiệt tình với công việc của mình, hơn nữa bắt đầu tỏa sáng trên sàn catwalk, giống như anh cũng học được những bất đồng trong công việc, bọn họ có thể thích ứng trong mọi tình cảnh rồi.

Khi Trương Linh Ngọc mơ màng mở mắt ra, Nhạc Hiền Lam đã cùng cô trốn vào trong chăn bông mềm mại, mà môi và tay của anh không chịu an phận chút nào, dao động trên người cô.

Cô lâu bầu, lật người, rúc vào trong ngực anh.

Sau đó, cô phát hiện hai người không mảnh vải che thân, máu xông lên não, cả khuôn mặt đỏ thành trái cà chua, người cũng tỉnh táo lại.

“Đợi. Chờ một chút.” Trương Linh Ngọc cảm giác chắc chắn mình mắc cỡ đến toàn thân đều đỏ, bởi vì cô rõ ràng cảm thấy cơ thể của mình cũng nổi lên phản ứng.

“Chờ cái gì?” Anh cười gian, nhẹ giọng ní non ở bên tai cô, ngậm dải tai của cô.

Cô mê loạn, lúc này mới nghĩ đến.

“Anh vừa mới dùng cách này...” Đang trốn tránh vấn đề của cô!

“Anh rất xấu, không trả lời em.”

“Hỏi anh cái gì? Anh không nghe rõ.” Nhạc Hiền Lam dùng giọng nói say chết người.

Trương Linh Ngọc không nhìn thấy ánh mắt mang theo nụ cười gian xảo của anh.

Đúng vậy! Cô vừa mới hỏi gì? Lúc này, ý thức của cô sắp bị tan rã.

Hu hu. Tại sao như vậy! Cô thật sự muốn khóc.

“Bại hoại.” Cô thật sự sẽ khóc đó! Chỉ là vẫn không nhận được ngâm nga, toàn thân đều vì sắc dục mà ửng hồng.

“Ngoan lắm.” “Khóe miệng Nhạc Hiền chứa đựng ý cười, hôn môi của cô.

“Tên khốn kiếp.” Ý chí của cô hoàn toàn đều tan ra, chỉ có thể nói ra chữ này.

“Anh không muốn trả lời câu hỏi của em sao...”

“Anh đóng phòng làm việc... Đồng ý lời mời của Phòng Minh Uy, làm nhiếp ảnh gia ở New York, giống như em sáu năm trước đuổi theo anh, bây giờ đến lượt anh đuổi theo em...”

Lời nói dịu dàng trên bờ môi anh, hóa thành nóng bỏng trên miên.

“Anh muốn chăm sóc em, bảo vệ em, cho dù. Chúng ta đều sẽ vì lý tưởng của mình mà bị vấp ngã. Nhưng mà, chỉ cần anh có thể hôn em trước khi ngủ, biết em ở bên cạnh anh, như vậy là đủ rồi.”

— hết trọn bộ —

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thì Phải Ăn Em Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.